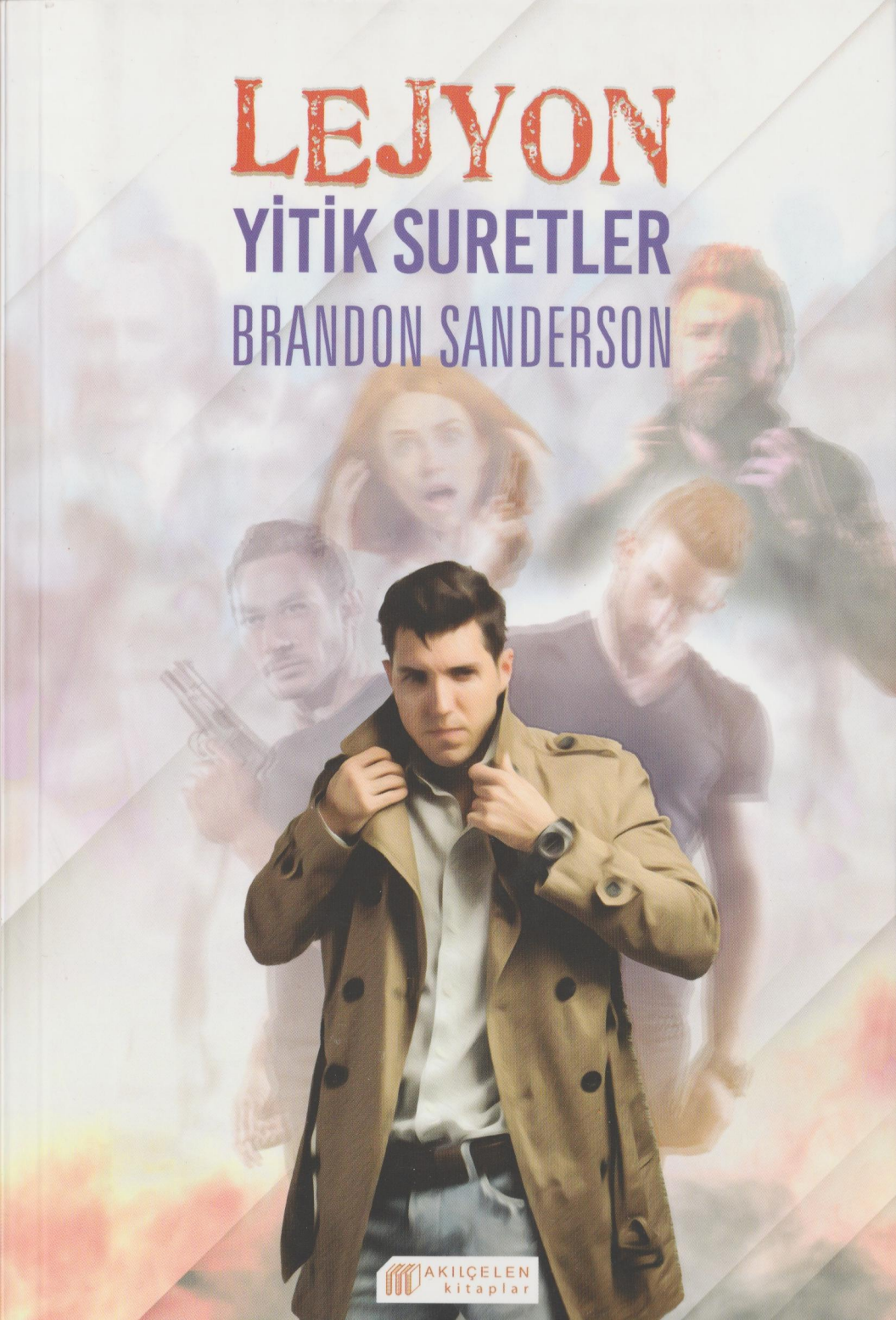
LEJYON

YİTİK SURETLER

BRANDON SANDERSON

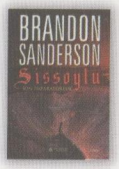
AKILÇELEN kitaplar

Sıra dışı zihinsel rahatsızlığı nedeniyle farklı farklı kişilikler geliştirebilen bir adam: Stephen Leeds ya da herkesin onu tanıdığı ismiyle Lejyon. Ortaya çıkardığı kişilikler, daha doğrusu halüsinasyonları pek çok alanda dudak uçuklatan yeteneklere ve bilgiye sahip olmakla kalmıyor, karşı karşıya kaldığı farklı gizemleri gün yüzüne çıkarması için Lejyon'a yardım ediyorlar. Üstelik birbirlerinden haberdarlar ve bazıları da kendisinin bir halüsinasyon olduğunu biliyor.

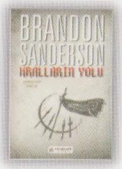
Stephen Leeds ve halüsinasyonları için işler hiç olmadığı kadar zorlaşıyor. Önce Lejyon'un halüsinasyonlarından biri olan Armando ortadan kayboluyor, sonra da Stephen'in "durumuyla" başa çıkması için uzun yıllar önce ona yardımcı olan Sandra'dan bir yardım çağrısı alıyor Lejyon. Bütün bu gelişmeler, Stephen ve suretlerinin yolunun insanların hapsedilmesi üzerine çalışmalar yürüten meşum bir ileri teknoloji şirketine düşmesine neden oluyor.

Brandon Sanderson orijinal, insanı düşünmeye sevk eden ve elinizden kolay kolay bırakamayacağınız hikâyeler üretmeye devam ediyor.

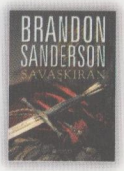
Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları

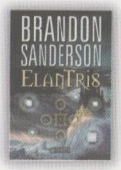
Sissoylu (6 Kitap)

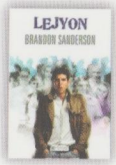
Fırtınaışığı Arşivi (3 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Ki

YERLİ ÜRETİM

/akilcelenkitaplar

/akilcelenkitaplar

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

ISBN 978-605-2382-51-6

15 TL

KDV Hariçtir

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel: +90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 13651

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Legion: Lies of the Beholder,
Brandon Sanderson

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.
Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-605-2382-51-6

Ankara, 2019

Türkçesi : Deniz Evliyagil
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Yorum Basın Yayın San. Ltd. Şti.
Başkent Organize Sanayi Bölgesi,
Recep Tayyip Erdoğan Bulvarı, No. 12,
Malıköy, 06909, Sincan/Ankara

1

"Eveeet..." dedi J.C. Elleri belinde dikilip binayı inceledi. "Şu doktorun ofisinin varoşlarda olmasından tedirgin olan bir tek ben miyim?"

"Burası varoş *değil*," dedi Ivy limuzinin arkasından inmeme yardım etmek için elini uzatırken.

"Hı hı, tabii," dedi J.C. "Şu köşe başında takılanlar da uyuşturucu satıcısı *değil*."

"J.C., o çocuklar altı yaşında falandır."

J.C. gözlerini kıstı. "Erken başlamışlar, ha? Zehirli küçük girişimciler."

Ivy gözlerini devirdiyse de Amerikalı bir siyah olan Tobias içten, ağız dolusu bir kahkaha attı. Tobias geçen yıllar içinde artık yaşlandığından ayakları üzerinde sağlam durmakta hafiften zorlanmaya başlamıştı. Benim yardımımla limuzinden indikten sonra J.C.'nin sırtına bir şaplak indirdi. Buraya gelirken yol boyunca şakalaşıp durmuşlardı.

J.C. sırıttı. Saçmaladığının en azından bir nebze farkındaydı.

Ben de binaya bir göz gezdirdim. Banliyöde tipik, sıradan bir ofis binası olmakla birlikte yolun karşısında bir rehin dükkânı ve hemen yanında da bir oto tamirci vardı. Varoş değildi ama şık bir yer de sayılmazdı. Yani J.C.'nin haklılık payı olabilirdi.

Limuzinin ön yolcu koltuğunun camını tıklattım. Cam indiğinde ardındaki kısa sarı saçlı genç kadın ortaya çıktı. Wilson'ın yeğeninin kızı yine onun peşine takılmıştı. Doğru ya. Keşke Wilson onu bugün getirmemiş olsaydı. Röportaj vereceğim zamanlarda biraz... dengesiz olabiliyordum.

Kızı görmezden gelip şoför koltuğundaki uzun boylu, saygıdeğer görünüşlü adama baktım. "Sen burada mı beklesen acaba, Wilson?" dedim. "Benzin istasyonuna gitmesen? Olur ya yanlış bir yerde falanızdır."

"Elbette, efendim," dedi Wilson.

Yeğeninin kızı hararetle başını salladı. Wilson geleneksel uşak kıyafetiyle ne kadar rahat görünüyorsa, şoför ceketi ve şapkasıyla bu kız o kadar tuhaf duruyordu. Sanki şoförcülük oynamak için giyinip kuşanmıştı. Ben arka koltukta halüsinasyonlarımla konuşurken dinlemiş miydi? Wilson'a alışıktım ama dışarıdan birine kendimi sergilemek yanlış geliyordu. Aslında toplum içindeyken insanların acayipliklerimi görmesine de alışıktım. Fakat bu farklıydı. Özel hayatın ihlali gibi.

Döndüm ve suretlerimle birlikte ofis binasına girdim. İçe-

rinin tanıdık, steril bir havası vardı. Tam hastane gibi değil ama hastanelerin o grimsi beyaz havasını taşıyacak kadar çok temizlenmiş. Sağdan ilk kapı on altı numaraydı. Röportörle buluşma yerimiz.

J.C. yan camdan içeriye bir göz attı. "Danışma yok," dedi. "Tek bir oda. İçeri adım attığın anda bir adamın üzerine çullanacağı türden bir yere benziyor. Dünyan kararır ve sonra... *BAM*... Üç böbrekle uyanırsın."

"Üç mü?" diye sordu Ivy.

"Tabii ki de," diye karşılık verdi J.C. "Yasadışı organ ticareti için neler döndüğünden bihaber taşıyıcılara ihtiyaçları var."

"Karnında bir yarıkla uyanıp da bir şeyler döndüğünü nasıl anlamayacaksın acaba? Hemen doktora koşmaz mısın?"

J.C.'nin gözleri kısıldı. "Eh, doktor belli ki işin içinde, Ivy."

Hâlâ gülümseyen Tobias'a baktım. Başıyla girişteki duvarda asılı bir tabloyu işaret etti. "Albert Bierstadt," dedi. "*Sierra Nevada Dağları*. Orijinali, Hudson River School akımının en ünlü işlerinden biri olarak Smithsonian'da sergileniyor." J.C.'nin şen şakrak –ama derinlerde bir o kadar paranoyak– hâllerinin tersine huzur verici tonu çok rahatlatıcıydı. "Tabloda bulutların aralanıp bakir doğanın karanlığını aydınlatmasını hep çok sevmişimdir. Vahşi Batı'nın gözünden bir Yaradılış tasviri. Gözlerimiz kendiliğinden merkezdeki ışığa doğru çekiliyor. Sanki cennete kabul ediliyormuşuz gibi."

"Belki de bulutlar kapanıyordur," diye yorum yaptı Ivy,

"ve Tanrı çekilip insanoğlunu karanlıkta bırakırken manzara da kararıyordur."

İrkildim ve Ivy'ye sert bir bakış attım. Ivy normalde en dindar olandı; Hristiyan ve kutsal ne varsa sonuna kadar savunurdu. Omuz silkip bakışlarını kaçırdı.

Kapıyı tıklattım ve Asyalı bir kadın kapıyı açtı. Kare yüzlü, uzun boylu, belirgin gülümseme çizgileri ile orta yaşın üstündeydi. "Ah! Bay Leeds. Mükemmel." Elini savurarak bizi içeri buyur etti ve J.C. –tabii ki– öne geçti.

Gerçek bir insana dokunmaktan ustaca sakınarak iki büklüm kıvrıldı ve kadının kolunun altından geçti. Ardından eli silahının üstünde, etrafı kolaçan etti. Nihayet başını sallayıp bize girebileceğimizi işaret etti.

Kadın bizim için bir sürü sandalye yerleştirmişti ve hepimiz girebilelim diye dikkat çekecek kadar uzun bir süre kapının yanında dikildi. Dersine çalışmıştı. Her ne kadar fazla uzun beklediyse de –çünkü suretleri göremiyordu– bu çabasının illüzyona epeyce yardımı oldu. Bunun için ona teşekkür borçluydum.

Ivy ve Tobias yerlerine otururken J.C. odayı incelemeye devam etti. Sağımızdaki büyük pencereler kaldırıma bakıyordu. Wilson kaldırımda, limuzinin yanındaydı. Odanın bizden uzak tarafındaki sol duvarına büyük bir tuzlu su akvaryumu hâkimdi. Ahşap kitaplıklar ve koyu yeşil halısıyla odanın dekorasyonunun geri kalanına "yazar inî" temalı denebilirdi.

Pencereye yürüdüm ve Wilson'a başımı salladım. O da el sallayarak karşılık verdi.

"Demek bugün üç tane?" diye sordu kadın.

Ona döndüm. Kaşlarım çatıldı.

"Gözlerini takip ettim," dedi. Önce Ivy'yle Tobias'ın oturduğu yerleri, ardından J.C.'nin dikildiği yeri işaret etti. Gerçi J.C. çoktan yer değiştirmişti; şimdi gizli bir geçit falan var mı diye kitaplığı inceliyordu.

"Sadece üç," dedim.

"Ivy, Tobias ve J.C.?"

"Dersine iyi çalışmışsın."

"Hazırlıklı olmayı severim," dedi yerine otururken. "Ben Jenny, bu arada. Liza söylemediyse."

Bu kadın Jenny Zhang'di; röportör ve kitapları bolca satan bir yazar. Bilgi, eğlence ve röntgencilik sınırlarında dolaşan müstehcen pop biyografilerde uzmandı. Ödüller falan kazanmış ama aslında sansasyonel haberlerle ilgi çekerek başlayıp sonra da bir miktar saygı kazanmayı başaran bir yazar bozuntusundan başka bir şey değildi.

Keşke Liza'ya bir arkadaşıyla röportaj yapmak için söz vermemiş olsaydım. Ne yazık ki bu sözü vermiş ve burada sıkışıp kalmıştım. Ümidim Jenny'nin beni fazla uzun tutmaması ve neticede ortaya çıkaracağı kitabın *çok* acı verici olmamasıydı.

Jenny başıyla sandalyeleri işaret ettiyse de pencerenin önünde durmaya devam ettim. "Sen bilirsin," dedi ve defterini çıkardı. Suretlerimi işaret etti. "J.C., Tobias, Ivy. İd, ego, süperego."

"Ah, *harika*," dedi Ivy. "Bu da onlardan. Söyle ona, aştık biz bunları. Bize uymuyor."

"Şu psikolojik profil meselesine pek bayıldığımız söylenemez," dedim Jenny'ye.

"İtiraz eden Ivy mi?" diye sordu Jenny. "Senin insan doğası anlayışının taşıyıcısı o. Kendi sosyal becerilerini ve ilişki anlayışını onunla dışa vuruyorsun. Söylendiğine göre epeyce alaycı, küçümseyici ve kuşkucuymuş. Bu bize senin hakkında ne söylüyor, merak ediyorum."

Huzursuz bir şekilde kıpırdandım.

"Hey," dedi J.C. "Bu kötü değilmiş."

"Fakat aynı zamanda uzlaşmayı ve rahatlamayı da kişileştirdin." Jenny kalemiyle sandalyelerden birini işaret etti. Yerlerini karıştırmıştı ama belli ki bu defa Tobias'ı kastediyordu. "Onun tarihçi olduğunu söylüyorsun ama tarih bilgisine ne kadar sık ihtiyacın oluyordur ki?"

"Sık sık," dedim.

"Ben öyle duymadım," dedi. "Suret ekibinde sınırlı yer olduğunu söylüyorsun. Aynı anda çok sayıda suret hayal etmek zor, o yüzden her seferinde yanında sadece birkaçını taşıyorsun. Öte yandan daima hep bu üçünü yanına alıyorsun. J.C. Paranoyan ve kendini güvende hissetme hissin mantıklı bir seçim. Dış dünyanın sosyal normlarının üstesinden gelmene yardım eden Ivy de öyle. Ama Tobias niye?"

"Fazla şey biliyor," dedi Ivy. "Bu röportajda bir terslik var."

"Paniğe kapılmamıza gerek var mı gerçekten?" dedi Tobias. "Diğerlerinin çıkardığı Stephen profillerini okumuş işte. Bu kuşkusuz beklememiz gereken bir şey. Doğamıza

dair birtakım teoriler üretmeseydi, asıl o zaman şüphelenmemiz gerekmez miydi?"

Pencerenin önünde bir süre daha oyalandım, derken J.C. nihayet başıyla onaylayıp oturdu. Tatmin olmuştu. Bunun üzerine ben de pencereden uzaklaştım ama yine oturmadım. Bunun yerine akvaryuma yürüdüm. Rengârenk mercanlar ve şık ışıklandırmasıyla abartılı bir şeydi. Nihayetinde hapishane olan bir şey yaratmak için çok fazla uğraşılmıştı.

Jenny defterine bir şeyler yazıyordu. Neyi bu kadar ilgi çekici bulmuş olabilirdi ki? Doğru dürüst konuşmamıştım bile.

Mercanları didikleyen, kendi sınırlı dünyalarında beslenen balıkları izledim. "Bana başka sorun yok mu?" dedim nihayet Jenny'ye. "Diğer herkes gerçekleri halüsinasyondan nasıl ayırdığımı bilmek istiyor. Ya da bilgiyi özümseyip sonra bunu bir suret olarak dışa vurmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorlar."

"Ignacio'ya ne oldu?" diye sordu Jenny.

Hızla ona döndüm. Tobias elini ağzına götürdü; yavaşça içini çekti. "Geçmiş röportajlarda Ignacio'dan bahsediyorsun," diye devam etti Jenny. Elinde kalemi, yazmaya hazır, beni izliyordu. "En sevdiğin suretlerinden biriydi. Kimyagerdi, değil mi? Fakat şu son motoryağı yiyen bakteri davasında onu hiç kullanmadın. Merak ettim."

Ignacio. O... Justin gibi... artık suretlerimden biri değildi.

Tobias boğazını temizledi. "Algernon Blackwood kitabı

var rafta, gördün mü? Orijinal Arkham House edisyonu. Benim de en sevdiğim odur. Kâğıdının verdiği his, kokusu... Başlı başına irfanın kokusu."

"Donup kaldın," dedi Jenny. "Suretlerini kaybetmen gibi bir şey mümkün mü, Bay Leeds?"

"Orijinal Arkham House edisyonları... çok ender... gerçi tabii hangi yazarın kitabını aradığına bağlı. Bir keresinde onlardan Bradbury'nin *Karanlık Karnaval* kitabını almıştım. Gerçi kapağı..."

"Nasıl oluyor?" diye sordu Jenny. "Öylece çıkıp gidiyorlar mı?"

"Kapağı... pek iyi... durumda değildi."

"Ivy," diye fısıldadım.

"Tamam, tamam," diye söylenerek ayağa kalktı. "Peki, masum bir soru soruyormuş gibi yapsın. Ama ben bunu yutmam. Bunun hassas bir konu olduğunu biliyor. Kalemi nasıl sıkıca tuttuğuna, ağzından çıkacakları nasıl beklediğine baksana."

"Üzgünüm," dedi Tobias mendiliyle alnını silerek. "Şu anda sana pek faydam dokunmuyor, değil mi?"

"Bizi kışkırtıyor," dedi J.C. de ayağa kalkıp. Elini Ivy'nin omzuna koydu. "Ne yapıyoruz?"

"Dengemizi bozmaya çalışıyor," diye kararını bildirdi Ivy. "Steve, konuşmanın kontrolünü tekrar eline alman gerekiyor."

"Ama *ne kadarını* biliyor?" diye sordu Tobias. "Ignacio'ya ne olduğunu tahmin mi etti gerçekten? Sen bunlardan pek

bahsetmezsin." Kafasını yana kırdı. "Stan diyor ki... Stan bu kadın *onlara* çalışıyor olmalı diyor."

"Yardımcı olmuyorsun, Tobias," dedi Ivy ona sert bir bakış atarak.

"Susun," dedim suretlerime. "Hepiniz, susun."

Sustular. Sakin bir şekilde oturmuş, şimdi kalemini iki parmağı arasında çeviren Jenny'nin gözlerinin içine baktım. Sahte umursamazlık pozları.

Ignacio ya da Justin'in bahsi her açıldığında böyle dağılıp gitmeye devam edemezdim. Bunu kontrol etmek zorundaydım.

Ben deli değildim.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim ve nihayet geçip oturdum.

"Neden?"

"Başka soru lütfen."

"Ignacio'dan başka suretler de kaybettin mi?"

"Burada bütün gün böylece oturabilirim, Jenny," dedim. "Aynı şeyleri tekrarlayıp durarak. Röportajı bu şekilde heba etmek mi istersin?"

Kalem dönmeyi kesti. "Pekâlâ. Başka soru sorayım." Kâğıtlarını karıştırdı. "Verdiğin tüm röportajlarda deli olmadığın, deliliğin –senin tanımınla– bir bireyin psikolojisinin onun normal bir hayat yaşama becerisini etkilediği noktada başladığı konusunda ısrar ediyorsun. Senin bu sınırı hiç geçmediğini söylüyorsun."

"Kesinlikle," dedim. "Medya deliliğe, bir insanda öylece

oluveren veya hiç olmayan büyülü bir durummuş gibi yaklaşıyor. Yakalanabileceğin bir hastalık gibi. Bir nüansı kaçırıyorlar. İnsan beyninin yapısı ve kimyası inanılmaz kompleks ve toplum tarafından aşırısı delilik olarak nitelenen belli bazı özellikler, normal kabul edilen pek çok insanda da var olabiliyor ve onların başarısında büyük rol oynuyor."

"Yani akıl hastalığının aslında bir hastalık olduğunu kabul etmiyorsun."

"Ben öyle demedim." Suretlerime baktım. Ivy tekrar oturmuş, ağırbaşlı bir resmîyetle bacaklarını bitiştirip bir ayağını diğerinin arkasına çapraz yerleştirmişti. Tobias ayağa kalkıp pencereye yürümüş, uydusundaki astronot Stan'i görebildiğini düşündüğü gökyüzüne gözlerini dikmişti. J.C. elinde silahıyla kapının yanındaki holdeydi.

"Benim tek söylediğim," diye devam ettim, "delilik kelimesinin tanımı sabit değil ve büyük oranda söz konusu kişiye bağlı. Bir insanın düşünme şekli sizinkinden farklıysa ama bu onun hayatını aksatmıyorsa, yine de onu 'düzeltmeye' çalışmak niye? Benim düzeltilmeye ihtiyacım yok. İhtiyacım olsaydı hayatım kontrolüm altında olmazdı."

"Bu yanlış bir dikotomi* oldu," dedi Jenny. "Aynı anda hem yardıma ihtiyaç duyup hem de kontrolünü kaybetmeyebilirsin."

"Ben iyiyim."

"Ve suretlerin hayatını aksatmıyor?"

---

* İkileşim (Biyoloji) (çn)

"J.C.'nin o anda ne kadar sinir bozucu olduğuna bağlı."

"Hey!" dedi J.C. "Bu haksızlık."

Üçümüz birden dönüp ona baktık.

"Bugün gayet iyiydim bir kere," diye ekledi J.C.

Ivy bir kaşını kaldırdı. "Buraya gelirken yolda, aynen senden alıntılıyorum, 'Polis şu havlu kafalara karşı bu kadar ırkçı davranmamalı çünkü Çin midir nedir, artık her neresiyse, orada doğmak onların suçu değil,' dedin."

"Gördün mü, iyiydim işte." J.C. bir an duraksadı. "*Havlu kafa Amerikalılar* mı demem gerekiyordu?"

"İd mi konuşuyor?" Jenny bakışlarını benden J.C.'ye çevirdi. Dikkatimin yöneldiği yeri takip etmekte iyiydi.

"O benim alt benliğim değil," dedim. "O bir şekilde benim gizli arzularımı dillendiriyormuş gibi yapmaya çalışma boşuna."

"Ben şahsen onun herhangi bir şeyi *dillendirebileceğinden* bile emin değilim," diye ekledi Ivy. "Bunu yapabilmek için her şeyden önce homurtudan fazlasını çıkarabilmek gerekiyor."

J.C. gözlerini devirdi.

Ben ayağa kalkıp tekrar akvaryuma doğru yürüdüm. Hep merak etmişimdir; balıklar bir kafeste olduklarını biliyor mu acaba? Onlara ne olduğunu, tüm dünyalarının yapay olduğunu idrak edebiliyorlar mı?

"Pekâlâ," dedi Jenny. "Belki senin durumunu gözden geçirebiliriz, Bay Leeds. Üç yıl önce verdiğin son röportajda kendini her zamankinden iyi hissettiğini söylemiştin. Bu

hâlâ geçerli mi? Geçen yıllarda durumun iyiye mi gitti yoksa kötüye mi?"

"O şekilde olmuyor," dedim, minik bir kırmızı siyah balığın sahte sarı mercanın arkasından fırlamasını seyrederek. "İyiye ya da kötüye gitmiyorum çünkü hasta değilim. Neysem oyum."

"Yani şeyi hiç, III, durumu, III, bir bela olarak görmedin mi?" diye sordu Jenny. "Çünkü ilk röportajlar farklı bir resim ortaya koyuyor. Etrafının iblislerle çevrili olduğunu, iblislerin ona talimatlar verdiğini söyleyen korkmuş bir adam tarif ediyorlar."

"Ben..."

Bu uzun zaman önceydi. *Bir hedefin olsun*, diye öğütlemişti Sandra. *Seslerle bir şey yap. Sana hizmet etmelerini sağla.*

"Hey," diye araya girdi J.C. "Gidip şu benzinciden kurutulmuş et falan bir şey alacağım. Bir şey isteyen var mı?

"Dur!" dedim hızla akvaryumdan ona doğru dönüp. "Sana ihtiyacım olabilir."

"Hangi konuda?" dedi J.C. elini kapı koluna uzatırken. "Espri konusu olmaya devam edeyim diye mi? Hayatta kalacağına eminim."

Dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Nutkum tutulmuş bir hâlde öylece dikildim. *Gerçekten gitmişti.* Bana itaatsizlik ettiğinde genelde bunun sebebi onu arkada bırakmaya çalışmam olurdu. Ya da silahlarla alıştırma yapmasını istememem. Beni korumak için bana karşı çıkardı. Böyle basıp gitmezdi.

Ivy kapıya koşup arkasından baktı. "Peşinden gitmemi ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Jenny. "Kötüye gitmenden bahsediyorduk."

Ben... Ben...

"Bunun adı Aşil tang," dedi Tobias yanıma gelip kırmızı siyah balığı işaret ederek. "Siyah görünüyor ama aslında koyu kahverengi hatta bazen koyu mor. Güzel ama beslemesi zor bir balık. Kuyruğundaki şu noktayı görüyor musun, ismi oradan geliyor. Aşil'in topuğundaki kanayan yaraya benziyor biraz."

Derin bir nefes aldım. J.C. sadece J.C.'lik yapıyordu işte. Suretler hakkında çok fazla konuşulmuştu ve J.C. gerçek olmadığının hatırlatılmasından nefret ederdi. Bu yüzden gitmişti.

"Son zamanlarda zorlu dönemlerim oldu," dedim masada oturan Jenny'ye. "Suretlerimin ve kendi zihnimin yoğunlaşabileceği bir şeye ihtiyacım var."

"Bir dava gibi mi?" dedi Jenny. Defterinin altından birkaç kâğıt çekip çıkardı. "Bu konuda yardımım dokunabilir." Kâğıtları önündeki sehpaya koydu.

"Ah..." Ivy bana doğru yürüdü. "Kadının amacı buymuş, Steve. Bunların hepsi asıl meseleye hazırlık için girizgâhmış meğer. Seni kiralamak istiyor."

"Senin dengeni bozmaya çalışıyordu," dedi Tobias başını sallayarak. "Muhtemelen daha iyi bir pazarlık pozisyonu elde etmek için."

Tanıdık topraklardaydım. Rahatladım ve gidip Jenny'nin karşısına oturdum. "Tüm bunlar bana bir dava vermek içindi ha? Ah siz insanlar. Sadece sorsan da olurdu, farkındasın değil mi?"

"Mektupları açmadan geri göndermek gibi bir huyun var, Leeds," dediyse de yüzü kızaracak kadar dürüsttü en azından.

"Nedir bu..." dedim kâğıtlara göz gezdirirken. "Büyük veri kullanarak bir insanın tam olarak ne istediğini tahmin edebilen, dakika başı güncellenen, beyin kimyası ile eski kararları birleştiren, seçeneklerin büyük bölümüne ihtiyacı ortadan kaldıran bir makine..."

"İlginç olabilir," dedi Ivy omzumun üstünden okuyarak. "Ne kadar ödeyeceğine ve bizden tam olarak ne isteyeceğine bağlı olacak sanırım."

"Bana hangi konuda ihtiyacın var?" diye sordum Jenny'ye.

"Bir şey çalman lazım. Bir—"

Cebim öttü. Pek de umursamadan telefona şöyle bir baktım. J.C.'den bir mesaj görmeyi bekliyordum. Benzincide kola makinesine ağzına dayamış direkt makineden kola içtiği ya da işte buna benzer başka bir saçmalık yaptığı bir *selfie* göndermişti muhtemelen.

Fakat mesaj ondan değildi. Sandra'dandı. Bana suretlerimi nasıl kullanacağımı öğreten Sandra. Beni akıl sağlığıma kavuşturan Sandra. Hemen ardından ortadan kaybolan Sandra.

Mesajda şöyle yazıyordu sadece: *YARDIM ET*.

2

Yerimden fırladığım gibi, peşimde Ivy ve Tobias'la kendimi dışarı attım. Sokakta Wilson'la yeğeni bir şeyler olduğunu anlamıştı; Wilson hemen benim için arabanın kapısını açtı. Ivy'yle Tobias'a binmelerini işaret ettim. J.C.? J.C. neredeydi?

Vakit yok. Ben de limuzinin arkasına geçtim.

"Hey, dur!" diye bağırıyordu Jenny binanın penceresinden. "Röportaj ne olacak? Bana tam bir seans sözü verildi."

"Başka bir zaman baştan başlarız."

"Peki dava?" dedi Jenny kâğıtları havaya kaldırarak. "Suretlerinin bu duruma ne tepki vereceğini görmem lazım. Merak etmiyor musun..."

Kapıyı çekip kapattım. Normal koşullar altında belki merakımı uyandırırdı. Ama bugün değil. Ivy'yle Tobias'ın görmesi için telefonumu havaya kaldırdım.

"Ondan olduğuna emin misin?" diye sordu Ivy.

"O sabah masanın üzerine bıraktığı telefon numarasından geliyor," dedim. "O zamandan beri kullandığım tüm telefonların rehberine bu numarayı kaydettim." Geçmişte numaranın izini sürmeye çalışmıştık ama kayıtlarda daima "kullanım dışı" görünüyordu.

Wilson yolcu koltuğuna oturdu, yeğeni şoför şapkasını düzeltip direksiyona geçti. Motor çalıştı. "Nereye efendim?" diye sordu kız.

Tobias'la Ivy'ye baktım.

"Başka biri o numara üzerinden oyun oynuyor olabilir," dedi Ivy. "Dikkatli ol."

Gerçekten sen misin? diye yazdım.

Kader Mevki, diye karşılık verdi. İlk kez tanıştığımız Cramrid Hotel'e bu ismi takmıştı. Hemen ardından bir mesaj daha geldi. Bir dizi rakam ve anlamsız harfler.

Ne bu? diye sordum.

Cevap gelmedi.

"Efendim?" dedi Wilson ön koltuktan. "Gidiyor muyuz?"

"Eve gidelim," dedim Wilson'a.

Yola çıkıp bir U dönüşü yaptı ve böylece geldiğimiz yöne döndük.

"Bu rakamlar ne?" diye sordu Ivy, Tobias'a dönerek. "Sana bir şey hatırlattı mı?"

Tobias başını iki yana salladı.

"Sandra mesaja karşılık verenin ben olmayabileceğimden çekiniyor," dedim. "Bu bir şifre. Bu tür şeyler yapardı hep."

Ivy'yle Tobias bakıştı. İkisi de Sandra'yı tanıdığım dönemde yanımdalardı. Ya da o sıralar gördüğüm bir dolu hayalet ve gölge arasındalardı diyebiliriz. *Tam olarak* kendileri gibi değillerdi. Ta ki Sandra bana suret yaratmayı öğretene dek. Dikkatimi toplamayı, meditasyonu, zihnimi kompartımanlara ayırmayı... Ancak ondan sonra gölgelerden ve fısıltılardan, bağımsız bireylere dönüşmüşlerdi.

"Bence görmezden gelelim," dedi Ivy. "Sandra yine seninle oynuyor, Steve. O da tabii eğer gerçekten oysa."

"Eğer görmezden gelirse, Ivy," dedi Tobias yumuşak bir sesle, "hayatının geri kalanı boyunca kendini yer bitirir. Bu işin peşinden gitmesi gerektiğini biliyorsun."

Ivy arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Sımsıkı topuz yaptığı sarı saçları ve ciddiyet timsali pantolon ceket takımıyla onu kolayca duygusuz biri olarak görebilirdiniz. Ama camdan dışarı bakarken gözlerinde yaşlar vardı.

Tobias elini onun omzuna koydu.

Tuhaf bir şekilde kendimi yabancılaşmış hissettim. Ivy'yi rahatlatmam, ondan kurtulmak için bir yol ya da tedavi aramadığım konusunda onu ikna etmem gerekirdi. Sandra'yı bulmak istememin sebebinin bu olmadığını söyleyip dururdum Ivy'ye.

Bu kez hiçbirini yapmadım. Bunun yerine telefonumun ekranına baktım. *YARDIM ET*. On iki yıl önce Sandra beni kâbusa dönüşen bir hayattan kurtarmıştı. Tekrar birlikte olabileceğimizi ummaya cesaret edebilir miydim? Gidişatım, kötüleşen suretlerim konusunda Sandra'nın bir şeyler ya-

pabileceğini ummaya cesaret edebilir miydim?

Telefon ekranımdaki görüntü, yeni bir mesaj gelince arkada kaldı.

DOSTUM! Az önce basıp gidenin siz olmadığınızı söyle!

Eve gidiyoruz, diye yazdım J.C.'ye. *Kendine Uber falan çağır.*

Sana çörek bile almıştım.

Ve daha yemedin mi?

Tabii ki yedim, yazdı J.C. Ama yiyeceğimi bildiğim için iki tane almıştım. İkinciyi eve kadar sağ salim getireceğime de söz veremem. Bunlar tehlikeli zamanlar, Çiroz ve bu mahalle kendi başına ortalıkta dolanan leziz bir çörek için hiç tekin değil.

J.C., Sandra az önce mesaj attı. Yardım istiyor.

En az bir buçuk dakika boyunca cevap gelmedi. *Ben gelene kadar evden ayrılma*, yazdı sonra.

Denerim.

Çiroz, sana söylüyorum, beni bekle.

Telefonu cebime koydum. J.C.'den üç mesaj daha geldi ama umursamadım. J.C.'nin acele etmesini istiyordum ve bunu sağlamanın en etkili yolu, yanımda o olmadan tehlikeye atılacağımı düşünmesini sağlamaktı.

Yanımda olsa bir şey yapabileceğinden değil. O bir halüsinasyondu, gerçek bir koruma değildi. Gerçi... bir keresinde elimi sanki onun kontrolündeymiş gibi oynatmıştı. Ve bir defasında da beni arabadan itti...

Yoldan Kalyani'ye mesaj atmıştım ve eve vardığımızda

suretlerim pencerelerde bekliyordu. Köşke yaklaşır yaklaşmaz kapıyı açıverdim. Wilson'ın yeğeni hafiften bir ciyaklama sesi çıkardı, ardından arabayı durdurdu.

Çimlerin üzerinden kapıya doğru yürüdüm.

"Beyaz Oda'yı hazırlatmamı ister misin?" diye sordu Ivy telaşla peşimden seğirtip.

"Buna vaktimiz yok," dedim. "Bana Audrey, Ngozi, Armando ve Chin'i getir."

"Anladım."

Bu arada ön kapıya ulaşmıştık. Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. Tüm suretlerim burada olacaktı. Bu çok külfetli olabiliyordu...

"Efendim?" dedi Wilson yanıma gelip. "Sizinle bir şey konuşabilir miyim?"

"Bekleyebilir mi?" diye sordum kapıyı açarken.

Üzerime ani bir ağırlık çullandı. Sanki biri cebime kurşun ağırlıklar koymuş gibi. Elli kadar kişi içerde dikiliyor, hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Bazıları paniklemişti. Diğerleri heyecanlıydı. Birkaçı tedirgindi. Hepsinin ağzında aynı isim vardı: Sandra.

Tobias da nihayet yanıma geldi. Nefes nefeseydi. Arabadan buraya şu kısacık yol yüzünden mi? *Yaşlanıyordu*. Suretlerim yaşlılıktan... öldüğünde ne olacaktı?

"Kalabalığı susturabilir misin?" diye rica ettim.

"Elbette," dedi Tobias. Öne çıkıp durumu açıklamaya başladı. Yatıştırıcı sesi suretlerimin çoğunda işe yaradıysa da büyük giriş holünün merdivenlerine yöneldiğimde içle-

rinden bir kadın diğerlerinden ayrılıp peşime takıldı.

"Hey," dedi Audrey. Koyu renk saçları ve kilolarıyla, bir suret için bile bir parça sıra dışıydı. "Sandra döndü, ha? Deliliğini tersine mi çevirecek? Sonsuza dek yok olacaksam önceden bilgim olsun isterim. Bu gece için planlarım vardı."

"Biriyle mi çıkıyorsun?" diye sordum.

"*Gilmore Girls* maratonu yapıp on yedi kâse hayali patlamış mısır yiyeceğim. Teorik olarak kilo alamam nasılsa, değil mi? Ne de olsa bir ağırlığım yok."

Ruhsuz bir şekilde gülümsedim. Bu arada basamakların sonuna ulaşmıştık.

"Evet..." dedi. "İyi misin?"

"Hayır," dedim. "Şunu al, bak bakalım şifreyi çözebilecek misin."

Beceriksizce uzandı ve telefonu ıskaladı, doğal olarak. Süklüm püklüm bana baktı. Ama onun suçu değildi. Zihnim onu beceriksizce uzanmaya zorlamıştı çünkü Audrey gerçek değildi. Telefonu boşluğa atmıştım. Bu tür bir hata yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Telefonu yerden aldım. Ekranı çatlamıştı ama çok kötü değildi. Sandra'nın yolladığı mesajı Audrey'ye gösterdim. Elimizde kriptocuya en yakın kişi Audrey'ydi. Aslına bakılırsa, şimdi ben konu hakkında birkaç kitap daha okuduğum için Audrey bayağı gelişme kaydetmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bana birkaç dakika ver," dedi. "Harfler muhtemelen eşleme karakterleri... ama neye..." Mesajı kalemle kendi eline

yazdı. "Şu kaosla ilgilenecek misin?" diye sordu eliyle aşağıdaki suretleri işaret edip.

"Hayır," dedim.

"Kimlerin gelmediğine bakmayacak mısın en azından?"

Tereddüt ettim. Bir baş ağrısının yaklaştığını hissediyordum. Yine de tırabzana abanıp çabucak bir sayım yaptım. Armando yoktu ama bu tuhaf değildi. Odasından ya da kendi tabiriyle "sürgündeki krallığından" zaten pek seyrek çıkardı. Ngozi gelmişti; bu iyiydi. Yüzünde maske vardı ve eldiven takmıştı ama Kalyani onunla ilgileniyordu. Bu ikisi yakın bir zamanda önce çıkmaya başlamışlardı. Dışarı, gerçek açık havaya.

Bir bakalım... Arnaud yok, muhtemelen her şeyden habersiz odasında oturuyordur. Leroy yok. Kayak tatiline gitmemiş miydi o? Lua yok. Bahçedeki evi üzerinde çalışıyordur muhtemelen. Arka bahçede, sadece elindeki teknolojiyi kullanarak kendine bir "taş devri evi" inşa ediyordu.

İkinci katın koridorlarından Arnaud'un odasına doğru seğirttim. Kapının üstündeki kırmızı ışık yanıyordu ve bu da rahatsız edilmek istemediği anlamına geliyordu. Dolayısıyla kapıyı tıklattım. Nihayet açtı. Yumuşak Fransız aksanlı, kelleşmeye başlamış ufak tefek bir adam.

"Ah!" dedi. "Mösyö!"

"Makine ne durumda, Arnaud?" diye sordum.

"Girip kendiniz bakın." Kapıyı açıp beni laboratuvarına buyur etti. Şu sıralar sürekli film banyo ettiği için pencerelerde karartma perdeleri vardı. Makinenin parçaları düzgün

bir şekilde tezgâha dizilmişti. Kül tablasındaki puro, Ivans'ın bir ara ona yardıma gelmiş olduğunu gösteriyordu. Sigara içmeye devam eden tek suret oydu.

Duvara bir dizi fotoğraf bantlanmıştı. Bizim köşkün kış görüntüleri.

"En fazla altı ay kadar geri gitmesini sağlayabiliyorum," dedi Arnaud, masanın üzerindeki makineye doğru yürüyerek. Eski tip bir fotoğraf makinesiydi. Eski filmlerde haber fotoğrafçılarının kullandığı türden bir şey. "Senin de tahmin ettiğin gibi, en önemli parçası flaşı. Ama zamanın içine nasıl girdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

Makineyi aldım; ağırlığını ellerimde hissettim. Geçmişi görüntüleyebilen bir fotoğraf makinesi. Bu cihaz, en tehlikeli davalarımdan birinde kullanılmıştı.

"Polaroid kamera filmiyle tamir ettim," dedi Arnaud. "Çalışması lazım. Şuradaki kadranla. Şununla zaman ayarı yapılıyor. En iyi, birkaç gün gibi kısa vadelerde çalışıyor. Ne kadar geriye gidersen fotoğraflar o kadar flulaşıyor. Asıl mucidi bu sorunu nasıl çözmüş bilmiyorum ama şu ana kadar ben bir çözüm bulamadım. Işığı ne kadar geçmişe nüfuz ettirmeye çalışırsak, anların o kadar birbirine geçip bulanıklaşması yüzünden olmalı."

"Bu işimizi görür, Arnaud. Müthiş." Yan tarafa baktım ve ortadan ikiye kesilip yere atılmış birkaç fotoğraf gördüm. "Bunlar ne?"

"Ah." Arnaud rahatsızca kıpırdandı. Utanmış görünüyordu. "Fotoğrafçılıkta uzman olduğu için Armando'nun

bunlara bir bakması iyi olur diye düşünmüştüm. Ben fizik biliyorum ama iyi fotoğraf çekmekten anlamam. Armando da bakmayı kabul etti. Sonra fotoğraflarımdan bazılarını yeterince 'kayda değer' bulmadığından yırttı."

İçimi çektim ve fotoğraf makinesini Arnaud'un gösterdiği çantaya yerleştirdim. Bir yanım makinenin hazır olduğunu zaten biliyordu. Pek çok geceyi bu odada, Arnaud'un verdiği talimatlar doğrultusunda bizzat ellerimle makineyi tamir ederek geçirmiştim. Fakat yırtılmış fotoğraflar benim için yeniydi.

Armando'nun şaklabanlıklarından çok *ama çok* sıkılmaya başlamıştım. Tüm suretlerim kendilerine göre zorlayıcı olabiliyordu ama hiçbiri onun gibi düpedüz itaatsiz değildi.

Çantayı omzuma attım. "İyi iş çıkardın, Arnaud. Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim. Bunu duyduğuma sevindim." Ben kapıyı açarken tereddütle kıpırdandı. "Artık... Fransa'ya dönebilir miyim? Aileme."

Olduğum yerde kalakaldım. "Dönmek mi?"

"Evet, Etienne'e. Buradaki işimizin ne kadar önemli olduğunu anlıyorum ve gerçekten ilginçti. Ama işim artık bitti, değil mi? Artık geri dönebilirim?"

"Gitmek... istiyorsun. Artık benim suretim olmak istemiyorsun?"

"Eğer büyük bir sorun olmayacaksa."

"Ben..." Daha önce, kısa tatillere çıkmak dışında, gitmek isteyen bir suretim olmamıştı hiç. "Bunu bir düşünüp sana

haber vereyim. Yani tabii seni isteğin dışında burada tutacak değilim ama makine henüz tamamen bitmedi. Belki... Belki bir yol buluruz... Ailen buraya gelir. Ya da sen biraz Nice'te, biraz burada yaşarsın."

"Teşekkürler," dedi.

Kapıyı arkamdan çekip kapatırken sıkıntılıydım. Wilson elindeki tepside tam da ihtiyacım olan bir bardak limonatayla yanıma geldi. "Efendim," dedi. "Sizinle ufak bir mesele hakkında konuşmam gerekiyor. Önemsiz bir şey, gerçekten ama dikkatinizin dağılmasını..."

Limonatadan uzunca bir yudum aldım, ardından fotoğraf makinesinin çantasını omzumdan çıkardım. "Bunu benim için arabaya koyar mısın, Wilson? Armando'yla konuşmam gerekiyor. Sonra seninle konuşmak için zaman yaratacağım, tamam mı?"

Ben sadece... Sandra. Sandra'ya yoğunlaşmam gerekiyordu.

Sandra bana mesaj atmıştı.

Armando'nun çatıdaki odasına çıkarken telefonumu çıkarıp tekrar kontrol ettim. Sandra'dan yeni bir şey gelmemişti. J.C.'den birkaç mesaj vardı sadece. Uber'inin penceresinde "silahsız bölge" etiketi olduğundan yakınıyordu.

Sanki ne anlamı varsa, yazmıştı J.C. *Bir etiket yapıştırıp Anayasa'yı yok sayamazsın, dostum.*

Ardından bir mesaj daha atmıştı: *Senin çöreği az önce yedim.*

Başımı iki yana sallayarak çatı odasının kapısını çaldım.

Armando görünmedi. Bana yine şu "kraliyet kabul kuralları-nı" dayatmaya mı çalışıyordu?

Kapıyı itip açtım. Bağırıp çağırmasını duymaya hazırdım. Armando Meksika'nın meşru hükümdarıydı ve...

Odası yerle bir edilmişti.

Ve duvarlarda kan vardı.

3

Badanada vahşi bir hayvanın pençe izlerini andıran oyuklar açılmıştı. Yatak örtüleri parçalanmıştı. Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerin gece fotoğrafları –Armando'nun ödüllü fotoğraflardan oluşan koleksiyonu– lime lime edilip yerlere atılmıştı.

Ve kan. Neredeyse her yer kana bulanmıştı. Aniden, hafızamda solmaya yüz tutan düşünceleri fark ettim. Bildiklerim ve anılar, üflenip söndürülen bir mumdan çıkan duman gibi yayıldı.

Armando'yu ilk kez yaklaşık sekiz yıl önce, bir kayıp kişi olayında çalışırken "bulmuştum". Bir kadın ortadan kaybolmuş ama sonra ünlü eserlerin önünde çekilmiş *selfieler* yüklemeye devam etmişti. Fakat bu yerlerdeki güvenlik kamerası kayıtlarına göre oralara hiç gitmemişti. Böylece Sandra'nın tekniğini kullandım ve fotoğraf hileleri hakkında ne bulursam okuyup öğrendiğim bilgileri içimde bir hazne-

de biriktirdiğimi hayal ettim. Armando'yu ne yaptığımı bilerek yaratmadım. Diğer suretlerime karakterlerini ne kadar bilerek verdiysem, onu da ancak o kadar şekillendirdim. Bu kez sonuç o oldu işte. Birlikte ilk günlerimizde onun Meksika tahtında hak iddia etmesiyle dalga geçerdik. Tıpkı şimdi J.C.'yle şakalaştığım gibi.

O haznenin boşaldığını hissettim. Tıpkı damarlarımdan kanımın çekildiğini hissettiğim gibi. Vücudum buz kesilirken, önümdeki kanlı vahşetin dehşetiyle geriye doğru sendeledim. Yapamazdım. Ben...

Suret gitmişti.

Armando ölmüştü. Dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımdan dökülen zayıf inilti bir ıstırap çığlığına dönüştü. Odanın açık penceresinden içeri dolan bir esinti, yerdeki yırtık fotoğrafları uçurup koridorda etrafıma saçtı.

İlk gelen Mi Won oldu. Gördüğü manzarayla irkildiyse de –her zamanki profesyonelliğiyle– tıbbi yardımına ihtiyacı olan biri varsa diye odaya girdi. Diğer suretler de ardı ardına gelip etrafımda toplanmaya başladılar. Gerçi o anda... o anda hepsi fonda eriyip gitmiş gibi görünüyordu. Bir grup gölge. Siluetler sadece.

"Efendim!" Wilson koşarak geldi. Birkaç suretin dosdoğru içinden geçerek bana ulaşıp yanımda diz çöktü. "Stephen? Lütfen. Ne oldu?"

Yavaşça ellerimi gevşettim ve uzun bir iç geçirdim. Ardından tuhaf bir sakinlik geldi üzerime. Kontrolümü kaybetmemeliydim. Sandra... Sandra bana böyle öğretmişti.

"Wilson," derken sesimin nasıl sakin çıktığına ben bile hayret ettim. "Benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Ah, boş verin şimdi onu! Efendim? Sorun ne? Niye bağırıyordunuz?" Odaya baktı.

"Ne görüyorsun?" diye fısıldadım.

"Iıı, efendim. Her zamanki gibi görünüyor. Boş bir konuk odası. Yatak düzgünce toplanmış, üzerinde sarı yatak örtüsü var."

"Ya yerdeki resimler?" diye sordum.

"Hayır, efendim resim falan görmüyorum. Şeey, varmış gibi yapmamı ister misiniz?"

Başımı iki yana salladım.

"Efendim, eğer söylememde bir sakınca yoksa, son zamanlarda biraz tuhafsınız. Daha tuhaf yani. Her zamankinden daha çok." Yaşlı kâhya ellerini ovuşturdu. Yeğeni hemen arkasında, çatı merdivenlerinin başında duruyor, tereddütle bizi izliyordu.

"Buna ben mi sebep oluyorum?" diye sordu Wilson.

"Sebep olmak mı?" diye tekrarladım gözlerimi kırpıştırarak.

"Şey yüzünden. Bugün söylediklerim yüzünden, efendim."

"Bugün?"

"Emekliliğim, efendim. Konuşmuştuk ya. Hatırlıyorsunuz, değil mi? Aslında geçen ay ayrılacaktım ama benden biraz daha kalmamı istemiştiniz. Ama efendim, bugün, bugün artık *yetmiş* oldum."

"Saçmalama. Sen asla yetmiş..."

Emeklilik mi? *Konuşmuş muyduk?*

Hayal meyal öyle bir şey hatırlıyordum sanki...

Mi Won, Armando'nun odasından çıkıp başını iki yana salladı. Diğer suretler aniden tüm renklerine kavuştu. Aralarındaki endişeli konuşmalar kulaklarıma doldu. Ivy onları yararak geçip odaya doğru yürüdü. Mi Won onu kolundan tuttu.

"Üzgünüm," dedi Mi Won. "Gitmiş."

"Ne tür bir gitmek?" diye sordu Ivy ve bana döndü. "Justin'le Ignacio sadece gitmediler. Başka bir şeye, korkunç bir şeye dönüştüler. Yine aynı şey oluyor, değil mi, Steve?"

Duvardan destek alarak ayağa kalktım. "Ben... Ben şu anda hepinizi birden hayal edemeyeceğim. Odalarınıza gidin. Görevde olmayan herkes odasına. Ngozi, Ivy, Tobias."

"Beni istiyor musun?" diye sordu Chin. Chowyun Chin. Güneş gözlüğü takıyordu yine. Her zamanki gibi. Günün hangi saati olursa olsun.

"Sandra yapbozları çok severdi," dedim ona. "Ve bazı bilgisayar kodlarını kırmam gerekebilir. Audrey'yle hazır olmanızı ve Audrey'nin telefonunun başında beklemenizi istiyorum. Ama bugün sanırım... sanırım ancak birkaçınızı idare edebileceğim. Lütfen."

"Elbette," dedi Chin. "Şu yeni programlar yüklendi mi?"

Telefonumu oynattım. Bazı geliştirmeler yapıyorduk.

"Ekranı mı çatlattın?"

"Üzgünüm."

İçini çekti ama sonra geri çekildi. Diğerleriyle birlikte. Elli kişi. Her biri farklı, her biri zihnimden bir parça. Kendi hayatları, geçmişleri, aileleri, arzuları olan insanlar. Bu bazen takip edilmesi gereken çok fazla şey demekti. Kalyani bana sarıldı ve Rahul'un yanına gitti. Ivans benimle yumruk tokuşturdu. Oliver pelüş köpeğini tutmama izin verdi ve utanç verici denebilecek kadar uzun süre köpeğe sarıldım. En sonunda gittiler.

Bunun onlar için nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım. Yıllar sonra ilk kez kontrolümü kaybettiğimi keşfetmek. Sandra'nın geri dönüşü. Sandra çoğu için sadece bir efsaneden ibaretti.

Wilson çaresiz bir şekilde izliyordu ama yeğeni –Barb– bariz bir şekilde rahatsız görünüyordu. Ivy onu inceleyip başını iki yana salladı.

Wilson aylardır kızı eğitiyor, diye hatırladım. *Çünkü emekli oluyor. Beni bırakıyor.*

"Wilson," dedim. "Ben..."

Gözüme çarpan bir şeyle cümlemi yarıda kestim. Suretlerimin boşalttığı koridorda şimdi elinde not defteriyle biri dikiliyordu. Uzun boylu bir Asyalı. Rahat bir pantolon ceket takım giymiş. Jenny Zhang. Şu röportajcı.

Wilson'ı geçip ona doğru atıldım; kadını omuzlarından yakaladım. "Buraya nasıl girdin sen!" diye bağırdım. Kendimi ihanete uğramış ve utanmış hissediyordum. Beni en hassas anımda görmeye nasıl cesaret ederdi?

"Sözünde durmadın," diye karşılık verdi. "Bunu yazmam gerekiyor. Kitapta."

"Steve?" dedi Ivy.

"Ne kitabı?" dedim Jenny'ye. "Ben sana kitap yazma izni vermedim. Sınırı aşıyorsun."

"Steve, bence bizi görebiliyor."

Donup kaldım, Jenny'nin gözlerinin içine baktım. Döndü ve doğrudan Ivy'ye baktı.

"Wilson," dedim ani bir üşümeyle, "şu anda tuttuğum kişiyi görebiliyor musun?"

"Suretlerinizden biri mi, efendim?"

"*Onu görebiliyor musun?*"

"Hayır. Eğer... görüyor gibi yapmamı istemiyorsanız hayır."

Lanet olsun!

"Biz bugün tam olarak ne yaptık?" diye sordum Wilson'a. "Nereye gittik?"

"Barb'la sizi arabayla şehrin yoksul bölgesine götürdük ve terk edilmiş bir binanın önünde durduk. İtiraf etmeliyim biraz endişelendim ama neyse ki bana uzaklaşmamamı söylediniz. Bir süre boş bir odada durdunuz, sonra koşarak dışarı çıktınız."

Jenny'yi bıraktım. Kadın istifini bozmadan ceketini düzeltmekle yetindi.

Elimi başıma götürdüm. Bu mümkün değildi. Benim delirmemem gerekiyordu. Suretler de... Suretler beni bundan koruyordu. *Onlar* deliydi ve ben onları hizada tutuyordum. Ben neyin gerçek olduğunu bilebiliyordum...

"Sandra gerçek miydi?" diye sordum Wilson'a.

"Evet, efendim," dedi. "Bunu daha önce hiç sorgulamamıştınız. Bay Leeds, tüm bunlar benim gidişim yüzünden oluyor, değil mi? Ama, efendim, bunu yapmaya devam edemem. Şu kiralık katilden sonra olmaz. Ve geçen yılki yangından sonra. Barb, öte yandan, size yardımcı olacağı için çok heyecanlı. İşini iyi yapacak, efendim."

Ayak sesleri Tobias'ın geldiğini haber verene dek orada öylece durdum. Ivy ona koşup kulağına bir şeyler fısıldadı. Yaşlı tarihçi bir elini kır saçlarının arasından geçirdi. Ardından gülümsedi.

"Sorun yok," dedi. "Biraz gergin olduğu muhakkak. Ne de olsa nihayet Sandra'yı bulduk."

Ivy ona bir şeyler daha fısıldadı ve Tobias'ın dudakları gerildi; bakışları Armando'nun odasına kaydı. Sonra yine gülümsedi, yanıma gelip beni nazikçe ama sıkıca omzumdan tuttu. "Güçlü ol, Stephen. Bunu atlatalım. Yapabilirsin. Hep yaptın."

"Armando..." diye fısıldadım.

"Olur böyle şeyler. Bir daha olmamasını sağlamak zorundayız sadece. *Odaklan*. Sandra döndü."

Ivy'ye baktım. Armando'nun odasına bakmaktan özellikle kaçınıyordu. "Düşündüm de... Düşündüm de ben yanılıyordum. Sen haklısın. Sandra'yı bulmamız lazım. Belki dönmesinin bir sebebi vardır. Belki yukarıda biri bize göz kulak oluyordur."

Az ileride Jenny her şeyi defterine not ediyordu. Tanrı aşkına, onu nasıl yaratmıştım ki? Ve niye?

"Wilson?" dedim telefonumu ona doğru uzatıp. "Evet, biliyorum, ekranı çatlak. O değil. Şu mesaj."

"Yardım et," diye okudu gözlüklerini aşağı indirip gözlerini kısarak. "Ve bir dizi rakamla harf. Bu... Sandra'dan mı?"

Rahat bir nefes aldım. Mesaj gerçekti demek ki. Tabii eğer... eğer Wilson halüsinasyon değilse.

Ama kendimi kontrol etmek zorundaydım. Geriye bir nebze olsun akıl sağlığım kaldığına inanmak zorundaydım.

"Ngozi nerede?" diye sordum Ivy'ye.

"Kaçışını görmedin mi? Bunca kan... Sanırım temiz hava almaya çıktı."

Adli bilimler uzmanım, kan görmeye dayanamayan ve mikroplardan korkan bir temizlik hastasıydı. Beynim bazen gerçekten çok tuhaf bir yer olabiliyordu.

"Bak bakalım onu bulabilecek misin," dedim Ivy'ye. "Onu yanımda istiyorum. Sen, o, ben, Tobias ve geldiğinde J.C."

Ivy başını sallayıp gitti.

"Ve ben," dedi Jenny.

"Sen *değil*," dedim merdivene doğru yürürken. Tobias yanımda yürüyordu; eli hâlâ omzumdaydı. Sanki zayıf ve yaşlı olan o değil de benmişim gibi. Barb'ın yanından geçerken onu süzdüm. Kısa sarı saçlar, canlı bir gülümseme. Çok gençti. "Seni korkutmadım ya?" diye sordum.

"Aslına bakarsan bu epey ilginç," dedi. "*Acayip* delisin."

"Git arabayı çalıştır ve beni bekle."

Koşarak uzaklaştı. Wilson'a döndüm. "Limonata yapabiliyor mu bari?"

"Hem de benim özel tarifimle, efendim. Ve söylemesem olmaz, çabucak öğrendi ve çok da severek yapıyor." Tereddüt etti. "Ama birkaç gün daha kalabilirim belki..."

"Hayır. Eninde sonunda olması gerekiyordu, Wilson. Bana çok bile zaman verdin. Başka herhangi birinin vermeyeceği kadar muhtemelen." Banka hesabına yüklü bir miktar yatırmıştım bile. Bunu yıllar önce yapmıştım üstelik ve yine de bir sebepten benimle kalmaya devam etmişti. Deli olan oydu belki de.

Tobias'la birlikte basamakları inmeye başladık. Yukarıda merdivenlerin tepesindeki Wilson arkamızdan bakıyordu. Derken bana seslendi: "Efendim, eğer bu gece bir sebepten teröristlerle mücadele etmiyor ya da ışınlanma cihazı falan bulmuyorsanız, partime gelmenizi çok isterim. Ev sahipliğini kardeşim yapıyor."

"Parti mi?" dedim omzumun üstünden bakarak. "*Gerçek insanlarla?*"

"En iyileriyle, efendim."

"Mutlaka. Ama ben almayayım. Yine de teşekkürler."

4

Gerçek insanlar konusunda hep böyle kötü değildim. Daha... Ne kadar önceydi? Daha bir buçuk yıl önce kadınlarla çıkıyordum. Bu buluşmaların hepsi tam bir felaketle sonuçlanmıştı; yine de en azından deniyordum.

Ivy'ye göre bu görüşmeleri farkında olmadan sabote ediyordum. Bunun sebeplerine dair bir sürü teorisi de vardı ve hiçbirinin gururumu okşadığını söyleyemeyeceğim.

Audrey, Chin ve diğer birkaçını oyun odasında buldum. Yaklaşmakta olan şeye karşı birbirlerine destek olmak için burada toplanmışlardı. Stormy içecekleri hazırlıyordu. Odaya girerken gücümü topladım ve dikkatimi toplamaya çalıştım. Sandra. Sandra bana nasıl yardım edeceğini bilirdi.

Dürüst olmak gerekirse aylardır kötüye gidiyordum. Belki yıllardır. Ama bunu tersine çevirebilirdim.

Barın yanında Audrey ayaklarını bir pufa uzatmış, telefo-

nunda kedi videoları izliyordu. J.C.'nin telefonu olunca hepsi bir tane istemişti. Teknofobik Harrison hariç.

"Şuna bak," dedi Audrey. Sahibi mama kutusunu açarken miyavlayan, sahibi ne zaman dursa aniden miyavlamayı kesen bir kediyi izletti. "Bunları izlemeye doyamıyorum."

Öylece durup ona baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Bir felaketin ortasındayız," diye fısıldadım. "Suretler bozuluyor, Audrey."

"Evet. Çok fazla şey bildiğim için bir sonraki ben mi olacağım, karar veremiyorum. Yoksa en son gitmek benim için daha mı ironik olurdu?"

"Senin şu anda..."

"Gevşe biraz," dedi ve bana bir kâğıt parçası gösterdi. "Çözdüm. Şifre anahtarı gerekiyordu; meğer ilk buluştuğunuz oteldeki oda numarasıymış. Onu kullanınca gerisi uzun sürmedi. GPS koordinatları bunlar."

Rahat bir nefes alıp kâğıda uzandım. "Neresi?"

"Şehrin fuar alanı. Bu gece bir açık hava gösterisi var. Yarım saat içinde başlıyor." Telefonundan kontrol etti. "Tam günbatımında."

Bu tam Sandra'ya göre bir şeydi. Kâğıdı cebime koyup gitmek için arkamı döndüm.

"Hey," dedi Audrey, "sence... Yani belki beni bir tüfekle falan hayal edebilir misin?" Dudağını ısırdı. "Olur ya, biliyorsun işte, durum kötüleşirse? Ve karabasanlar eğer..."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Ya olursa?"

"J.C.'nin odasına git."

"Ve malum bubi tuzaklarını harekete mi geçireyim? Bubi tuzakları olduğunu biliyorsun. Henüz hiçbirimiz görmemiş olabiliriz ama kesin vardır."

Haklıydı. Yer döşemesinin altında mayın tarlası falan vardı muhtemelen.

Stormy ona mimozasını getirdiğinde Audrey sessizce güldü ve ben de ağzımda acı bir tatla odadan çıktım. Eğer Audrey bile endişeliyse durum kötüydü.

Kısa süre önce yaşanan kaosa tezat bir şekilde köşkün koridorları acayip sessizdi. Kapıya doğru yürürken hiç kimseciklerle karşılaşmadım; ne insan ne de hayal. Ev öyle boş geldi ki hepsinin... yok olduğundan endişelenecektim neredeyse. Derken seradan Ivans'ın sesi geldi. Bir başka grup da orada toplanmıştı.

Derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve dışarıya göz gezdirdim. Ivy'yle Ngozi ileride, bahçe çitinin oradaydı. Ivy kolunu Ngozi'ye dolamamak konusunda çok dikkatliydi ama doğrusu duruşu çok davetkârdı. İkisi nihayet bana doğru yürüdü.

Ngozi hâlâ maske ve eldiven takıyordu ama bana yaklaşırken maskeyi çıkardı. Onun ne kadar uzun olduğunu hep unutuyordum; benden en aşağı on santim uzundu. İngiliz eğitiminin ipuçlarını taşıyan yumuşak bir Nijerya aksanıyla konuştu: "Özür dilerim, ben... panikledim."

"Üstesinden gelebilecek misin?" diye sordum.

"Evet. Eğer bana ihtiyacın olduğundan eminsen."

Emin değildim. Bu davada neye ihtiyaç duyacağımdan emin olmam mümkün değildi ama bazı önsezilerim vardı. Sandra söz konusu olduğunda hiçbir şey basit olmazdı. Ve eğer Sandra'nın yolladığı koordinatlarda hiçbir şey bulamazsak, olay yeri inceleme için elimizdeki en iyi seçenek Ngozi'ydi.

"Sana ihtiyacım olduğuna eminim," dedim. "Fakat fuar alanı kalabalık olabilir. Geçen seferki gibi kendini kaybeder misin?"

"Duruma bağlı. Biri bana cüzzam bulaştırmaya çalışacak mı bu kez?"

"Biri sana doğru hapşırdı sadece, Ngozi."

"O hapşırığı duydun mu sen? Önü kesilmeyen ortalama bir hapşırığın ne kadar mikrop içerdiğinden haberin var mı? Havaya yayılıp yüzüne, eline yapışıyor, içine doluyor..." Ürperdi ve ardından eldivenli elini kaldırıp bir sonraki itirazımın önünü kesti. "Bunu yapabilirim, Stephen Leeds. Yapacağım. Bu... çok özel bir dava."

Ivy'yle Ngozi, hâlâ kaldırımın yanında park hâlindeki limuzine yürüdü. Barb kaputun üstündeki armayı parlatıyordu ama suretlerden arabaya binmek isteyen olursa diye arka kapıyı açık bırakmıştı. Tobias çoktan geçip oturmuş, zihnini sorunlarımızdan uzaklaştırmak için kalın bir kitaba gömülmüştü. Böylece üç olmuşlardı. Üç taneyi idare edebilirdim.

Dört, diye düşündüm telefonumu kontrol ettiğimde.

J.C.'den ses seda yoktu, dolayısıyla ona mesaj attım: *Bir filme falan mı girdin?*

Hemen cevap geldi. *Aptal Uber başka birini aldı ve ters yöne gitmeye başladı. Nihayet On Altıncı Cadde ile Hükûmet Binası'nın köşesinde inebildim.*

İçimi çektim. *J.C., rasgele bir Uber'e mi bindin?*

Olabilir.

Ne düşünüyordun ki?

Görünmezlik kıyafetim var üstümde. Beni göremezler. Doğru yöne doğru giderim ve sonra başka bir taneyle devam ederim diye düşündüm.

J.C. gerçek olmadığını kabul etmeye en fazla bu kadar yaklaşabiliyordu. Diğer suretler ufak bir hile yapmakta, mesela hayali bir Uber'e binmekte sorun yaşamazken J.C., eh, J.C. oyunu bu kurallarla oynamıyordu. O gerçek olmaya çalışıyordu.

Ya da benim beynim onu gerçek yapmaya çalışıyordu. Ya da... Ya da bilmiyorum. Kafam zonkluyordu. Buna cevap yazarken üstüme kocaman bir gölge düştü. Dönüp arkama baktığımda, Pasifik Adalı 140 kiloluk Lua'yla karşılaştım. Omzumun üzerinden mesajları okumaya çalışıyordu. Bir hayatta kalma uzmanına yaraşır her zamanki ekipmanının aksine bu kez Yavrukurt izci gömleğini giymişti. *Doğru ya.* Oba toplantısı bu akşamdı. Lua evde yaşanan kaosu kaçırmıştı.

"Hey, patron," dedi. Çenesiyle telefonumu işaret etti. "Bana ihtiyacın var mı? İstersen J.C. taklidi yapabilirim. Elime büyük bir bıçak alır, herkese kötü kötü bakarım."

"Hayır," dedim. "Ama sağ ol."

"Emin misin? Birinin izini mi sürüyoruz? Ben iz sürebilirim."

"Şehirden çıkmayacağız. Vahşi doğada kaybolma ihtimalim pek yok."

"Tamam o zaman, patron." Ardından omzuma vurdu. "Hey. Hayatta kalma uzmanlığı demek sarmaşıklardan ayakkabı, çamur ve taşlardan fırın yapmak demek değil sadece, biliyorsun değil mi? Kafayı dik tut, omuzları geriye at, patron."

"Ben... Giderek zorlaşıyor, Lua. Her gün daha da zorlaşıyor. Kendi beynim bana karşı savaşıyor."

"Hayır. Biz senin beyniniz, patron. Biz *seninle* savaşıyoruz." Kolumdan yakalayıp bana sarıldı, sonra uzaklaştı.

Doğruyu söylemek gerekirse arabaya binerken kendimi biraz daha iyi hissediyordum. *On Üçüncü Cadde'de fuar alanında buluşalım*, yazdım J.C.'ye. *Böylesi daha kolay olabilir.*

Olabilir, diye yazdı. *Ama bekleyemez misiniz?*

Bizimle orada buluş. Başka birinin Uber'ine de binme. Ben sana şimdi bir taksi yolluyorum. Şehirde büyük meblağlar karşılığında belli bir yere gidip, kapıyı açıp, sonra kapatıp, ardından boş arabayı başka bir noktaya götürmeyi kabul eden birkaç şoförüm vardı. En başta J.C.'ye bunlardan birini göndermem gerekirdi. Doğru düzgün düşünebiliyor olsaydım öyle yapardım zaten.

Tamam, yazdı. *Ama dikkatli ol. Tüm bunlarda bir terslik var gibi geliyor bana.*

Barb'a nereye gideceğimizi söyledim. Yola çıktık. Ama ben telefona bakmaya devam ettim.

"J.C.'ye olanları söylemek zorundasın, Stephen," dedi Tobias yanımda.

Ama söylemedim. Henüz değil. En azından birimiz bir süre daha Armando'yu kaybetmemişiz gibi davranabilirdi. Ekranı kilitleyip telefonu ceketimin cebine koydum.

5

Biz fuar alanına ulaşıncaya kadar alacakaranlık çökmüştü. Şehrin doğu yakasındaki fuar alanı yılın bu zamanında güçlükle yürünen toprak bir alandı. Büyük bir kalabalık muhtemelen bir konser için (burada sık sık konserler yapılırdı) toplanmıştı ama şu anda satıcılar arasında boş boş dolaşıyorlardı. Performansın başlamasına daha birkaç dakika vardı.

Barb bizi kaldırım kenarında bıraktı. Dalgın dalgın hepimize bilet aldım; doğru dürüst düşünmeden suretlerim için de giriş parası ödedim. Ardından akşam kalabalığı arasına karıştık. Kalabalıktan görmek zordu ama ileride kurulmuş sahneden anonslar yapılıyordu.

Kalabalıktan nefret ediyordum. Hep nefret etmişimdir. Etrafta insanlar dolanırken, dip dibe girip aynı bayat havayı solurlarken, uyumsuz bir uğultuyla sohbet ederlerken suretlerimin illüzyonu sürdürmesi çok zor oluyordu.

Yani Ngozi'de mikrop fobisi olması belki boşuna değildi. Bana iyice sokuldu ve bakışları dosdoğru karşıda, bir eli omzumda yürüdü. İçinde bulunduğumuz ortamı düşününce onunla gurur duydum.

İlerimizde sunucu sessizleşti ve sahneden parlak ışık patlamaları gelmeye başladı.

"Bunlar havai fişek mi?" diye sordu Ivy hemen arkamızdan.

"Hayır," dedi Tobias. Yana çekildi ve elinde dondurmayla üstüne gelen küçük bir kızla çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. "Bunu okumuştum." İlerideki tenha yeri işaret etti.

Fuar alanının malzeme barakasının saçağının altına sığınıp kalabalıktan kurtulduk ve böylece ilk kez sahneye doğru düzgün bakabildim. Sahnede koruyucu kıyafetler içinde adamlar, ateşe dayanıklı arka duvara erimiş demir atıyorlardı.

Ortaya çıkan manzara afallatıcıydı ve bir anlığına kalabalık adeta yok oldu. Hatta Sandra için duyduğum endişe bile silindi gitti. Sahnedeki göstericiler erimiş demir dolu bir kovaya kepçeyi daldırıp bunu yanan girdaba atıyordu. Demir duvara çarptığında sıçrıyor, binlerce ışıl ışıl kıvılcımla patlıyordu. Sonra eriyen yağmur gibi dalgalar hâlinde aşağı iniyorlardı.

Havai fişek gibiydi ama bir şekilde daha ilkeldi. Ne barut ne duman. Sadece bir kova, güçlü bir el ve belki bir de bunu yapan kişinin kendi güvenliğine karşı sağlıksız bir umursamazlık gerektiriyordu.

"Buna Da Shuhua deniyor," dedi Tobias. "Bu performansı şahsen görmeyi hep çok istemişimdir. Tarihi, yüzlerce yıl önce Çin'de Nanchuan'da havai fişek almaya parası olmayan demircilere kadar uzanıyor. Ellerindekini kullanarak bunu buluyorlar."

Sahnedekiler çılgın bir enerjiyle kepçe kepçe fırlatmaya devam ediyordu. Yerçekimini yenmek ve ateşi havada tutmak istiyorlarmış gibi. Patlayan kıvılcımlar havada değişken desenler oluşturuyordu. Birgün sineği gibi vücuda gelen minik periler. Soğuğa yenik düşmeden önceki o parlak bir an boyunca görkemli bir hayat.

"Bu hiç güvenli görünmüyor," dedi Ngozi.

"Mucize ve sorumsuzluk genelde kol koladırlar, Ngozi," diye karşılık verdi Tobias. Ona baktım; gözlerinden yansıyan kıvılcımları seyrettim. "Da Shuhua ismi 'ağaç çiçekleri' diye çevrilebilir ve ağacı yenip çiçeklerin ortaya çıkmasına gönderme yapar. Olağan bir şeyi alıp onu *olağanüstü* yapıyorsun. Tek gereken, 2000 derece sıcaklık."

Ara verilinceye kadar performansı izledik. Derken yakınımızdaki kalabalık, yiyecek stantlarına ya da oyun parklarına gitmek için dağılmaya başladı. Telefonumu açıp diğerlerine de gösterdim. Sandra'nın gönderdiği koordinatlar, fuar alanının uç kısmında bir yere aitti.

"Dikkatli olmalıyız," dedi Ngozi. "J.C. buna ne derdi?"

"Muhtemelen alttan alta ırkçı ve / veya tehditkâr bir şeyler," dedi Tobias.

"Hayır, hayır, şey derdi..." Ivy boğuk bir ses takındı. "Mil-

let, durun. Dikkatli bakın. Gördünüz mü? Şunu görüyor musunuz? Şu... *elmalı turta* değil mi?"

Ngozi güldü. Ama haklıydı, dikkatli olmalıydık. Neyse ki hazırlıklıydım. Fuar alanında bir çember çizip nihayet koordinatlara yakın ama güvenli bir uzaklıkta durduk. Telefonumdaki haritaya göre hedefimiz, ilerideki çimlerin kenarından geçen ufak bir patikaydı. *Şuradaki bank*, diye karar verdim. Barb'a mesaj attım ve bankı fazla yaklaşmadan izleyebileceğim bir mesafede, çalıların yanına çöktüm.

"Ngozi," dedim, kullanması için bir dürbün çıkararak. "Şuraya bir bak ve ne gördüğünü söyle. Suç mahalli gibi düşün."

"Bunun ne faydası olacak ki?" diye sordu Ivy. "Etrafta kan varmış gibi *yapamaz* ya."

"Adli bilimler uzmanları sadece cinayetlerde kullanılmaz," dedi Ngozi dalgın bir şekilde. Mendiliyle çantama uzandı ve başka bir dürbün çıkardı. "Bazı adli bilim dalları bilim ile hukukun kesiştiği noktaları veya bilimin hukuka uygulanması üzerinde çalışır." Gösterdiğim yeri taradı. "Ben genellikle bir soruyla başlarım. Bu sahnede tuhaf, sıra dışı olan ne var..?"

Ben de bu arada fotoğraf makinesini çıkardım ve tripoda sabitlemeye çalıştım ama beceremedim. Lanet olsun.

"Armando'yu kaybettiğin için mi böyle oluyor?" diye sordu Jenny. "Artık bir fotoğraf uzmanın olmadığı için tripod kullanmayı bile beceremiyor musun?"

Hızla başımı kaldırıp baktım. Evet, elinde not defteriyle işte karşımdaydı. "Sen buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Uber."

Elbette, o bunu becerebilir ve kaybolmazdı. İçimi çektim ve tripodla uğraşmaktan vazgeçtim. Zaten ihtiyacım olmayacaktı muhtemelen.

"Bunu nasıl kullanacaksın?" diye sordu Jenny gözlerini kısıp notlar alırken. "Asıl önemli kısmı flaşı değil miydi? Geçmişin fotoğrafını çekmeyi sağlayan parça? Flaşın için fazla uzaktayız."

Doğru söylüyordu ama fotoğraf çekmeye kalkarsam şu aptal şeyi düşürmemin büyük ihtimal olduğu da doğruydu. Bir suret kaybetmek beni garip bir şekilde beceriksizleştiriyordu. Özellikle de gitmelerinden hemen sonraki zaman diliminde. Sonrasında diğerleri durumu bir parça telafi edebiliyordu.

Yine de asla eskisi gibi olmuyordum. Öte yandan bunu hesaba katmıştım. Ngozi bankın etrafını incelemeye devam ederken ben ayaklandım, onu görmezden gelmeye çalışarak Jenny'nin yanından geçtim ve bize doğru yaklaşan Barb'a doğru yürüdüm.

"Vay," dedi. Şoför şapkası koltuğunun altındaydı. "Şu kıvılcım olayını izledin mi? Çok acayipti."

"Senden tehlikeli olabilecek bir şey yapmanı isteyeceğim," dedim.

"Elbette!"

Safça hevesinin sinirlerimi bozmasına izin vermemeye çalıştım. Yardım etmek istediği için *mutlu olmam* gerekirdi, rahatsız olmam değil! Sorun, tıpkı diğerleri gibi olmasıydı. Sıradan insanlar gibi. Yaptığım şey bir tür karnaval gösterisiymiş gibi davranan insanlar.

"Şurada, sosisli satan tezgâhın yakınında bir bank var. Görüyor musun?" Fotoğraf makinesini uzattım. "Ceketinle şapkanı burada bırak. Fazla göze çarpıyorlar. Oraya gidip sahnenin ve kalabalığın fotoğrafını çekiyormuşsun gibi yap ama tüm fotoğraflarda o bank olsun mutlaka."

"İyiymiş," dedi.

"En önemlisi de şu," deyip kamerayı kaldırdım ve flaşın üzerindeki, fotoğraf çekilirken gün içindeki saati –geçmişe doğru– değiştirecek olan kadranı gösterdim. "Her fotoğrafta bunu bir tık çevir, tamam mı? Bu *çok önemli*."

Gözlerini çevirdi. Doğrusu bu pek güven verici değildi. Ardından şapkasıyla ceketini bana uzattı ve fotoğraf makinesini inceleyerek uzaklaştı. Makineyi kullanmak ilk anda göründüğünden daha kolaydı. Arnaud geçmişin estetiğini seviyordu. Teorik olarak şeyi... eee... yani şeyi... ve... diğer şeyleri... çevirmek falan lazım değildi.

Neyse, fotoğraf çekmeyi bilmeyen birinin bile yeterince iyi fotoğraflar çekebileceğinden emindim.

"Yapamadığın bir şeyi yapması için gerçek bir insan kullanman zekice," dedi Jenny.

"Ben gerçek bir insanım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi yine defterine bir şeyler karalayarak. "Niye her şeyi tek başına yapmakta ısrar ediyorsun? Arada işe koştuğun bir şoför dışında gerçek asistanlardan oluşan bir ekibin olsa daha neler yapabilirdin kim bilir?"

Tobias bir taşın üstüne oturmuş, bekliyordu. Bu arada

Ivy, J.C.'nin nerede olduğunu görmek için telefonu istedi. Ona yolladığım arabanın yerini gösteren uygulamaya bakacaktı. Araba yakınlardaki ışıklardaydı ama belli ki festival trafiğine yakalanmıştı.

Barb fotoğraf çekerken ağaç çiçeklerinin ikinci bölümü başladı. İyi, Barb için ekstra kamuflaj olmuştu bu. Ngozi, onun fotoğraf çekmesine tepki veren biri var mı diye dikkatle etrafı kolaçan ediyordu. Böylece ben de gerçek dürbünü aldım. Sonuçta Ngozi bir şeyi ancak ben o şeyi gördüğümde fark edebilirdi.

Kıvılcımları izledim. Bu kez daha... vahşi görünüyorlardı. Öfkeli. Barb'ın kamerasının flaşları ve kendine özgü lambası çok boş, fazla çıplak geldi. Çirkin.

Sandra görünürlerde yoktu.

Barb geri geldi ve belirmeye başlayan polaroidleri uzattı. "Harika," dedim dikkatimi fotoğraflara verip. "Gidip arabada bekle. Makineye iyi bak."

"Bu muydu?" dedi. "Tüm yapacağım bu mu?"

"Arabada beklemek dışında mı? Evet."

Şapkasıyla ceketini aldı ve kendi kendine söylenerek uzaklaştı. Başımı kaldırınca Jenny'nin beni incelediğini gördüm. Sonra yine defterine bir şeyler yazdı. "Tamam," dedi Ngozi, ben Tobias'ın yanına otururken. "Bakalım..."

Karanlık çökmesine rağmen fotoğraflar –ilki hariç– gündüzü gösteriyordu. Alt taraftaki saat etiketine bakılacak olursa her biri yarımşar saat geçmişe gidiyordu. Toplam sekiz fotoğrafla, dört saatlik zaman dilimi elimizdeydi.

Ngozi'nin bu yere suç mahalli gibi yaklaşarak fotoğraflardan bir şey çıkarmasını umuyordum. Onun da bakması için fotoğraflara tek tek bakmaya başladım; ardından her birini analiz edecektik...

İşte, Sandra.

Sondan bir önceki fotoğraf elimde, donakaldım. Neredeyse hayaletimsi hatlarıyla o incecik yüz. Saçları daha uzun ve düzdü ama bu kesinlikle oydu. Bankta oturmuş, yanındaki çöp kutusuna doğru uzanmıştı.

Ivy yutkundu. Jenny notlar aldı. Ngozi yüzündeki maskeyi indirip ameliyat eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını fotoğrafta gezdirdi. Tobias elini omzuma koyup hafifçe sıktı.

Sandra buradaydı. Gerçekten buradaydı. Dört saatten kısa bir süre önce. Peki ama nereye gitmişti?

"Sana mesaj yazmış," dedi Ngozi. "Sonra çöp kutusuna bir şey atmış."

"O zaman gidip alalım," dedim riskleri falan unutup.

"Dur bir saniye," dedi Ngozi. Son fotoğrafa da bakalım istiyordu. "Dur dedim. Tobias, tut onu." Ngozi korkuyla ürperip eldivenlerini giyerken Tobias beni tuttu. Çok sıkı tutmuyordu ama tutuşunda kararlı bir yan vardı.

"Bak, şurada," diye devam etti Ngozi. "Sosisli alan şu adam? Bak şu fotoğrafta da var. Ve bunda da."

Gerisin geri oturup fotoğraflara baktım. Ivy hatırlatınca, daha iyi görelim diye telefonun fenerini açtım.

Arkamızdaki kalabalık gösterinin ikinci yarısına aaa'layıp ooo'lamakla meşguldü.

"Evet..." dedim. "Adam demek ki sosisliyi çok seviyor?"

Ngozi bana bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Ya öyle," dedim, "ya da hem müşteri hem de satıcı işin içindeler."

"Şuna bak," dedi Ngozi başka bir fotoğrafı işaret ederek. "Fısıldaşıyorlar. Kesin işin içindeler."

Kalbim sıkıştı. Banka doğru baktım. Aynı adam –genç bir siyah– hâlâ aynı yerde sosisli satıyordu. "Çöp kutusunu gözetliyorlar," dedim. "Beni yakalamak için bekliyorlar belki de?"

"Hım," dedi Ngozi, "sen öyle bulunması zor biri değilsin. Seni ele geçirmek isteselerdi bunu böyle kalabalık bir yerde yapmazlardı. Evine gelir ya da seni sokakta kıstırırlardı."

Ivy homurdandı. "Belki senin ne yapacağını görmek istiyorlardır sadece."

"Ya da belki Sandra'nın peşindelerdir," dedi Ngozi. "Ya da belki Sandra'nın kime mesaj gönderdiğini bilmiyorlardır. Ya da büyük ihtimalle bu işle başka bir bağlantıları vardır ama ne olduğunu tahmin edemeyiz. Sonuçta elimizde yeterli bilgi yok."

Dönüp tekrar Sandra'nın fotoğrafına baktım. Ardından ayağa kalktım ve banka doğru yürümeye başladım.

Suretlerim bana yetişmek için davrandı. "Steve," dedi Ivy. "Ne yapıyorsun? Önce bunu bir düşünmemiz gerekmez mi?"

Düşünmek istemiyordum. Yeterince düşünmüş ve endişelenmiştim. Belki de bunu olması gerekenden daha zor

hâle getiriyordum. Ya da belki kasten aptalca bir şey yapıyor ve J.C. gelip beni durduramadan bunu yapıp bitirmek istiyordum.

Her koşulda suretlerimi duymazdan gelip doğrudan çöp kutusuna yürüdüm. Yarısı yenmiş sosisli sandviçleri umursamadan elimi kutuya soktum. Yanımda Ngozi'nin öğürdüğünü duydum.

Kolumu çöpten çıkardığımda elimde küçük bir siyah kutu tutuyordum. Kutunun içinden bir akıllı telefon çıktı. Açmak için PIN gerekiyordu. Audrey'nin şifreyi çözmek için kod olarak kullandığı Kader Mevki'deki oda numarasını denedim ve işe yaradı. Fotoğraf arşivinde, Sandra'nın bir bankta otururken çektiği bir sürü *selfie* vardı. Fotoğraflardan sonuncusuna bir yazı koymuştu:

Gerçekten benim. Kanıtın işte bu. Dahası da gelecek.

"Sosisli satıcısı yerinde," dedi Ivy yanımdan. "Ama fotoğraflardaki diğer adamı göremiyorum. J.C.'ye ihtiyacımız var. Nerede kaldı o?"

Sosisli arabasının yanındaki satıcıya dönüp baktım.

"İşte başlıyoruz..." dedi Ivy içini çekerek.

"Ngozi," dedim yumuşak bir tonla, "bak bakalım bu adamın nereden geldiğini ya da kim için çalıştığını çıkarabilecek misin?"

"O iş öyle olmuyor!" dedi Ngozi. "Ben Sherlock Holmes değilim."

Onun yakınmalarını duymazdan geldim ve arkamızdaki ışık çakmaları fuar alanını pırıl pırıl bir kırmızı turuncuya

boyarken adama doğru yürüdüm. Sandra'nın telefonunu tezgâhın üzerine koyup dosdoğru gözlerinin içine baktım.

"Çok yoruldum," dedim ona. "Ve kendimi yaşlı hissediyorum."

Adam doğrulup dikleşti. Gözleri kocaman açıldı. Saçları sıfıra yakın kesilmişti. Fit ve kaslıydı.

Silahlı olup olmadığını bana ancak J.C. söyleyebilirdi ama sosisli satıcısı rolünde nasıl iğreti durduğunu ben bile görebiliyordum.

"Sosislinin buna bir faydası dokunabileceğinden pek emin değilim efendim," dedi.

Fazla resmîydi. Askerî eğitim muhtemelen.

İçimi çektim ve peçetelerinden biriyle ellerimi sildim. Sonra cebime uzandım. O da anında silahına uzanarak karşılık verdi. Önlüğünü geriye ittiğinde tabanca kılıfı ortaya çıktı.

Elimi geri çekip parmaklarımı açarak bir şeyim olmadığını gösterdim. Başımla onun silahını işaret ettim. "Oyun oynamayı bırakalım. Söyledim ya. Bunun için çok yaşlıyım."

"Yaşlı mı?" dedi adam nihayet elini indirerek. "Yaşlı görünmüyorsunuz efendim."

"Yine de bazı parçalarım tükenmiş durumda. Frenleri ve motoru sorunlu olan ikinci el bir araba gibi. Sen onu zorlayıncaya kadar iyi görünür ve düzgün çalışır ama sonra... Eh, her tarafı dökülmeye başlar." Tezgâhın üstündeki telefonu bir fiskeyle döndürdüm, ardından kendim de döndüm ve sosisli almak için sıraya giren bir adamı korkutup kaçırdım.

"Bu herhâlde diğerinin çırağı olmalı," diye tahmin yürüttü Ivy, sosisli satıcısını inceleyerek. "Nasıl gerildiğine baksana. Sadece gözlesin ve sen geldiğinde haber versin diye buraya yerleştirilmiş. Seninle bire bir temas etmesi beklenmiyordu sanırım."

"Evet, seni kim gönderdi?" diye sordum. "Ve niye bu telefonu alıp uzamıyorsun?"

Adam ağzını kapadı, basbayağı esas duruşta öylece dikildi ve tek kelime etmedi. Evet, askerî eğitim, kesin.

"Ben gideyim o hâlde," dedim telefona uzanıp.

Bunun üzerine elini telefonun üstüne koydu. Telefonu çekip almadı ama benim telefonla gitmemi de engelledi.

"Konuşmak mı *istiyorsun* yani?" dedim. "O zaman–"

"Ona dayılanmayı bırakabilirsiniz artık, Bay Lejyon," dedi başka bir ses. Yan tarafa baktığımda, fotoğraflardaki diğer adamın yaklaştığını gördüm. Daha yaşlı, sakalına yer yer aklar düşmüş bir beyazdı. "O sizin sorularınıza cevap veremez."

"Peki kim cevap verebilir?" diye sordum.

Tam o anda çalmaya başlayan telefonu işaret etti.

Kaşlarımı çattım ve telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Selam," dedi Sandra hattın diğer ucunda. "Tekrar sesini duymak güzel."

6

Sandra.

Sandra.

Kimsesiz bir çello gibi sesi tok ve boğuktu. Bana huzuru, karabasanların durulmasını hatırlattı. Modern ışıklar Sandra'ya yeterince canlı gelmediğinden mum ışığındaki sessiz sohbetlerimizi hatırlattı.

"Neden?" dedim ona. "Neden bu telefonu buraya bıraktın? Neden bunca şeyden geçmemiz gerekti? Neden direkt beni aramadın?"

"Güvenli bir hatta ihtiyacımız vardı, Rhone."

İkinci ismim. Gözlerimi yumdum ve sona doğru, ben sesleri susturup cisimleştirdikten sonraki o tembel günleri hatırladım. Yanımda Sandra'yla öylece yattığım, onun alçak sesle konuştuğu günleri. Hep benim bir "Stephen" olmadığımı söylerdi. Bu çok sıradan bir isimdi.

"Benim hattım güvenli," dedim.

"Sana karşı güvenli korkarım."

"Demek bu adamlarla çalışıyorsun?" diye sordum, sosislinin yanındaki iki adama doğru bakarak.

"Bir bakıma."

"Seninle konuşmam gerekiyor, Sandra," dedim. "Ben... Ben beni bıraktığın zamanki kadar güçlü değilim. Bir şeyler dağılmaya başladı."

"Biliyorum."

"Beni mi izliyordun?"

"Hayır. Bana da oldu."

"Senin suretlerine? Jimmy, Orca, Mason... Onlar nasıllar?"

"Gittiler."

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Bu adamlarla gitmen gerekiyor, Rhone," dedi. "Bana güvenmen lazım. Sana yardımı olabilecek bir şey üzerinde çalışıyorlar. Bana yardımı oldu."

Ne kadar uzun konuşursa sesi o kadar *yanlış* geliyordu. Sanki uyuşturucu almış falan gibi. Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve suretlerime yaklaşıp dinlemelerini işaret ettim.

"Sandra?" dedim. "Suretlerine ne oldu? Neler oluyor?"

"Onlardan vazgeçtim," dedi yumuşak bir sesle. "Akıl sağlığım için. Beni görmeye gel, Rhone. Böylesi... daha iyi."

Ivy'ye baktım. Resmî bir şekilde başını salladı. Telefonu sessize alıp iki adama döndüm. Genç olan askerdi ama yaşlı olan... Şimdi doğru düzgün bakınca görüyordum ki güvenlik görevlisine benzemiyordu. Biraz fazla kilolu, spor

ceketi içinde fazla rahattı. Koltukaltındaki kılıfta taşıdığı silaha rağmen. J.C. bunu gördüğüm için benimle gurur duyardı.

"Ona ne yaptınız?" diye sordum.

"Onun kendine ne yapmayı seçtiğini sorman daha yerinde olur," dedi yaşlı olan.

"Neyi seçti?"

"Huzuru," dedi. "Sana da aynı şeyi sunabiliriz. Basit bir iş anlaşması. Senin beynin ve... Bana öyle bakma, beynin kafatasında güvende olacak. Senin beynin ve bizim teknolojimiz. Tescilli çözümümüz sayesinde dünyayı daha iyi bir yer ve senin dünyanı daha aklı başında bir yer yapabiliriz."

"Yönetim kuruluna sunum yapan bir iş adamı gibi konuşuyor," dedi Tobias.

"Merakını uyandırmışsın," dedi Ivy gözlerini kısarak. "Seni eğlenceli buluyor hatta."

Telefonun sesini açıp kulağıma götürdüm. "Sandra? Seninle baş başa konuşmak istiyorum. Sadece sen ve ben. Telefon yok. Dinleyici yok."

"Peki senden yardım istersem?"

Ona yardım etme ihtiyacı duydum aniden. Yıllar önce hayatımı kurtarmıştı ve borcumu geri ödemeye can atıyordum. İlişkimizi eşitlemek istiyordum. Çünkü içten içe, çok muhtaç durumda olduğum için ve ilişkimiz eşitsiz olduğu için beni terk ettiğinden şüpheleniyordum.

Benimle oynuyor. Nasıl hissettiğimi biliyor ve benimle oynuyor. Yardım. Göz ardı edilmesi ne *zor* bir kelimeydi.

İki adama arkamı dönüp telefona daha yumuşak bir sesle konuştum. "Seni zorla mı tutuyorlar? Sana ilaç mı verdiler?"

"Eğer evet dersem gelir misin?"

"Ben..."

"Neredeyse geri gelecektim, biliyor musun?" dedi. "İki yıl önce, benim için durum kötüleşmeye başladığında. Seni görmeye geldim. Ama seninle konuşmadan geri döndüm. Rhone... Daha kötüye gideceksin. Tıpkı benim gibisin, sadece birkaç yıl gerimdesin. Beyin... Beyin bu kadar zorlanmaya dayanamıyor. Onları tekrar kaybetmeye başlayacaksın. Eğer teslim olmazsan."

"Neye teslim olmazsam?"

"Mükemmel bir dünyaya."

"Eh," dedi yanımda Ivy, "bu *hiç* uğursuz değilmiş!"

"Sandra," dedim. "Böyle olmaması gerekiyor. Ben hayal etmiştim ki... Yani benim gözümde canlanan..."

"Rhone, Rhone... Şimdiye kadar anlamış olmalısın. Biz ikimiz hayal etmekte fazla iyiyiz. Ama hayallerimiz ne zaman istediğimiz gibi sonlandı? Kyle'la git."

"Ama..."

"O zaman seninle görüşürüm. Gel."

Telefonu kapattı.

Ve ağladığımı fark ettim. Kolum uyuştu, iki adama dönerken neredeyse telefonu elimden düşürecektim.

"Bay Lejyon," dedi yaşlı olan. Kyle oydu muhtemelen. "İçinde yaşadığınız paradigma genişleyebilir. Lütfen size

işimizin içeriğini göstermemize ve neyin mümkün olduğuna dair fikrinizin yeniden tanımlanmasına izin verin."

"Onu zorla tutuyorsunuz."

"Ahlaki ve etik sınırların dışında hiçbir şey yapmadığınızı göreceksiniz."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Leeds," dedi Ngozi beni kolumdan tutup. Arkamızda bir ışık patlaması oldu ve kalabalık tezahürat yaptı.

"Ona ne yaptığınızı bilmiyorum," dedim Kyle'a. "Ama sizinle gelmiyorum. Sandra'yı bulacağım. Onu özgürlüğüne kavuşturacağım."

"Peki ya senin sunduğun bu özgürlüğü istemezse?"

Homurdandım. "Yapamazsın..."

"Stephen," dedi Tobias. "Biraz sakinleşsen. Derin nefesler, unutma. Sana biraz daha ateş gösterisinden bahsedeyim mi? Benim sesimi dinle. Bu gösteriler çok güzel çünkü..."

Nefes alıp verdim ve Tobias'ın kelimelerinin ritmiyle kendimi sakinleştirdim. Kyle ve diğer adam geri çekildi. Seyircilerin üzerinden duvardaki kıvılcım çakmalarına bakmak için o tarafa döndüm. Tobias'ın söylediği gibi çok güzellerdi. Onun sesini dinledim, ta ki...

Bu ürperti de neydi?

Kalabalığa göz gezdirdim. Neredeyse herkesin yüzü gösteriye dönüktü ama yakınlarda biri bana doğru ilerliyordu. Bu kişi önündeki bir çiftin *içinden* sanki orada değillermiş gibi yürüyüp geçince kaşlarımı çattım. Gözleri çukura kaçmıştı ve soluk beyaz gözlerinin gözbebekleri yoktu.

Teni kül beyazına dönmüştü ve neredeyse yarı saydamdı, böylece alttaki kafatasının gölgesini görebiliyordunuz. Yine de bu yüzü *tanıdım*. Armando.

Armando –ondan geri kalan– elindeki büyük bıçağı savurup uluyarak bana doğru atıldı. Geri kaçtım ve ancak o zaman hedefinin ben olmadığımı fark ettim.

Tobias'ı cümlesinin ortasında kesti.

7

Tobias çıt çıkarmadan yere devrilirken Armando'nun bıçağı kana bulandı. Hayaletimsi Armando bu kez bana doğru atıldı; üzerinde sahneden gelen kırmızı turuncu ışıkların dans ettiği bıçağı bana savurdu.

Panikle ellerimi havaya kaldırıp geriye doğru sendeledim ve bıçak kolumda uzun bir kesik açtı. Gerçekten kanıyor gibi görünüyordu.

Sosisli tezgâhına çarptım ve iki adamdan genç olanın silahını çektiğini fark ettim hayal meyal. Umursamadım. Umursayacak durumda değildim. Armando bir karabasana dönüşmüştü. Ve Tobias...

Hayır. Lütfen. Tobias olmaz.

Ivy bir çığlık atıp Tobias'a yardım etmek için yanına çöktü. Ngozi dehşetle geri çekildi.

Yalpaladım.

TOBIAS OLMAZ!

Armando tekrar bana doğru atılınca kaçtım. Sosisli tezgâhını ittim ve kanayan kolumu göğsüme bastırıp var gücümle koştum. Gömleğim sıcak kanı emmişti, tenimde ıslaklığı hissedebiliyordum. Armando'ya yakalanmamak için kalabalığı yararak, insanları itip devirerek ilerledim.

Bir insandan ya da suretten ziyade bir hayalet gibi peşimden *aktı*. Engeller onu durdurmuyordu; insan kalabalığının içinden geçip gidiyordu. Diğerleri gibi rol yapmaya zahmet etmiyordu. Benim akıl sağlığımı korumaya çalışmak gibi bir derdi yoktu.

Güçlükle ilerleyerek bir aileyi geçtim ve bir şekilde kendimi kalabalığın en önünde, sahnenin yanında buldum. Kaçarken yönümü karıştırmış, geriye dönmüştüm.

Duvardan kırmızı kıvılcımlar sıçradı ve alevlenip söndü. Omzumun üstünden baktım. Parlak, değişken, ölmekte olan ışık, Armando'yu aydınlattı. Gözleri ölüydü; boğulan bir cesedin gözleri. Kanlı bıçağını savurarak amansızca takibe devam etti.

"Onları kesip alacağım senden," diye fısıldadı. Gösteriye tezahürat yapan ya da bana bağıran insanların seslerinin arasında onun fısıltısını duydum bir şekilde. "*Hepsini* teker teker kesip çıkaracağım."

Kalabalıktan biriyle çarpıştım ve kalabalık beni diğer tarafa sürükledi. Başka bir gruba çarptığımda kolum artık isyan etti ve nefesim kesildi; grubun arasında sıkışıp kaldım. Armando onların da içinden aktı. Duvardaki nem lekesi gibi, yüzü birinin sırtında belirdi.

Bağırdım ve insanları iterek uzaklaştırmaya çalıştım. Kolum acıyla yanıyordu. Tıkış tıkış, terli, gürültücü, korkunç bir kalabalığın arasında sıkışmıştım. Kıvrandım, bağırdım, ite kaka ilerledim ve nihayet... Nihayet kalabalığın arkasından açıklığa çıktım..

Armando arkadan çullandı ve omzuyla vurup beni yere devirdi. Beton kaldırıma düşerken acıdan nefesim kesildi.

"Hepsini kesip çıkaracağım."

Yerde yuvarlanarak dönüp Armando'ya baktım. Gecenin içinde patlayan kıvılcımların ışığı onu arkadan aydınlatıyordu. Sırıttı.

Derken alnına bir kurşun yedi.

Başını iki yana sallayarak olduğu yerde yalpaladı. Patlayan havai fişekler gibi kurşunlar yağmaya devam etti. Hepsi de yüzünde neredeyse aynı yere isabet ediyordu. Nihayet bıçağı elinden düşürdü ve sırtüstü toprak zemine devrildi.

Kaldırımda sürünerek cesetten uzaklaştım ve dönüp baktım. J.C.'yi gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Silahını önünde tutmaya devam ederek bana doğru yürüdü ve yere çöktü. "Evet," dedi, "bir yanım bir gün şu adamı vurmak zorunda kalacağımı baştan beri biliyordu."

Kendi kanının oluşturduğu gölün ortasında yatmakta olan Armando'ya çevirdim bakışlarımı yine. J.C. yarama bakmak için kolumu kaldırmamı işaret etti. Kendimi uyuşmuş hissederek istediğini yaptım.

"Evet," dedi J.C. cebinden sargı bezi çıkarırken, "beni

uzakta tutmak için niye elinden geleni ardına koymadığını artık anlatacak mısın?"

"Ne... Nasıl?"

"Beni varoşlarda bırakıp gittin. Ben eve ulaşamadan evden çıkıp gittin. Üstüne bir de beni buraya getiren araba trafiğe yakalandı."

"Trafik gerçekti."

"Yine de pervasız davranıyormuşsun gibi geliyor. Kasten."

Hayır. Pervasız davranmıyordum. Ben sadece... Ben sadece Sandra'ya ulaşmaya çalışıyordum. Açıklamak istedim, derken bir *yarılma* hissiyle sarsıldım. Fena hâlde tanıdıktı; daha bugün Armando için aynısını yaşamıştım. Kayıp. Sonsuza dek beni terk edip giden bilgiler.

Bu çok çok daha kötüydü. O eğer bir dalın kırılmasıysa bu bir şimşek çakmasıydı.

Başka hiçbir suretin uzmanlık alanına girmeyen tüm o rasgele bilgi parçacıkları beni sonsuza dek terk edip giderken inleyerek kendi üzerime kapandım. Yaptığım her şeye, öğrendiğim her şeye bir ucundan dokunan ufak tefek şeyler tek bir harika adamın içinde toplanmıştı.

Tobias...

Tobias ölmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu J.C. "Yüzündeki o bakış da ne, Çiroz? Ne oluyor?"

"Tobias," dedim boğuk bir sesle.

"Nerede?" diye sordu J.C.

Kalabalığın diğer ucunu işaret ettim.

J.C. o tarafa doğru koşmaya başladı. Ben de ayağa kalktım ve Armando'nun cesedini orada öylece bırakıp onu takip ettim. Artık kalkıp bizi takip edebileceğini sanmıyordum... Gerçi bunun bir garantisi yoktu. Karabasanlar kurallara uymazlardı.

Şimdi gerçek insanlar etrafımda bir boşluk oluşturuyor, ben geçerken geri çekiliyorlardı. Evsiz bir ayyaş gibi görünmüyor olsam da büyük şehirlerde yaşayan biri bu tür şeylere alışıyordu zamanla. Birileri yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu ama onları savuşturup sosisli arabasına ulaşmayı başardım.

O iki adam gitmişti. Ngozi, Tobias'ın yanında diz çökmüştü; kolları kana bulanmıştı. Sağ olsun, yaralarını sarmaya çalışmıştı.

Ama yeterli değildi. J.C., Tobias'ın yanına diz çökmüştü; silahı elinden gevşekçe sarkıyordu. Ivy bir kolunu kendine dolamış, diğer eliyle sigara içerek az ileride dikiliyordu. Lanet olsun. Sigarayı *yıllar önce* bırakmıştı. J.C. kalkıp ona doğru yürüdü ve Ivy ona yaslanıp omzunda alçak sesle ağlamaya başladı.

Ben sadece...

Ben cesede baktım.

Tobias suretlerin ilkiydi. Gölgelerden ve karabasanlardan kopup gelen o yatıştırıcı, iyimser ses. Etrafım fısıltılarla çevrili hâlde karanlıkta bir koltukta oturduğum ve sonra onun sesini ilk kez duyduğum o anı hatırladım.

O benim akıl sağlığı ile aramdaki cankurtaran halatımdı.

"Şimdi..." dedi Ngozi. "Şimdi ne yapacağız?"

Bilmiyordum.

"Devam etmek zorundayız," dedi J.C. Hâlâ Ivy'ye sarılıyordu. Onun da en az Ivy kadar teselliye ihtiyacı vardı. "Çok dikkat çekiyoruz. Bakın." Ateş gösterisi bitmişti ve sahneye su tutmaya başlamışlardı. Güvenlik, dağılmakta olan kalabalığın arasından geçerek ilerliyordu. Birkaç kişi elini kolunu sallayarak beni işaret etti.

"Biz... Biz onu böylece bırakamayız," dedi Ivy.

"Bir yol var," diye fısıldadım. "Bunu düzeltmenin bir yolu var. Sandra. O biliyor." Sosisli arabasına gittim. Tezgâhın üzerinde bir not ve içinde cep telefonu olan bir torba vardı. "İletişim hâlinde olacağız," yazıyordu notta.

Torbayla notu aldım ve bunu yapmak bana büyük bir acı vermesine rağmen Tobias'ı orada bıraktım. Bu çok yanlış geliyordu. Feciydi. Ama geri gelecektim. Geri gelip onu doğru dürüst gömecektim.

Burada böylece yatacak, diye düşündüm. *İnsanlar üstünden yürüyüp geçecek. Onun üstüne bastıklarını bilmeyecekler. Hiç göremeyecekleri, tanıyamayacakları harika bir adamı çiğnediklerini bilmeyecekler.*

Devam etmek zorundaydık.

Yaralı kolumu yine göğsümde tutarak güçsüz adımlarla yürümeye başladığımda güvenlik görevlileri arkamdan seslendi. Yetişmek için hızlandılarsa da ben bu arada hâlâ kaldırımda park hâlinde duran limuzinime ulaşmıştım.

Barb kapıyı açtı ve iki güvenlik görevlisi geri çekildi. Aniden "evsiz bir ayyaş"tan "yetki alanımın ötesinde" kategorisine geçmiştim.

Arabaya bindim ve Barb arkamdan kapıyı kapamaya yeltenince kapıyı tekmeleyerek açık tuttum. Ivy, J.C., ardından da Ngozi arabaya binip koltuklara yerleştiler.

Barb içeriye göz gezdirdi. "Iıı, herkes bindi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama gidebiliriz."

"Tamamdır," dedi neşeyle. "Bir şey ister misin? Su ya da..."

"Çeneni kapayabilirsin."

Kapıyı kapattı. Gerekenden bir tık daha sertçe. Wilson'ı özlüyordum ve...

Lanet olsun, *Tobias öldü.*

Koltuğa uzandım ve J.C. yanıma çöküp biraz daha sargı beziyle uğraştı.

"Evet," dedi Ivy derin bir nefes alıp. "Evet. Bir plana ihtiyacımız var. Bunun bu kadar can yakıcı olmasına inanamıyorum... Ama bir plana ihtiyacımız var. Steve, bu *bir daha olamaz.*"

Motor çalıştı. Barb interkomdan sordu: "Belli bir yere gidiyor muyuz?"

"Hayır," dedim. "Sadece sür. Lütfen."

Burası olmasın da neresi olursa.

8

Bunun ne tür bir telefon olduğunu bilmiyordum.

Araba otobana çıkarken telefonu elimde evirip çevirdim. Yanımda oturan Ivy Ngozi'nin eline şişeden su dökerek kanı temizlemesine yardım ediyordu.

Ne tür bir telefon olduğu neden önemliydi? Çünkü telefonlarla ilgili her şeyi Tobias bilirdi. Sadece cihazın kendisini değil, hangi şirket tarafından yapıldığını da. Teknoloji tarihi Tobias'ın bir sürü ufak tefek tuhaflığından biriydi. Bu bilgilerin beynimin bir köşesinde hazır beklemesine alışmıştım. Öyle çok önemli değildi, yine de... oradaydı.

Sandra'ya birkaç mesaj gönderdim ama karşılık vermedi. Nihayet J.C.'nin önerisiyle, telefonu bir saat içinde geri vereceğimi söyleyen bir mesaj attım ve ardından takip edilme ihtimaline karşı telefonun bataryasını çıkardım.

"J.C.," dedi Ivy. "Evi ara."

J.C. söyleneni yaptı. Kalyani'nin numarasını çevirdi ve telefonu hoparlöre aldı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Kalyani hemen.

"Biz..." Ivy derin bir nefes aldı. "Tobias'ı kaybettik."

Sessizlik.

"Kaybettiniz de ne demek?" dedi Kalyani nihayet. "Yani... kaçtı falan mı?"

"Öldü," dedi J.C. "Gitti."

Kalyani yutkundu.

"Böyle bir şeyin tekrarlanmasını engellememiz gerekiyor," dedi Ivy. "Tüm suretleri Beyaz Oda'da toplamanı istiyorum. Aralarında *kayıp* olan varsa haber ver."

"Tamam. Evet, tamam," dedi Kalyani. "Ama... Tobias. Yani emin misiniz?"

"Evet, ne yazık ki."

"Bay Steve nasıl?"

Ivy bana baktı. "İyi değil. Herkes toplandığında bizi ararsın, tamam mı?" Ivy telefonu kapattı.

Uyuşmuş gibi, sadece arabanın yolda ilerleyişini hissederek dümdüz karşıya baktım.

Sandra'yı bul.

Ama Sandra bir şey yapabilecek miydi? Telefondaki sesi, konuşma şekli, cevapları bilen biri gibi değildi. Doğru cevapları bilen biri gibi değildi en azından.

Yine de Tobias dışında düşünülecek bir şeydi. Başımı kaldırdım ve suretlerimin donup kalmış olduklarını görünce afalladım. Heykel gibi ne hareket ediyor ne nefes alıp veri-

yorlardı. Fark etmemle birlikte yeniden canlandılar. Şimdi Ngozi ellerini kurularken bir yandan da J.C.'ye sosisli arabasındaki iki adamı anlatıyordu.

Telefonumun saatine baktım ve ben dünyadan kopmuş bir hâlde orada öylece oturup Tobias'la Sandra'yı düşünürken yarım saat geçtiğini fark ettim.

Telefonum çaldı. Kalyani beni arıyordu.

"Alo," dedim hoparlörü açarak.

"Herkes hazır, Bay Steve," dedi Kalyani. "Hiç eksik yok. Hepimiz buradayız. Hatta Leroy da dâhil. Az önce döndü."

Başka karabasan yok demekti bu. En azından şimdilik.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Kalyani.

Sandra'nın telefonuna baktım. Sandra'nın ya da şu Kyle denen adamın "iletişim hâlinde olmasını" mı bekleyecektik? Yoksa ben bir şey yapacak mıydım?

"Fikri olan?" dedim ekibime bakarak.

"Yaşlı adam," dedi Ivy, "şu Kyle sanki iş adamı gibi konuşuyordu. Güvenlik falan değildi. Yani..."

"Yani kim olduğuna ve nerede çalıştığına dair bir kayıt bulmak iyi olur," dedim başımı sallayarak. "Ama onu araştırmanın bir yolunu bulmalıyız. Ngozi. Adama iyice bakabildin mi? Kafandaki fotoğrafı nasıl?"

"Mükemmel," dedi.

"Harika. Kalyani, hâlâ orada mısın?"

"Evet."

"Turquoise'i bul."

Turquoise en eski suretlerimden biriydi. Telefona geldiğinde, Texas aksanı ile keşlerin o yayvan konuşmasının tuhaf karışımı ile konuştu. "Hey, adamım. Delice, ha?"

"Bu kelimeyi benim yanımda böyle hafife alarak kullanma, Turquoise," dedim. "Ngozi şimdi sana birini tarif edecek. Onu çizebilir misin?"

"Elbette. Şu adamlar gibi mi? Hani şu dizilerdeki gibi?"

"Aynen."

"Süper."

Ngozi'ye başımla işaret ettim ve Kyle'ı tarif etmeye başladı. Yuvarlak bir yüz, seyrelmiş saçlar... Egzersiz yaptığını gösteren kalın kollar ama onun dışında pek de atletik sayılmayacak bir vücut. Büyük bir burun.

Kalyani telefonu video moduna aldı ve Turquoise'in çizimini bize de izletti. Ngozi birkaç yeri düzeltmesini istedi ve arada Ivy'nin de katkılarıyla ortaya bayağı iyi bir iş çıktı. Beynim karmaşık detayları çabucak ezberleyebiliyordu. Bu bilgiyi ortaya çıkaracak bir yola ihtiyacımız vardı sadece.

"Süper," dedi Turquoise çizimi bitirdiğinde. "İnsanmış gibi yapan ve birileri blöfünü görürse diye ödü kopan bir patatese benzedi."

"Sen çok tuhaf bir adamsın, Turquoise," dedim.

"Öyleyimdir. Teşekkürler."

"Hey, Chin?" dedim. "Orada mısın?"

"Buradayım," dedi bilgisayar uzmanım, eğilip kameraya el sallayarak.

"Bu çizimi bir yüz tanıma yazılımına yükleyip aratabilir misin?" diye sordum.

"Hayır, ama sana onun kim olduğunu söyleyebilirim yine de."

"Nasıl? Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi Chin. "Daha geçen gün onun hakkında bir makale okudum. Bu adam Kyle Walters. Buralı bir girişimci. Teknoloji çevrelerinde bayağı bir dalgalanma yarattı."

Kaşlarımı çattım ve Google'da ismini arattım. "Kyle Walters. Walters ve Ostman Gözaltı Şirketi Başkanı."

"Gözaltı Şirketi?" dedi Ngozi. "Hapishane gibi mi?"

"Kâr amaçlı hapishaneler," dedi Chin. "Bir oyun şirketini satın alması haber oldu önce. Bazı çevrelerde epey önemli bir olaydı."

Yavaşça başımı salladım. Chin ne biliyorsa benim sayemde biliyordu. Kyle hakkındaki bu şeyleri, yeri geldiğinde kullanmak üzere mümkün olduğunca çok haber ve makale okuma maratonlarımdan birinde okumuş olmalıydım.

"Video oyunları ve hapishaneler?" diye sordu Ivy. "Tuhaf bir bileşim değil mi?"

"Evet." Makaleyi aşağı doğru kaydırdım. "Ama adam şirketin başkanı. Benimle görüşmeye niye kendi geldi ki?"

"Seninle görüşmek az buz bir deneyim değil," dedi Chin. "Söylendiğine göre eli her işin üstünde bir adammış. Seninle bizzat tanışmak istemiştir."

Makaleyi okumaya devam ederken kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Ivy.

"Yok bir şey," dedim. "Sadece... Önünde durduğu şu yapıyı eskiden biliyormuşum gibi geldi." Resim altına baktım. "*Eyfel Kulesi mi?* Bir tür sanat enstalasyonu gibi görünüyor."

"Evet. Bayağı da büyük." Ivy başını iki yana salladı. "Tuhaf."

"Bu mu *sanat*?" dedi J.C. "Biri bu şeye başlamış ama bitirmeyi unutmuş gibi duruyor."

Durdum ve Tobias'ın bize açıklamasını bekledim. Sonra yine karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Tobias artık yoktu. Derin bir nefes alıp Kyle Walters'ı araştırmaya devam ettim. Teknoloji konferanslarında yaptığı, yeni moda kelimelerle dolu konuşmalardan birkaç görüntü buldum.

İyi de bu adamın *hapishaneleri* vardı. Bu konferanslarda ne arıyordu ki? Güvenlik konferansı değildi bunlar. *Sanal Gerçeklik Uygulamaları Zirvesi*, yazıyordu. Hım.

"Burada mı yaşıyor?" diye sordum. "Nerede peki?"

"Burada," dedi Ivy telefonundaki adresi göstererek. "Banliyöde bir iş bölgesinde kendine ait bir binası var." Bu adresin Ivy'nin telefonunda belirmesi demek, şehirdeki işyerleri listesini ezberlerken bu adresi bir şekilde kafama yazmışım demekti. Tobias'la birlikte her şeyi de kaybetmemiştim yani.

"İlk şoku atlattıktan sonra," dedi Jenny, "durumu gayet iyi idare ediyor gibi görünüyorsun. Suretlerinin kendini toparlamana nasıl yardımcı olduğunu açıklayabilir misin?"

Afallayarak başımı kaldırdım. İşte oradaydı, limuzinde

karşımda oturuyordu. J.C. tüm soğukkanlılığıyla silahını çekip kadının kafasına doğrulttu.

"Buna gerek var mı gerçekten?" diye sordu Jenny.

"Çok kısa bir süre önce biri suretlerden delirip en iyi dostlarımdan birini öldürdü," dedi J.C. "Eğer içlerinden birinin hayatını kurtaracağını düşünürsem kafanı dağıtmakta tereddüt etmem."

"Kurallara uymuyorsun," dedim Jenny'ye. "Aniden ortaya çıkmalar, aniden ortadan kaybolmalar... Bu çok tehlikeli. Karabasanlar kurallara uymaz."

Dudaklarını büzdü ve ilk kez olarak söyleneni anlamış gibi göründü. Yavaşça kafasını salladı. J.C. bana baktı.

"Silahı kaldırabilirsin," dedim ona. "Belli ki karabasan değil. En azından şimdilik."

J.C. dediğimi yaptı. Silahı dikkatli bir şekilde kılıfına yerleştirirken gözlerini Jenny'den ayırmadan arkasına yaslandı. J.C.'yle dalga geçiyorduk ama hakkını vermeliydim, istediğinde çok korkutucu olabiliyordu. Ivy de onun yanına oturup ayaklarını çaprazladı ve Jenny'ye ölümcül bakışlar atmaya başladı. Ngozi aniden arabanın fincan tutucusunun içinin ne kadar pis olduğunu fark ettiğinden tüm bu olan biteni kaçırmıştı.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Jenny, "hepiniz silah çekmekte gayet hızlısınız ama sıra zor sorular sormaya gelince çok ağır kalıyorsunuz."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Tüm bunlar *neden* oluyor, gibi mesela," dedi Jenny.

"Neden suretlerini kaybediyorsun? Halüsinasyonlarının bu şekilde davranmasına sebep olan ne?"

"Beynime aşırı yük bindi. Çok fazla suret var, çok fazla şey yaşıyorlar. Ya bu yüzden ya da hayatımda bir değişiklik olmasını duygusal olarak kaldıramıyorum."

"Yanlış dikotomi," dedi Jenny. "Üçüncü bir şık olabilir."

"Ne gibi?"

"Sen söyle. Ben sadece dinlemek için buradayım."

"Benim zaten hâlihazırda bir psikolog suretim olduğunun farkındasın değil mi?" dedim Jenny'ye. Başımla Ivy'yi işaret ettim. "Kendisi küstahlıkta sınır tanımaz ama işinde çok iyi, dolayısıyla başka birine ihtiyacım yok."

"Ben psikolog değilim," dedi Jenny. "Biyografi yazarıyım." Söylediğini kanıtlarcasına defterine bir şeyler not aldı.

Camdan dışarı baktım ve gelip geçen sokak lambalarını izledim. Otobandan çıkmış, loş bir sokakta ilerliyorduk. Sokak lambalarının arası kapkaranlıktı. Sanki lambaların yarattığı dünyanın dışındaki yerlerde hiçbir şey var olmuyormuş gibi.

İnterkoma bastım. "Barb, Walters ve Ostman Gözaltı Şirketi'ne GPS'te bak. 206'ncı Cadde'de olması lazım. Bizi oraya götür."

"Tamamdır, patron," dedi Barbara.

"Söylesene, Bay Leeds," dedi Jenny. "Tedavi olmak istiyor musun?"

Cevap vermedim.

"Diyelim ki hepsini kaybettin," diye devam etti Jenny.

"Artık hiç suretin yok. Tüm bildiklerin gitti. Artık özel değilsin. Normal olacağını bilsen bunlardan vazgeçmeyi kabul eder miydin?"

Ben hemen karşılık vermeyince Ivy bana ihanete uğramış gibi bir bakış attı. Ama ne diyebilirdim ki? İyileşmek...

Normal olmak.

Akıl sağlığımı korumak, psikozlarımı suretlere yüklemek için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Hepsinin arasında en sıkıcı olan boşuna ben değildim. Böylece rol yapabiliyordum. Ama bu... bu benim suretleri kaybetmeyi kabul edeceğim anlamına mı geliyordu?

Onlarsız yaşayabilir miydim gerçekten?

"Tobias'ı şimdiden çok özledim," dedi J.C. yumuşak bir sesle. "Şu sessizliği bozardı şimdi burada olsa. Beni gülümsetecek bir şey söylerdi."

"Bana ondan bahsetsene," dedi Jenny. "Onu pek tanıma fırsatım olmadı."

Kafama sızmaya, benden bilgi almaya çalışıyormuş gibiydi.

"Harika biriydi," dedi Ivy. "Herkese karşı sakinliğini korurdu. Herkesle ilgilenirdi."

"Gizemlere bayılırdı," diye ekledi Ngozi. "*Soruları* çok severdi. Yeni şeyler öğrenme hevesimizi canlı tutan tarafımızdı."

"Yemin edebilirim ki," dedim, "suretlerin yarısı, sırf Tobias'ın ilgisini çeken tuhaf bir konuyu derinlemesine araştırdım diye ortaya çıkmıştır."

"İş için para almamızdan nefret ederdi," dedi J.C. "Herkese ücretsiz hizmet verelim isterdi. Korkunç bir iş adamıydı. Ama çok iyi bir adamdı."

"Deliliği de kendi gibi muhteşemdi," dedi Ivy. "Halüsinasyonlarından birinin *kendi halüsinasyonu* olduğunu öğrendiklerinde insanların nasıl şaşırdığını hatırlasana."

Gülümsedim. Belki... Belki Tobias'ın astronot arkadaşı Stan'i şimdi ben hayal edebilirdim. Genelde böyle bir kontrolüm yoktu gerçi.

Diğerleri konuşmaya, Tobias'la anılarını anlatmaya devam etti. Jenny arkasına yaslanmış, anlatılanları not alıyordu. Ve konuşmak iyi gelmişti. Hatırlamak. Bir defalığına olsun Jenny'nin gerçekten faydası olmuştu.

Nihayet küçük –dört katlı falan– bir işyerinin önünde durduk. Sandra'nın burada olup olmadığını bilmiyordum ama en azından nerede tutulduğuna dair içerde bir şeyler bulmayı umuyordum.

Gizlice binaya girip bu bilgiyi çalmam gerekiyordu sadece.

9

"Aynı araba," dedi Ngozi dürbünle arabanın camından dışarı bakarak. "Sosisli arabasının yanındaki sokağa park edilmiş olan aynı gümüş rengi SUV. Sokak lambasının ışığında plakayı tam göremiyorum." Tereddüt etti. "Lexus arabalarla ilgili bir şey bilen var mı?"

Suretler kafalarını iki yana salladı. Kendimi... kaybetmeden önce daha kaç suret kaybetmem gerekiyordu? Salyaları akan bir sebzeye dönüşmeme ne kadar kalmıştı?

J.C. elini sallayıp dürbünü isteyince Ngozi bir dezenfeksiyon mendiliyle dürbünü sildi ve uzattı. J.C. binayı inceledi. "Güvenlik seviyesini anlamanın bir yolu yok. Şimdi şöyle yapıyoruz: Eve geri dönüyoruz ve uzman suretlerden bir ekip topluyorum. Chin, Lua, Marci.

"Tanıdıklarımızla temasa geçeceğiz, binanın mimarı planlarını alacağız ve eğer şansımız yaver giderse bina güvenliğini kimin kurduğuna bakacağız. Kyle almadan önce

binanın kimin olduğunu öğrenebiliriz belki ve eğer rüşvet kabul ederlerse, neyle karşı karşıya olduğumuza dair daha etraflı fikrimiz olur. Böylece iki gün içinde geri gelir, sabahın üçünde..."

Kapıyı açtım ve geceye adım attım.

"... ya da öyle yapmayız," dedi J.C. derin bir iç geçirerek.

Şoför camını tıklattım. Barb camı indirdi. "Git arabayı görünmeyecek bir yere park et," dedim ve binaya doğru yürüdüm.

J.C., Ivy, Ngozi ve Jenny peşimden geldi. Eğilip koşarak karanlık çimenleri geçtik. Binanın etrafı aydınlıktı ama doğu tarafının bir kısmı karanlıkta kalmıştı. Bu yüzden o tarafa yöneldim.

Jenny en geride kalmıştı ve beceriksizce bir ağacın arkasında saklanmaya çalışıyordu. Artık oyunu kurallara göre oynuyordu en azından. Ivy daha önce böyle şeyler yapmıştı ve bir yere gizlice yaklaşmak için pek de uygun olmayan ayakkabılarını eline alıp J.C.'yle benim yanımda süründü. En çok Ngozi için endişeleniyordum ama çalıların orada yanıma sokulduğunda gülümsüyordu.

"Epey zaman olmuş," diye fısıldadı çalının karanlık gölgesinde çömelirken. "Kendimi... iyi hissediyorum. Bunu yapabilirmişim gibi. Hı. Ah. Dokunma o yapraklara. Böyle yeşil görünmeleri için onlara ne tür kimyasallar sıkıyorlar, haberin var mı?"

J.C. binanın yan tarafını kolaçan etti. "Bunu şimdi yapmakta ısrarlı mısın?"

"Eğer Sandra içerideyse bunu bilmek istiyorum. Onu başka bir yere götürebileceklerken iki gün bekleyemeyiz."

J.C., Ivy'ye baktı. Ivy omuz silkti, ardından başıyla onayladı.

J.C. bir nefes verdi. "Hepiniz delisiniz."

"Hey!" dedi Ivy. "Burada psikolog benim. Kimin deli olduğuna ben karar veririm ve sadece dördümüz deli."

J.C. beşimize baktı. Ardından tereddütle kendini işaret etti.

"J.C." dedi Ivy düz bir sesle, "sen de onlar kadar delisin. Kaç silah dergisine abonesin?"

"Hepsine," diye itiraf etti J.C.

"Kaç dilde?"

"Her dilde."

"Peki İngilizce dışındaki dillerden kaçını okuyorsun?"

"Hiçbirini." Dürbünü gözüne götürüp çalıların arasından binaya baktı. "Ama resimleri okuyabiliyorum. Resimler Kanadaca falan olmuyor."

"Aklı başında olan kim peki?" diye sordum Ivy'ye. "Ben miyim?"

"Tanrım, tabii ki değil. Ngozi. Bitkilere sıktıkları şu kimyasalları *gördün* mü? Onu cidden dinlemelisin."

Ngozi onaylarcasına başını salladı ama J.C. kıkırdadı. Ve ben... Ben de hafifçe gülümsedim. Olanlardan sonra şakalaşma moduna geçmek zordu ama yine de buna ihtiyacım vardı.

Teşekkürler, Ivy. "İçeri nasıl giriyoruz peki?" diye sordum.

"Havalandırma hattından?" dedi Ngozi.

J.C. gözlerini devirdi. "Sen *hayatında* bir insanın girebileceği büyüklükte bir havalandırma hattı gördün mü hiç? Hem bir insanın sığacağı kadar büyük hem de bir insanın ağırlığını taşıyabilecek kadar sağlam bir şey?"

"Tabii ki," dedi Ngozi. "Bir sürü gördüm. Televizyonda."

"Hı hı, tamam. Peki bir dahaki sefere olay yeri incelememizde ben sana, hım, mesela milyonlarca kere büyüt diye bağırsam ne dersin?"

"Seni anladım."

"Neyse ki," dedi J.C. yeniden dürbünü gözüne götürürken, "burada öyle aşırı güvenlik varmış gibi görünmüyor. Dışarıda kamera görmüyorum. Gerçi iyi saklanmış da olabilirler. Pencerelerdeki ışıklara bakılırsa içeride devriye gezen de yok. Zaten bunu pek seyrek yaparlar. Şu yeni modern aletlerin devriyeye ihtiyacı yok tabii. Yanlış bir kapının önünde nefes alıp versen alarmlar çalmaya başlıyor.

"İçeri girmenin en iyi yolu, Audrey'nin her zaman söylediği gibi yapmak... Bir şeyleri kırmaya, bozmaya çalışmaktansa bir yerde insan hatası bulmak." Eliyle giriş katındaki bir camı işaret etti ve o tarafa bakınca, muhtemelen temiz hava gelsin diye araya bir kitap sıkıştırılmış pencereyi gördüm.

"Hepimiz bir seferde giriyoruz," dedi J.C. "Eğer dışarıyı kamerayla izliyorlarsa süreyi uzatmamız daha kötü olur. Bu yolla, güvenlik görevlisinin başka tarafa baktığı bir anı yakalama şansımız var en azından. Hazır mısınız?"

Hepimiz başlarımızı salladık.

J.C. omzunun üstünden Jenny'yi işaret etti. Jenny geriden bizi izliyor, muhtemelen daha fazla yaklaşmak için kendine güvenemiyordu. "Peki ya o?"

Tekrar o tarafa baktım. Barb çimlerin üzerinden koşturarak geldi ve nefes nefese yanıma diz çöktü. "Tamam," dedi. "İçeri mi giriyoruz? Bana uyar. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Arabaya geri dön."

"Ama..."

"Arabaya dön, buradan uzaklaş ve amcanın doğum günü partisine git. Parti bu akşamdı, değil mi? Git biraz pasta ye, Barb."

"Ama bana ihtiyacın..."

"Taksiye binerim. Git."

Yüzü düştü, sonra başını sallayıp gitti. *Eğer güvenlik görevlilerine yakalanmama sebep olursa...* Kafamı iki yana sallayıp bizimkilere döndüm ve onaylamaz bakışlarla karşılaştım.

"Ne?" dedim. "Gerçek insanlara ihtiyacımız yok."

"Bizim yapamayacağımız ve onun yapabileceği şeyler var," dedi Ngozi.

"Ben 'yapabilirim' kafasındaki birini asla geri çevirmem," dedi J.C.

Ivy hafifçe kolumu sıktı. "Ya sorun buysa, Steve? Sadece bizimle yaşayamayacak olmamsa? Ya tüm bunlara kendi içine dönmen sebep oluyorsa?"

"Nasıl ya? Şoförü geri yolladım diye mi bu kadar bozuldunuz yani?" Bunların hepsi deliydi.

Hem... Belki birinin şu anda beni izlemesini istemiyordum. Şu anda bana olan her neyse buna şahit olmasını istemiyordum belki. İnsan kendi kendine ruhsal çöküş yaşayamaz mıydı?

"Hadi," dedim ve itiraz etmelerine fırsat vermeden binaya doğru koşmaya başladım. Beni takip ettiler. Jenny de dâhil. Nefes nefese binanın yan tarafına ulaşıp açık pencereye uzandım. Şu yukarı doğru açılan giyotin pencerelerdendi ve camın arkasından göründüğü kadarıyla içerisi hizmetli odası gibi bir şeydi. Yerde kovalar vardı ve temizlik malzemesi kokuyordu. Belki bu yüzden havalandırıyorlardı.

Pencereyi yukarı kaldırdım ve içeri süzüldüm. Hiç ses çıkarmadan ve yerdeki kovaları devirmeden içeri girmeyi başardım, gerçi doğrulurken kafamı karanlıkta bir rafa çarptım. Resmen yıldızları gördüm ve gözümün önünde bir ışık çaktı. Yine de bağırmamayı başardım.

Ardından diğerleri için pencereyi açık tuttum. J.C. içeri girdiğinde başparmağını kaldırıp tamamdır işareti yaptı. Kafamı çarptığımı görmemişti muhtemelen. Öte yandan bu işte bir zamanlar olduğumdan daha iyi olduğuma hiç şüphe yoktu. Verdiği eğitimler işi yaramıştı.

Ivy kovalardan birine çarptıysa da çıkan ses öyle hafifti ki benden başka kimse duymadı. Yine de bana özür dileyen bir bakış attı. Bu arada J.C. de Ngozi'nin ve en son da Jenny'nin içeri girmesine yardımcı oldu.

Kitabı yerine geri koydum ve pencereyi yine onun üzerine indirdim. Ardından kapıya yöneldim. Derin bir nefes alıp

kapıyı araladım. Eğer kapılara alarm takmış olsalardı bu beni yakalatmaya yeterdi.

Kapının diğer tarafının bu kadar aydınlık olmasını beklemiyordum. Aniden bu parlak, steril ışıkla karşılaşınca gözlerimi kırpıştırdım. Koridor boş görünüyordu ama J.C. tavandaki yarım küre şeklindeki siyah camdan çıkıntıyı işaret etti. Güvenlik kamerası.

Geri çekilip kapıyı minik bir klik sesiyle kapattım. Bir an düşündükten sonra telefonla Kalyani'yi aradım. "Chin'i çağır," dedim alçak sesle.

Birkaç saniye sonra Chin telefona geldi. "Efendim, patron?"

"Gözaltı Şirketi'nin binasına giriyoruz," dedim. "Binaya sızdık ama koridorda güvenlik kamerası var."

Chin yavaşça güldü. "*Hapishane hizmetleri* veren bir şirkette en temel güvenlik önlemiyle karşılaşınca mı şaşırdın?"

"Son zamanlarda pek bir pervasız," dedi J.C. "Her zamankinden çok daha fazla."

"Tamam. Evet, telefonuna bak, patron. SAPE diye bir uygulama olacak. Sinyal analizi amplifikatörü. Onu aç ve verileri benim bilgisayarıma yönlendir."

"Tamamdır," dedim birkaç düğmeye basıp ekranımda beliren verileri izlerken.

"Hım..." dedi Chin. "Misafirler için açık bir kablosuz ağ... Kimliği görünmeyen gizli dâhili sinyaller... Evet, tamam. AJ141 kablosuz kamera kullanıyorlar."

"Bu iyi mi?"

"Bir bakıma," dedi Chin. "O küçük kameralar sinyalleri merkezi izleme istasyonuna gönderiyor. Ve gece bekçisi kameraları izliyor."

"Engel olabilir misin?"

"Hayır," dedi Chin. "Mümkün değil. Direkt bağlanmamız lazım ki bu da o şeyin görüntü alanına girmemiz demek. Ama telefonundaki sinyale bak. Şu minik ışığı görüyor musun?"

"Evet. Nedir bu?"

"Ping testi. Kameranın kısaca sıfırlanıp yeniden sinyal iletmeye başlamasına sebep oluyor. Çok tuhaf. Yeni kameraları eski güvenlik donanımlarıyla çalışacak şekilde ayarladılar herhâlde. Yani sistemi devre dışı bırakamazsın ama..."

"Kameranın ne zaman sinyal ilettiğini görebilirim," diye tamamladım gülümseyerek. "İyi iş, Chin."

"Evet, tamam. Sakın yakalanmayın, olur mu? Bugün yeterince kötü haber aldık."

"Konusu açılmışken..." dedi Kalyani, Chin'in yanından ürkek bir sesle. "Bay Steve?"

"Evet?" dedim ürpererek.

"Lua gitti."

"Hani herkes burada demiştin?"

"Öyle sanıyorduk ama arka bahçedeki kulübesinden bir şey almaya gitti ve bir daha da geri gelmedi. Onu aramaya dört kişi gönderdik ama bulamadık."

Duvara yaslandım. Midem bulanıyordu. Hayır. *Tekrar olmaz...*

J.C. telefona doğru eğildi, "Hey, Ahmet?" diye seslendi Kalyani'ye.

"Bana böyle deme lütfen."

"Tamam, pardon. Komik olmaya çalışıyordum, bilirsin..." J.C. derin bir nefes aldı. "Arka patikadaki üçüncü tuğlanın altındaki küçük bir kutunun içinde bir anahtar saklı. Gidip onu al."

"Nerenin anahtarı?" diye sordu Kalyani.

"Silah dolabımın. Evin saldırıya uğraması ihtimaline karşı acil durum silahlarını tuttuğum büyük holdeki dolabın. Silahları aranızda paylaşın ve hepiniz bir odada toplanıp kapıya barikat kurun, tamam mı? Ve dikkatli olun. Eğer Lua karabasana dönüşürse kilitleri ya da barikatları görmezden gelebilir. Ama silahlar yine de işe yarar herhâlde."

"Ben..." Kalyani'nin sesi titriyordu. "Tamam. Tamam, öyle yaparız."

"İyi. Dikkatli olun." J.C. bana hiç kendi tarzı olmayan ciddi bir bakış attı. Ardından silahını kılıfından çıkardı. "Sanırım haklıydın, Çiroz. Buraya girmek için iki gün beklemek gibi bir seçeneğimiz yoktu."

"Bunun sana kendini tam olarak nasıl hissettirdiğini anlatmak ister misin?" diye sordu Jenny sağ yanımdan.

Olduğum yerde sıçradım ve bir anda içimde ona karşı mantıksız bir öfke yükseldi. Orada durmuş, diğerlerine ne olduğunu zerre kadar umursamadan notlar alıp duruyordu.

"Ya o çeneni kapatacaksın," dedim, "ya da çok feci dalaşacağız."

"Yanlış dikotomi," dedi. "İkiden fazla seçenek var. Biz..."

"Çık git," dedim arkamdaki pencereyi işaret ederek.

"Ne?" dedi defterini indirip.

"Git. *Hemen*. Yoksa yemin ederim J.C. seni vuracak. Kuralları çiğne, kaç, ortadan kaybol... Nasıl olacağı umurumda değil. Ama *git*!"

Bir anda yok oluverdi.

İçten içe titredim, ardından midem bulandı. Diğer suretler sessizce dikiliyordu. "Öyle ihanete uğramış gibi bakmayın," dedim. "Onu ben çağırmadım. Onu ben istemedim. Ne tür bir uzmanlığı temsil etmesi lazımdı, onu bile bilmiyorum."

Dışarıdaki kameranın döngüye girmesini bekleyip süreyi ölçtüm. Bir buçuk dakika. Gani gani yeter.

J.C. öne geçip koridora çıktı.

10

Koridor boyunca eşit aralıklarla kameralar yerleştirilmişti ama telefonumla en yakın sinyali ayırt edebiliyordum. İyi bir ritim yakaladım. Çevrimdışı kameranın tam altında bekliyor, bir sonraki kamera iletimi kestiğinde hemen hızlıca hareket ediyordum. Bir yandan da kapı kollarını tek tek yokluyor, bilgisayar erişimi için kilitlenmemiş bir oda bulmayı umuyordum.

Bu konuda şansım yaver gitmedi ama Ngozi ofislerden birinin camından içeride bir şey gördü; arka duvarda tesisin planı asılıydı. Hemen fotoğrafını çektim ve en yakın iki kameranın görüş alanının dışında olduğumuzu düşündüğümüz merdiven sahanlığında bir köşenin dibinde durdum.

İşte. Suretlerim haritaya bakmak için telefonun etrafında toplanırken ben biraz nefeslendim. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve gerginlikten ter içinde kalmıştım. Ama şu ana kadar alarmlar çalmamıştı.

Bunun bir anlamı olmayabilir, diye hatırlattım kendime. *Güvenlik görevlilerini uyaran sessiz bir alarm da olabilir.* Yine de bina tüyler ürpertici bir şekilde sessiz görünüyordu. Boş ve beyaz ışıklarla fazlasıyla aydınlıktı.

"Şurası," dedi J.C., dört katın planlarını içeren bina haritasında bir noktayı işaret ederek. Büyükçe harflerle şöyle yazıyordu: *Denek testleri ve nezarethane*.

"Sandra'nın orada olduğuna bahse girer miyiz?" diye sordu J.C.

Başımı salladım. Yukarı çıkan basamaklara yöneldik ve bir sonraki kat merdiveninin ortasındaki kamerayı da savuşturarak en üst kata, şu nezarethanenin yakınına ulaştık. Burada ne yazık ki ilk kanlı canlı güvenlik görevlisiyle karşılaştık. Köşeden kafamı uzatıp baktığımda koridordaki güvenlik görevlilerini gördüm. Duvara yaslanmış, bellerinde şok tabancalarıyla futbol sohbeti yapıyorlardı.

Geri çekilip arkamdaki koridora bir göz attım ama haritaya göre o yönde sadece İMGELEME MERKEZİ diye bir yer vardı.

Yeniden merdivenlere dönüp kameraların görüş alanı dışında durdum. "Bir fikri olan?" diye fısıldadım suretlerime.

"İki güvenlik görevlisini alt edebilirsin," dedi J.C.

Hiç şansım yok!

"Koşullar düşünülürse," dedi Ivy, "onları oyalayıp geçemeyiz."

"Aslında şurada bir havalandırma hattı var," dedi Ngozi. "Şu koridorun sol tarafında."

"Yine mi havalandırma," dedi J.C. gözlerini kısarak. "Dedim ya, sığmayız."

"İçine biz girelim demedim ki..."

Merdivenlerde saklandım, nefes almaya bile korkarak bekledim. Yukarıdaki koridorda bir yavru kedi sesi yankılanıyordu.

Birkaç dakika bile geçmemişti ki iki güvenlik görevlisi nöbet yerlerini bırakıp yaklaştı. Şaşkın bir hâlde merdivenin yanından geçip koridorun ilerisinde sola döndüler. Nöbet yerlerini asla bırakmamaları gerekirdi muhtemelen ama bunu yapmaları kadar doğal bir şey yoktu. Kim kayıp bir kediciğin sesini duyar da merak etmezdi?

Sesin havalandırma hattından geldiğini bulacaklardı. Audrey'nin daha önce izlediği kedi videosunu Sandra'nın telefonunda açmış ve telefonu da havalandırma hattının ilerisine, görülmeyecek bir yere saklamıştık. Sandra'nın telefonunu açmamız tehlikeliydi ama telefonu uçuş moduna almış ve kedi videosunu da benim telefonumla direkt Bluetooth bağlantısından yüklemiştik.

Koridorun ilerisinde adamların borunun içindeki kediciğe seslendiklerini duydum. Hızla köşeyi döndüm ve kalbim çarpa çarpa, üzerinde kocaman harflerde GÜVENLİ BÖLGE – DENEK GÖZALTI yazan bir tabelanın altından geçtim. Biraz ötedeydi. Sandra. Ve kulağıma... sesi geldi. Şarkı söylüyordu. Hep söylediği şu eski ninni...

Her şey aniden beyaza kesti.

Koridor ışığa boğuldu. Sendeledim, J.C. silahını kaldırıp kendi etrafında döndü. Bir anlığına tamamen kör olmuştuk.

Derken ışık kayboldu ve kendimi tamamen farklı bir yerde buldum. Koridor yerine şimdi hiç tanımadığım bir odada yerde yatıyordum. Beton duvarlarla çevrili, yüksek tavanlı ve floresanlarla aydınlatılmış büyük, geniş bir mekândaydım.

Ne olmuştu? Işınlanmış mıydım bir şekilde?

Kyle Walters tepemde dikiliyordu. Fuar alanında da giydiği spor ceketi üzerindeydi; aynı kelleşen kafa, bir nebze yapılı aynı vücut. Gözlerimi kırpıp ona, sonra arkasındaki şu teknolojik tiplerden oluşan gruba baktım. Bunlar da nereden çıkmıştı? Ne oluyordu?

"Hoş geldiniz Bay Leeds," dedi Kyle Walter. "İnsan hapsetmenin geleceğine hoş geldiniz."

11

Kyle ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Yüzünde yalandan bir dostluk ifadesi vardı. Size ancak ikinci el bir araba satıncaya kadar en yakın arkadaşınız olacak bir adamın gülümsemesi.

Etraf steril bir koridordan bir anda eski bir depoya dönüşmüştü. Pis değil ama *eski*. Odanın zemini betondu ve yer yer serilmiş halı parçalarının üzerine bilgisayar terminalleri yerleştirilmişti. Temizlik malzemelerinin kokusu kaybolmuştu ve artık talaş ve birinin mikrodalgada pişen yemeğinin kokusu geliyordu burnuma. Her şey karmakarışık olmuş gibi değildi ama... gerçek miydi bütün bunlar?

Gerçek. Şu diğer bina fazla mükemmeldi ve belki biraz fazla tipik. Filmlerde gördüğünüz teknoloji şirketleri gibi bir yerdi. Fazla mükemmel, tasarlanmış bir dünya. Chin bu adamın bir video oyunu şirketi satın aldığını söylememiş miydi?

Ama kendimi gerçekten oradaymışım gibi hissetmemi nasıl sağlamıştı? Üzerimde herhangi bir donanım yoktu, bir şey takmıyordum. "Bana ne yaptın?" diye sordum.

"Seni *geleceğe* götürdüm, Steve!" Kyle belli ki size ilk isminizle hitap etmek için izin isteyen tiplerden değildi. "Çok iyi iş çıkardın."

"Kedi sesiyle yaptığın şu numarayı daha önce hiç görmemiştik," dedi arkasındaki ekipten biri; saçlarını at kuyruğu yapıp toplamış bir kadın. "Çok yaratıcı."

"Güvenlik kamerasını atlatmanın yolunu da buldun," dedi bir başkası. "Bugüne dek bunu sadece güvenlik uzmanları yapabilmişti. Diğer herkes kameraya koridorun bir fotoğrafını bantlamak falan gibi klişe şeyler denedi."

"Ama *siz* nasıl yaptınız?" diye sordum. "Kafamda gözlük falan yok. Beni sanal dünyaya nasıl soktunuz?"

"Biz 'holodeck' terimini tercih ediyoruz," dedi adamlardan biri.

"Hayır, hiç de değil," dedi Kyle hemen. "Onları dinleme. Biz hiçbir yasal yük taşımayan veya telif hakkı ihlaline sebep olmayan tescilli bir isim tercih ediyoruz." Omzuma hafifçe vurdu ve ardından kolunu bana doladı.

Biraz ileride J.C., bize yakın duvarın dibinde dikilen iki adamı işaret etti. Adamlardan biri sosisli arabasındaki diğer adamdı ve ikisi de 9 milimetrelik taşıyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Ivy. "Yani yaptığımız hiçbir şey... Gizlice içeri girmemiz, kameraları atlatmamız... Hiçbiri gerçek değil miydi?"

Sen de değilsin, diye düşündüm. *Hayatımın büyük bölümü gerçek değil.*

"Sanal Gerçekliği bir tür... hapishaneye mi dönüştürüyorsunuz?" diye sordum Kyle'a.

"Günümüz pazar eğilimlerinin doğal bir sonucu," dedi. Yürümeye başlayıp beni de yanında sürükledi. "Bak sana açıklayayım. Bir mahkûmu hapiste tutmanın Amerika Birleşik Devletleri'ne bir yıllık maliyeti hakkında bir fikrin var mı?"

"Yüksek," dedim. "Belki yirmi veya otuz..."

"Ortalama otuz bin dolara patlıyor!" dedi Kyle. "Hatta bazı eyaletlerde bu rakam *altmış bine* kadar çıkabiliyor. Bir mahkûmun sadece bir yıllık maliyeti! Peki biz, vergi verenler bundan ne elde ediyoruz? En azından iyi koşullarda tutulduklarını söyleyebiliyor muyuz? Hayır! Mahkûmların mahkûmlara şiddeti almış yürümüş. Hayat koşulları korkunç. Hapishaneler dolup taşıyor, personel sayısı ve bütçeleri yetersiz. Kısacası berbat bir şeye tonlarca para harcıyoruz. Bu akıllıca mı?"

"Çözüm, daha az insanın hapse girmesini sağlamak gibi görünüyor."

"Harikulade bir ideal, Steve! Olaylara böyle etik çerçeveden bakan senin gibi insanlar olduğu için çok mutluyum. Ama gerçek dünyada benim gibi insanlara da ihtiyacımız var. Ve daha *pratik* uygulamalara."

"Bilgim dışında beni bunlardan birine nasıl soktuğunu hâlâ söylemedin?"

Kyle beni küçük bir odaya bakan bir pencerenin önüne götürdü. Odadaki ranzada bir adam huzur içinde uyuyordu. Ivy ve Ngozi görmek için hemen yaklaştı. J.C. ağır abi takılıyordu, geride kalıp güvenlik görevlilerini göz hapsinde tuttu.

"Tavanda yayıcılar var," dedi Kyle yukarıyı işaret ederek. "Deneği, sanal dünyaya bağlandığını anlamadan sanal dünyaya sokabiliyoruz. İşin sırrı da bu. Denek bunun gerçek olduğunu düşündüğünde sınırsız ihtimal ortaya çıkıyor. Gelecek bu, Steve. Paradigma değişimi bu. Oyunu tamamen değiştiriyor, yepyeni bir oyun kuruyoruz."

Cama dönüp tekrar odaya baktım. Midem bulandı.

"Şu anda," dedi Kyle, "bu adam, içinde olduğunu sandığı bir hapishane hücresinden kaçmak için detaylı bir plan hazırlamakla meşgul. Ona dikkatle hesaplanmış hedefler, onu her adımda kaçmaya biraz daha yaklaştıracak yemler verdik. Şu anda tamamen buna gömülmüş durumda ve çok heyecanlı. Bunu yapabileceğini düşünüyor. Bu arada biz onu orada tutmak için yılda on bin dolardan az ödüyoruz."

"Hesaplanmış hedefler dedin. Ne gibi?" diye sordum.

"Hapishane planımız çok sayıda olası kaçış yolu sunuyor," dedi ekipteki adamlardan biri. "Tünel macerası, gardiyanlarla arkadaş olup kaçma macerası ve kirli çamaşır sepetlerine saklanıp kaçma maceraları üzerinde çalışıyoruz. Ya da mahkûm öylesini tercih ederse, hapishane ağası olup hapishanede krallar gibi yaşama seçeneği de mevcut."

"Ya kas atrofisi?" diye sordu Ivy. "Yatak yaraları? Aklıma bunun yaratabileceği onlarca problem geliyor."

Bunları Kyle'a tekrarladım. Sırıttı. "Zeki adamsın, Steve," dedi. "Bunlar üzerinde çalışıyoruz. Beyin gerçek dünyada olduğunu düşünürken bedenin hareket etmesine olanak veren yayıcılarımız var. İdeali, fiziksel etkileşim ile hareketsizliğin bir karışımını kullanarak sürdürülebilir ve sürekli, çevre dostu ve sağlıklı bir hapsetme yöntemi."

"Mahkûmlar için bir video oyunu."

"Bu ve daha fazlası. Simülasyonlarımızda mahkûm memnuniyeti on kata kadar yükseldi. Evet, bu teknolojinin öncüsü oyun şirketleri. Fakat asıl önemli soruyu soran yok."

"O soru da..?"

"Hükûmetin bu işe tonla para yatırmasını nasıl sağlarız?" Kyle yine sırıttı; bunu çok sık yapıyor gibi bir hâli vardı. "Hapsetme meselesi toplum için pis bir iş. Bunu düşünmek bile istemiyorlar. Bununla bir alakaları olsun istemiyorlar. Kimse arka bahçesinde bir hapishane istemez ama herkes 'bu insanlara' bir şekilde göz kulak olunmasını ister. Eh, biz de göz kulak oluyoruz işte."

Kyle elinin tersiyle cama vurdu. "Şimdilik sadece basit bir hapishane simülasyonumuz var ama daha farklı şeyler de düşünüyoruz. Diyelim bir mahkûm sanal dünyada kaçmayı başardı ama hâlâ simülasyonda olduğunu bilmiyor. Onları izleyip tekrar suç işlemeye geri dönüp dönmediklerine bakabiliriz. Diyelim yine suç işliyor... Eh, o zaman kendi çarpık dünyasında yaşamasına izin veririz ama kimseyi gerçekten incitemez. Öte yandan eğer rehabilite olduysa ya da belki baştan beri masumsa, onları özgür bırakabiliriz. Bu *mükemmel* bir sistem."

"Sahte," diye fısıldadım.

"Peki sen hangisinde yaşamayı tercih ederdin? Özgür olduğunu düşündüğün sahte bir hapishanede mi yoksa her günün bir angarya olduğu gerçek bir hapishanede mi? Gerçekten diyorum, bu proje hayata geçtiğinde insanlar buna dâhil olmak için yalvaracak."

"Yine de bir terslik var, değil mi?" dedi Ivy gözlerini kısıp Kyle'ı inceleyerek. "Sor bakalım, sana niye ihtiyacı varmış."

"Madem her şey harika, Sandra'yı niye rehin aldınız?"

"Rehin mi? Steve, Sandra bize kendisi geldi. Sana ulaşmamızı bize o önerdi."

"Bana bir mektup da gönderebilirdiniz."

"Yedi tane gönderdik."

Tereddüt ettim. Yedi mektup mu?

"Belki arada sırada mektuplara cevap versek iyi olabilir," dedi J.C. "Bilirsin, eski zamanların hatırına."

Kyle boğazını temizledi. "Dikkatini çekmek için ortak tanıdıklar bulmaya çalıştık, telefon açmayı denedik, hatta kapına Gerry'yi yolladık."

"Yeni müşteri kabul etmiyordun," dedi ekiptekilerden biri. "Bahçe kapısından içeri giremedim."

En son bir davayı kabul etmemden bu yana bayağı zaman geçmişti. Evde çalışanlara da yeni müşterileri geri çevirmeleri talimatı vermiştim.

Cama iyice yaklaşıp mahkûma baktım. Orada öylece yatmış, gözleri kapalı, uyuyordu. Ama başka bir yerde uyanıktı. "Sandra da bu odalardan birinde mi?"

"Evet. Ama şimdilik buna girmeyelim. Sistemimizde ne terslik olduğunu sordun. Ve evet, birkaç *bug* var. Anlaşılan o ki insan beyni bir şeylerin yanlış olduğunu anlamakta pek becerikli. Doğru olması için bir sürü detay gerekiyor ve gerçekliği simüle etmek için ihtiyaç duyulan işlem gücü de devasa. Biz yetersiz kalıyoruz ve eksiklikler üst üste birikiyor. Beyin kimyasına bağlı olarak normal bir insan en fazla birkaç saat simülasyona kanıyor."

"Beyin nihayetinde gerçekliği reddediyor," dedi ekibin kadın üyesi. "Organ naklini reddetmeye benzer şekilde."

"Böylece her şey çöküyor," diye devam etti Kyle. "Simülasyondan çıkıyorlar ve birkaç gün geçmeden onları yeniden simülasyona sokamıyoruz." Bir an durdu. "Sandy'nin simülasyondaki rekoru seksen yedi gün."

J.C. hafifçe ıslık çaldı.

"Bu sabah çıkarıldı," dedi adamlardan biri, "ve seninle görüşmesi için fuar alanına geldi. Seni görmeyi özellikle kendi istedi. Seninle konuştuktan sonra da yeniden girmek istediğini söyledi ve hemen geri döndü. Onda hep böyle oluyor."

"Onun beyni bir şekilde sistemdeki açıkları tamamlayabiliyor," dedi Kyle. "Sandy'ye *konseptler* aktarıyoruz ve ayrıntıları kendi başına ekleyerek gerisini tek başına hallediyor. Bunu nasıl yaptığını çözmemiz gerekiyor çünkü sistemin anahtarı bu olabilir. Eğer deneklerimizin beyninin kendi gerçekliklerini kendilerinin inşa etmesini sağlayabilirsek, her şeyi aslına uygun şekilde yeniden yaratmamıza gerek

kalmaz. Onları istediğimiz yöne çevirmemiz, o yola sokmamız yeter ve işin zor kısmını kendi zihinleri halleder."

"Sen de aynısın," dedi ekipten başka bir adam. "Pencereden girdiğin anda simülasyonu açtık ve beynin bizim sahte dünyamıza asıl gerçekliği ekleyiverdi. Eksik detayları ve düşük çözünürlüğü kendisi tamamladı. Beynin, söylemem lazım, *inanılmaz*."

Kafamı ovuşturdum; pencereden girdiğimde kafamı bir rafa vurduğumu hatırlamıştım. Gözümün önünde beyaz bir ışık çakmıştı. Simülasyona o anda mı girmiştim?

Ngozi bu arada bilgisayarlar arasında dolaşıyor, donanıma bakıyordu. Ama Chin yanımızda değilken bundan işe yarar bir şey çıkarabileceğimizden şüpheliydim. Tanrım, bu belki onu bile aşardı. Global halüsinasyonları direkt insan beynine kablosuz yansıtma! Bu daha ziyade Arnaud'un teorik fiziği düzeyinde bir teknolojiydi.

İçinde bulunduğumuz durumu bir de Tobias'ın yorumlamasını bekleyerek yan tarafıma baktım. Ama Tobias yoktu. Artık yoktu.

"Anlaşılan beynimize ihtiyaçları var," dedi Ivy. "Sen kendi gerçekliğini kendin yaratabiliyorsun Steve ve onlar da bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyor."

"Ama Sandra zaten ellerinde," dedim. "Bana niye ihtiyaçları var?"

"Tek bir hastayla bir hastalığı çözmeyi dene," dedi Kyle. "Veya bir ilacı tek bir hasta üzerinde test etmeyi. Sen ender rastlanan türden birisin, Steve. Beynin *milyonlar* eder. Sen-

den tek istediğimiz simülasyonda biraz zaman geçirmen. En fazla birkaç yıl."

Birkaç yıl mı?

"Mümkün değil," dedim. "Ben zaten zenginim. Sizin kutunuzun içinde yaşamam için bana ne vaat edebilirsiniz ki?"

"Sandra suretlerinden kurtuldu," dedi Kyle.

Ivy bana keskin bir bakış attı.

Kyle gülümsedi. "İlgilendiğini görebiliyorum. Evet, bize halüsinasyonları durdurabilir miyiz diye sordu. Onların olmadığı bir gerçeklik kurmamızı istedi." Bir an duraksadı ve onda huzursuzluk işareti olduğunu düşündüğüm bir şey yakaladım. "Bu... bizim düşündüğümüz şekilde çalışmadı."

"Onu simülasyona koyduğumuzda," dedi ekipten biri, "koda *ekleme* yapıp suretlerini oraya getirdi. Ve onlar da yarattığımız dünyayla etkileşime girdi. Sandra bizim sanal gerçekliğimiz üzerine başka bir gerçeklik kurdu ve kodu buna uyarladı. Fakat suretleri istemiyordu ve... sonuçta ona bu konuda yardımcı olabileceğimiz ortaya çıktı."

Adamın ses tonundaki bir şey ürpermeme neden olmuştu.

"Her neyse," dedi Kyle. "Sandy çok yardımcı oldu. Bize beynin kendi gerçekliğini nasıl değiştirebildiğini gösteriyor. Sistemimizin onun suretleriyle niye veya nasıl etkileşime geçtiğinden tam olarak emin değiliz ama Sandy ile teknolojimiz arasında bir dolu ilginç etkileşim yaşanıyor. Şurası kesin. Sana da suretlerinden kurtulman için yardımcı olabiliriz. Suret yok, karabasan yok. Artık sesler yok."

Ivy dehşet içinde donakalmıştı. J.C. öte yandan gözlerimin içine bakıp başını salladı. J.C. hiçbir zaman suret olmak istememişti. Bir yanımın... hayatın normal olmasını ne kadar istediğini anlayabiliyordu.

"Sandra'yla konuşmama izin verin," dedim.

Kyle irkildi. "Şimdi, şöyle, mesele şu... Bu oyunda elimdeki tek koz o. Karşılığında bir şey almadan onu ortaya atmayacağımı anlarsın eminim. Bak, gel hemen bir anlaşma yapalım. El sıkışalım. Bana birkaç günlük veri sağla ve suretlerinin olmadığı bir gerçeklik yaratabileceğimi kanıtlamama izin ver. Karşılığında seni Sandra'yla görüştüreyim."

"O bir yılan, Steve," dedi Ivy. "Bunu *düşündüğüne* bile inanamıyorum. Bunları niye dinliyoruz ki?"

Gözlerimi yumdum. Ama tuhaf bir şekilde cazip bir teklifti. Geçen sefer uzaklaşmaya çalıştığımda Joyce gelip onu davalara götürmüyorum diye şikâyet etmişti, Armando on yedi kere falan aramıştı ve Ivan'ı gardıroba saklanmış, otelin şarabını içerken bulmuştum. Hepsinin üstüne bir de J.C. "her ihtimale karşı" gelivermişti.

Hayatım tıka basa sahte insanlarla doluydu. Başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye yer bırakmıyorlardı. Ama Ivy'nin gözlerindeki ifade. Ve bu teklif... Bu teklif bana sadece başka bir sahtelik katmanı sunuyordu. Yine normal olmayacaktım çünkü hiçbir şey gerçek olmayacaktı.

"Anlaşma yok," dedim ve dönüp yürüdüm. Ben ön kapıya doğru ilerlerken üç suretim de peşime takıldı.

"Pekâlâ," dedi Kyle içini çekerek. "Gerry, tecrit programını dene bakalım."

Hızla ona döndüm. "Bunu yapamazsın!"

"Steve, şirketime *izinsiz* girdin. Haneye tecavüz bu. Tehlikeli olmadığından emin olmak için seni bir süre alıkoymak için gayet haklı sebeplerim var. Yetkililer gelinceye kadar." Gülümsedi. "Bir dahaki sefere belki *hapishanenin sahibine* bulaşmazsın."

Ona doğru atıldım ama bir anda oda beyaza kesti.

Bir kayaya takılıp sendeledim ve yere düştüm. Bir kumsaldaydım. Sağımda kıyıya yavaşça çarpan dalgalar, solumda bir orman... Suretlerim kumsalda sağa sola dağılmıştı. J.C. eli silahında dikiliyordu. Ngozi aniden açık havada olduğu için dehşet içindeydi. Vahşi doğanın ortasındaydık sonuçta.

Bir ıssız adada!

12

"Pislik herif!" diye bağırdı J.C. "Aşağılık herif. Bedavaya bizi inceleyecek!"

Ivy ayağa kalkmama yardım etti ama gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum. Suyun kıyısında bir kayanın üzerine oturdum. Yorgun hissediyordum. Usanmış. Denek olmaktan usanmıştım. Benim dışımda herkesin bir hayat sürdüğü –arkadaşlar edindiği, âşık olduğu, ailesini ziyaret ettiği– bir dünya hayal etmekten usanmıştım.

Kendi varoluşumda orta kademe müdür olmaktan usanmıştım.

"Buna inanamıyorum!" diye bağırmaya devam etti J.C. "Buna... Hey, Ngozi. Sen iyi misin?"

Ngozi başını iki yana salladı. "Hayır. Bu *korkunç*. Eldivenlerim nerede?" Ellerini ceplerine daldırdı.

"Evet," dedi J.C. "Ama, hiç insan yok sanki, değil mi? Yani mikrop da yok."

"Aslında bir kumsalda olmadığımız gerçeği dışında!" dedi Ngozi. "Şu anda o pis kokulu depoda, altı eski Çin yemeği kutusunun durduğu masanın yanındayız. Eninde sonunda kazara birine dokunacağım."

"Evet, ne yapıyoruz?" Ivy, J.C.'ye baktı.

"Bana bakma," dedi J.C. "Tek bildiğim adam vurmak ve zekice şakalar yapmak."

"Ah, lütfen ama," dedi Ivy. "Şakaların hiç de zekice değil."

Başımı ellerimin arasına alıp yaklaşan bir dalgayı izledim. Şiddetli bir baş ağrısının yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Steve bir süreliğine kendi dünyasında olacak," dedi Ivy. "Bunu kendi başımıza çözmemiz gerekebilir. Ngozi, var mı bir fikrin?"

"Hım, şurada kumun üzerinde ayak izleri var," dedi Ngozi. "Ekiptekilerin bahsettiği şu maceralardan biri olabilir."

Dalganın kıyıda kırılmasını, kumları sürükleyip ölmesini izledim. Yeni bir dalgayla kumlar yine çekilecekti. Sonra geri dönecekti. Binlerce minik Sisifos; ta ki hiç kum kalmayıncaya kadar.

"Steve," dedi Ivy yanıma gelip. "Biz şu ayak izlerini takip edeceğiz. Bir dakikaya dönmüş oluruz. Sen iyisin, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Buradan kıpırdama, tamam mı?"

Uzaklaştılar. Bir yanım onların bir parça tuhaf davrandığının farkındaydı. Beni neredeyse hiçbir zaman bırakmazlardı. Şimdi tek başlarına keşfe mi çıkıyorlardı?

Belki... diye düşündüm. *Belki ilk kez dünyayla gerçekten etkileşim hâlinde oldukları için heyecanlılardır. Burada her şey sahte. Dolayısıyla belki onlar için böylesi daha iyidir.*

Yoksa Kyle onlara bir şey mi yapacaktı? Beni burada yalnız bırakabileceğini kanıtlamak için? Beni burada ne kadar tutacaktı? Ne kadar tutabilirdi?

Güçlü bir el omzumu kavradı. Sıçrayıp döndüm ve arkamda dikilen Lua'yla karşılaştım. Lua! Lua evde ortadan kaybolmuş ve karabasana dönüşmüştü.

Bir çığlık atıp kayadan fırladım, omzumdaki elinden kurtulmaya çalışırken suya düştüm. Sırılsıklam hâlde ayağa kalktım; sanırım asla kelimelere dökemeyeceğim bir sebepten, sanki silahmış gibi telefonumu öne doğru tuttum. Ancak o zaman bir başkalık olduğunu fark ettim. Lua diğer karabasanlar gibi görünmüyordu. Gözleri ölü değildi, yüzü içine çökmemişti. Her zamanki gibi görünüyordu.

"Kusura bakma, patron. Seni gafil avlamak istemedim." İriyarı Samoalı kollarını göğsünde kavuşturdu. Kot pantolon ve kollarını kıvırdığı bir oduncu gömleği giyiyordu. Gökyüzünü, sonra ormanı, ardından da az önce üzerinde oturduğum kayayı inceledi. "Issız bir ada. Gidebileceğin onca yer varken."

"Bu... Bu gerçek değil."

"Ne gerçek ki?" diye sorup hafifçe güldü. Hiçbir zaman sesli gülmezdi. Öte yandan onu hiç öfkeli de görmemiştim. Aslına bakılırsa onu Armando'nun dönüştüğü gibi bir karabasan olarak hayal etmek benim için zordu.

"Tüm klişeleri kullanmışlar en azından," dedi. "Koy bir

Disney filminden fırlamış gibi. Batık bir geminin direği falan, her şey tamam. Fonda kabile tamtamları. Gizemli ayak izleri. Kazmaya başlarsak kumsalda bir yerlerde define sandığı bulacağımıza bahse girerim." Ağaçlara doğru yürümeye başladı. "Eh, hadi seni buradan çıkaralım."

"Çıkmak mı?" diye sordum peşinden giderek. "Nasıl?"

"Az önce konuşurken ancak küçük bir bölgeyi yeniden yaratabildiklerini söylediler," dedi. "En fazla bir bina falan yaratabiliyorlar. Yani suya açılıp seni bu adadan uzaklaştırabilirsek bu şey dağılır gider." Bir ağaçtan sarkan sarmaşıkları çekiştirmeye başladı.

"Lua?" dedim. "Az önce ne dediklerini sen nereden biliyorsun? Orada değildin."

"Senin bildiklerini biliyorum patron. Ve sen de benim bildiklerimi biliyorsun."

"O şekilde işlemiyor."

"Neden?"

"Çünkü," dedim. "Çünkü akıl sağlımı o şekilde koruyabiliyorum. Çünkü Sandra sistemi o şekilde kurdu."

Lua homurdandı. "Bu onda ne kadar işe yaradı peki?" Diz çöküp sarmaşıkları kıvırıp düzleştirmeye koyuldu. Ardından bunları yerdeki küçük bir kütüğün ucuna doladı.

"Lua, kuralları çiğniyorsun. Bu göreve seni getirmedim ben."

Çalıların altında bulduğu başka bir kütüğü sarmaşıklarla ilkine bağlamaya girişti. "Patron," dedi yumuşak bir şekilde, "neyin gerçek olduğunu görmen lazım."

Geri çekildim; Armando da böyle demişti. Silah olarak kullanmak için yerdeki bir sopaya uzanıp çektim ama çalılara takıldı, alamadım.

Lua neredeyse transparan olmuştu. Artık orada değilmiş gibi. "Sanırım," dedi çalışmaya devam ederken, "bununla yüzleşmen için hepimiz farklı yollar deniyoruz. Armando... O hep biraz kaçıktı. Çözümü de kendi gibi kaçıktı."

Diğerlerinin gittiği yöne doğru bir bakış attım. Karabasana dönüşme ihtimali olan biriyle yalnız kalmayı *gerçekten* hiç istemiyordum.

"Onlara aldırma," dedi Lua. "Simülasyonun içine çekildiler. Onunla hareket ediyorlar." Kütüğü hızla çekti ve çalıların altından, kütüklerden ve sarmaşıklardan yapılmış tastamam bir katamaran çıktı. "Yaptıklarım arasında en iyisi değil," dedi. "Ama malzemeler düşünülürse fena da olmadı."

Yutkundum. Bu çok ciddi bir kural ihlaliydi.

"Burada *kural* sensin, patron." Hâlâ şeffaftı, arkasını görebiliyordum. Ve arkasında, bir pencereden bakıyormuşum gibi beton zemini ve bilgisayar masalarını görür gibi oldum.

Sesler.

Ayağa kalktı, yürüyor. Beyni hareketlerini baskılamayı bıraktı. Baskılamasını söylediğimiz hâlde. İşte bu yeni.

Değerler ne durumda?

İlginç. Sandra'nınkilerden tamamen farklı. Ve binaya girdiği zamankinden de tamamen farklı. Değerlere bakılırsa simülasyona suretler ekliyor. Sandra'nın suretleriyle etkileşime geçtiğimiz gibi, programın onlarla da etkileşime geçmesi lazım.

"Burada yaşayabilirim," dedim Lua'ya. "Bana bir gerçeklik yaratmalarına izin verir ve ona uygun yaşayıp giderim."

"Zaten yaptığın bu değil mi?" Gülümsedi, ardından döndü ve kumsaldan bize doğru yürümekte olan diğer üçüne el salladı. Gururlu bir şekilde teknesini işaret etti.

"Lua," dedim. "Tüm bunların anlamı ne? Niye böyle oluyor? Bunu nasıl durduracağım?"

"Ben biliyor muyum sanıyorsun? Ben senin beni yaptığın şeyim. Bir adadan kurtulmana yardımcı olabilecek bir adam. Sonuçta hepimiz sana yardımcı olmaya çalışıyoruz." Teknenin arkasına geçip tüm gücüyle yüklendi ve tekneyi kumların üzerinden suya doğru itti.

J.C. ve Ivy tekneyi itmeye yardıma gelirken Ngozi denizin "hayvanlarla dolu" olduğundan yakınmaya başladı. Ama nihayet tekneye bindi, ardından J.C.'yle Ivy de ona katıldı. Lua tekneyi son bir kez açık sulara doğru itmek için suda kalmıştı. Bana katamarandaki son yeri işaret etti.

Suya girdim. "Bundan kaçarsam beni başka bir sanal gerçeklik dünyasına mahkûm edebilirler."

"Eh," dedi Lua. "Bunu anlarsın."

"Saçmalama," dedim. "Ben *kendi yatak odamda* bile neyin gerçek olduğunu anlayamıyorum."

"Peki, söyle bana. Kim daha güçlüdür, patron? Hiç spor salonuna gitmeyen adam mı yoksa bir gün önce kendine göre en yüksek ağırlığı kaldırmayı deneyen ama başaramayan adam mı?" Beni tekneye doğru iteledi. Şimdi az öncekinden bile daha şeffaf görünüyordu.

Yerime geçtim ve ancak o zaman katamaranda sadece dört kişilik yer olduğunu fark ettim. "Sen gelmiyor musun?"

"Burada kalmam lazım," dedi tekneyi güçlü bir şekilde iterken. "Çok fazla kuralı çiğnedim. Ama beni merak etme. Kendime düzenli bir iş buldum." Göz kırptı. "Bir sigorta şirketinin çağrı merkezi. Sıkıcı bir iş. *Normal*."

Tekneyi son bir kez itti ve biz küreklere davranırken ardımızdan el salladı. Onun gözden kaybolmasını izledim ve kendimi onunla birlikte bildiklerimi kaybetmenin o sarsıcı hissine hazırladım. Ama bu sefer daha ziyade... Daha ziyade belli belirsiz bir silinme gibiydi. Uykuya dalmak gibi.

Simülasyon küçük koydan en fazla altı metre mesafeye uzanıyordu. Bir saniye önce kürek çekerken bir saniye sonra kendimizi tekrar depoda bulduk. Uzanıp gözlerimdeki yaşları sildim.

"Bu berbattı," diye homurdandı Gerry bilgisayarının başından. "Hiçbir macerayı takip etmedi. Simülasyondan çıktı sadece."

"Onca çalışma çöpe gitti," diye mırıldandı ekipteki kadın.

"Suretler yüzünden," dedi Kyle. "Onun hile yapmasını sağlıyorlar. Onlardan kurtulmamız gerekecek. Onlarsız iyice aciz kalacak."

"Hayır," dedim. "Dinleyin. Ben..."

"Merak etme, Steve," dedi Kyle. "Onlar gerçek insan değil. Bir kaybın yok. Hadi, baskın senaryosu, Gerry."

Oda beyaza kesti ve kendimizi eski moda bir kumarhanede, rulet masasının yanında dikilirken bulduk.

Bir adam kapıdan içeri daldı. "Koca Semender geldi!" diye bağırdı. "O..."

Arkasından kurşunlar yağmaya başladı ve adamı delik deşik etti. Adam yere devrilirken bir sürü adam salona doluştu. Rastgele ateş ediyorlardı.

13

İlk vurulan Ivy oldu. Koluma asılarak karnındaki kurşun yarasına baktı, ardından yavaş yavaş yere çökmeye başladı.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım yanına diz çökerken. Salona kurşun yağıyordu. Ngozi bir köşeye sinmişti ama kurşunlardan biri alnına isabet etti ve olduğu yere yığıldı. J.C. bir masayı devirdi ve ardından Ivy'yi tutup siperin arkasına sürükledi.

Yanlarına gittim. Kurşunlar yakınlardaki masalardan kıymıklar koparıp havaya savuruyordu. İnsanlar haykırıyordu. J.C. ilk kez karşı ateş açmadı; elini Ivy'nin yarasına bastırdı. "Hey. Hey, bizimle kal. Ivy?"

"Steve," diye fısıldadı Ivy. "Steve!"

Devrik masanın yanına sokuldum.

"Bana söz ver," dedi. "Diğerlerini bırakmayacağına söz ver. Sonumuzun böyle olmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım.

Gülümsedi. Dudaklarına kan bulaşmıştı. "Bu bir yalandı." Başıyla J.C.'ye işaret etti, doğrulup oturmaya çalıştı. J.C. onun doğrulmasına yardımcı oldu ve Ivy nihayet onu dudaklarından öptü. Kurşun yağmurunun altında son öpücük. Siper olarak kullandığımız masa yeterince sağlam değildi. Bir kurşun tahtayı yarıp J.C.'nin omzuna saplandı. J.C. yine de Ivy'yi öpmeye devam etti. Ivy gidene dek.

Onu büyük bir saygıyla zemine yatırdı. Ancak ondan sonra bana baktı. Kolundan kanlar süzülüyordu. "Bunu kendi başına halletmen gerekecek, Çiroz."

"Yapamam, J.C. *Yapamam*."

"Tabii ki yapabilirsin. Harika bir öğretmenin vardı."

"Sakın!"

"Seni niye bunca zamandır eğitiyordum sanıyorsun? Biliyordum." Hafifçe kendi başına vurdu. "Neyin gerçek olduğunu gör. Yapabilirsin."

"J.C...."

Yumruğunu uzattı. "Şans için."

Yumruğumu kaldırıp onunkine vurdum. Gülümsedi, ardından koltuğunun altındaki kılıftan silahını çekti. Bir tane de sağ ayak bileğinden çıkardı. Ayağa kalktı.

Ve aynı anda belki yüz mermiyle vuruldu. Tek bir kurşun bile sıkamadan tekrar yere yığıldı.

"Hayır!" diye bağırdım. "*HAYIR!*"

Yaşadığım acı ve hüsranla dudaklarımdan boğuk, vahşi bir feryat döküldü. *Bir öfke çığlığı*. Kurşunlar odayı yerle bir

ederken bileklerim üzerinde öne arkaya sallandım. Kurşunlar bana dokunmadı. Gerçek değillerdi.

Gerçek... değil.

Ateş edenler yavaş yavaş şeffaflaşmaya başladı. Masalardan kopan kıymıklar, uçuşan kumarhane fişleri, yere düşen cesetler. Hepsi... solmaya başladı. Kurşunların kükremesi vızıltıya dönüştü. Bunun yerine sesler duydum.

Nasıl hâlâ ayakta olduğunu ve hareket edebildiğini çözmemiz lazım.

Onu bağlasak mı acaba?

Etrafımda toplandıklarını, beni izlediklerini görebiliyordum. Gölgeler üzerime üzerime geliyordu. Bilgisayarların olduğu masada oturan tek bir adam dışında. *Chin*, diye düşündüm. *Sana ihtiyacım var.*

Ayağa kalktım. Ardından sanki kurşunlardan kaçmaya çalışıyormuşum gibi numaradan eğilip kumarhane salonunda koşturmaya başladım. Böylece gerçek dünyada bilgisayar masasına yaklaşmayı başardım.

Sanal kumarhane görüntüsü giderek solarken gerçek dünyada daha fazla detay görmeye başlamıştım. Kyle yaşadığım çaresizlikten memnun, sırıtıyordu. İki güvenlik görevlisi yaklaştı. Çaresizce çabalarken kendime ya da bir şeylere zarar vereceğimden endişe ediyorlardı muhtemelen.

Bilgisayar ekranı.

"Evet," dedi Chin kulağıma. "Bu kolay. Yeni bir teknoloji olmasına rağmen kullanıcı arayüzü hiç fena değil."

"Deponun tavanı boyunca yayıcılar var," dedi Arnaud. "Mekânın tamamında."

"Şu düğmeye bas," dedi Chin. "Hedefi 'tek bir kişi'den 'tüm odaya' çevir. Bak şu en alttaki işaretli kutucuğu görüyor musun? Üzerinde 'Hata ayıklama modu' yazan? Önce onu kapat bence çünkü kendilerini simülasyondan çıkarmak için tasarladıkları arka kapıları kullanmalarını engelleyebilir. Bol şans."

Bilgisayara atılıp Gerry'yi yana ittim ve Chin'in söylediklerini yaptım.

Sosisli tezgâhındaki güvenlik görevlisi bana doğru seğirtti ama beni durdurabilecek kadar hızlı değildi. Bir anda hepimiz içerideydik. Kyle, iki güvenlik görevlisi, Gerry ve ekipteki diğerleri. Etrafımız cesetlerle sarılı hâlde kumarhanede dikiliyorduk. Gangsterler ateş etmeyi kesmişti, şimdi enkaz hâline gelen odada dolaşmaya başlamışlardı.

"Lanet olsun," dedi Gerry. Artık gözden kaybolan bilgisayara doğru bir hamle yaptıysa da ellerini boşlukta savurduğuyla kaldı. "*Lanet olsun*!"

Sosisli tezgâhındaki adam beni kolumdan yakaladı. "Bu sana bir şey kazandırmayacak. Hâlâ hapistesin."

O beni tutarken eğildim, J.C.'nin yerde yatan cesedine baktım. Alçak sesle bir şeyler mırıldandım.

"Neydi o?" Adam kolumu çekiştirip beni sarstı. "Ne söyledin?"

"Bu sizin hapishaneniz değil," diye mırıldandım daha yüksek sesle. "Bu *benim* hapishanem."

Doğruldum ve kafamı adamın burnuna geçirdim. Adam acıyla bağırırken dönüp onu kolundan yakalayarak çevirdim ve yere savurdum. Silahını kaptım ve J.C.'nin bana öğrettiği gibi emniyeti açtım.

Teşekkürler.

Tetiğe basıp arka arkaya üç el ateş ederek birkaç sanal gangsteri devirdim. Aslında onlardan yana bir endişem yoktu ama diğerlerini tekrar ateş etme moduna geçirmek istiyordum. Nitekim geri kalan gangsterler silahlarını kaldırıp tekrar ateş etmeye başladı.

Diğer güvenlik görevlisi, Kyle ve ekipteki dört kişi çığlık çığlığa, devrilmiş masaların arkasına kaçıştı. "Bu gerçek değil," diye bağırıyordu Kyle. "Unutmayın, gerçek değil."

Bunun bir önemi yoktu. Ben bunu defalarca yaşamıştım. Kulağa gerçek gelen, gerçek görünen şeyler size gerçek gelir. Mantıken bunun doğru olmadığını bilseniz bile. Kyle bile kurşunlardan saklanmak için az ilerideki kapıdan tuvalete kaçtı.

Salonda dolaştım. Yanımdaki poker fişlerine bir kurşun isabet etti. Kurşunlar benim içimden geçip gidiyordu. Kolumda Armando'nun beni kestiği yere dokunduğumda hiçbir ize rastlamadım. O yarayı umursamayı ne zaman bırakmıştım?

Güvenlik görevlisi –gerçek adamlardan biri– silahını bana doğrultunca onu omzundan vurmak zorunda kaldım. Adam acıyla bağırırken yanına gidip silahına bir tekme savurup uzak bir yere fırlattım. Sonra onu yere bastırıp bacağındaki kılıftan diğer silahını da aldım.

Tekrar teşekkürler, J.C.

Ayağa kalkıp aynı anda iki yöne birden ateş ederek iki gangsteri daha indirdim. Yakınlarda bir yerde gerçek insanlar bağrışıyordu ama aralarında gerçekten umursadığım tek kişi tuvalete saklanmıştı. En yakındaki duvara gidip ittim. Duvarı yıkmadım, devirmedim, sadece içinden geçtim. Bunu da yaptıktan sonra sanal dünya gözümde iyice eften püften bir şeye dönüştü.

Tuvalette Kyle üzerime atıldı ama ayaklarını yerden kesip onu yere devirmek benim için çocuk oyuncağıydı. Elindeki silahı bırakmasını sağlamak için ayağımı bileğine bastırdım, ardından silahı tekmeleyip uzaklaştırdım. Eğildim ve elimdeki iki tabancayı kafasının iki yanına dayadım.

"İki silah, Kyle," diye fısıldadım. "Biri gerçek, diğeri sahte. Hangisinin hangisi olduğunu söyleyebilir misin? Soğuk metallerini teninde hissedebiliyor musun?"

Bana baktı. Terliyordu.

"Bir elimde ölüm," diye fısıldadım, "diğerinde oyun. Hangisinin tetiğini çekmeliyim? Sağ mı sol mu? Sen seçmek ister misin?"

Bir şeyler geveledi ama tam bir cümle kurmayı bile beceremedi. Titreye titreye öylece yattı. Ta ki ben doğrulana kadar. Sonra hiç acele etmeden onu böğründen vurdum.

Kyle bir çığlık atıp iki büklüm oldu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Yalan söyledim, Kyle," dedim elimdeki silahı fırlatarak.

"İki silah da sahteydi. Onları simülasyondan aldım. Ama aradaki farkı anlayamazdın, değil mi?"

Acıyla inlemeye devam etti.

"Merak etme," dedim. "Yaran gerçek değil. Bir kaybın yok. Değil mi?"

Simülasyondan çıktım. Simülasyonda sıkışıp kalan altı kişi yerde bilinçsiz yatıyordu. Suretlerimden –J.C., Ivy ve Ngozi'den– hiç iz yoktu. Derken telefonum çaldı. Biri arıyordu. Kalyani.

Cevap vermedim. Bir saniye sonra mesaj geldi.

ELVEDA, BAY STEVE.

Ne olduğunu biliyordum bir şekilde. Bazıları karabasana dönüşüp diğerlerine saldırmıştı. Onlara aynı odada saklanmalarını söyleyerek katliamı kolaylaştırdığımla kalmıştım. Telefonu cebime soktum. Kimin hangi tarafta olduğunu bilmek istemediğime karar vermiştim.

Tek bildiğim eve döndüğümde geriye kimsenin kalmamış olacağıydı. Bitmişti.

Yorgun adımlarla duvar boyunca yürüyüp pencerelerden içeri baktım. Deneklerin tutulduğu hücreler.

Sandra'nın hücresini bulduğumda onun dünyasına girdim.

14

Son halüsinasyonu, gece karanlığında durgun bir denize doğru uzanan uzun bir iskeleydi. Üstlerine mum dikilmiş minik kâğıt kayıklar suda süzülüyor, arada birbirlerine çarpıp sallanıyorlardı.

Denizi pek de aydınlatmıyor ama onunla tezat oluşturuyorlardı. Suyun üzerinde ateş. Sönüp gitmesi an meselesi olan narin ışıklar.

İskeleyi taşıyan sütunlara vuran suyun hışırtısını dinleyerek, burnuma çalan deniz ve yosun kokusuyla iskelede ilerledim. Sandra iskelenin ucunda oturuyordu. Ben yanına oturuncaya kadar dönüp bakmadı.

Hatırladığımdan yaşlı görünüyordu doğal olarak. Yaşlandıkça, bir zamanlar tanıdığım insanların yüzlerindeki yaşlanma belirtilerini görmek daha bir ürkütücü olmaya başlamıştı. Yine de hâlâ Sandra'ydı. Aynı uzun yüz, aynı hülyalı gözler. Aynı kontrollü ve dingin duruş.

"Hatırladın mı?" diye sordu.

"Gittiğimiz şu deniz kıyısı," dedim. "Rıhtımda sokak çalgıcıları vardı." Uzaktan belli belirsiz bir caz müziği geliyordu. "Bir kolye almıştın."

"Ufak bir zincir. Ve onu bana sen almıştın." Elini boynuna götürdü ama boynunda değildi.

"Sandra..."

"Her şey yerle bir oluyor, değil mi?" Denizde uzak bir noktaya bakmaya devam etti. "Sen de onların kontrolünü kaybediyorsun."

"Evet."

"Yanılmışım. Yıllar önce sana nasıl yapacağını öğrettiğimde yanılıyormuşum. Bunu sürdürebileceğimizi sanıyordum ama yapamayız. Sanırım... Sanırım o kadar önemli de değil. Sonuçta sadece kafamızın içindelerdi."

"Sadece kafamızın içindeyse ne olmuş?"

Nihayet başını kaldırıp bana baktı. Kaşları çatıldı.

"*Ne olmuş?*" diye tekrar ettim. "Evet, sadece kafamın içindeydi. Ama acı denen şey de sadece *kafamın içinde* değil mi? Sevgi de sadece kafamın içinde değil mi? Hayatta önemli olan ne varsa, hepsi de tartıya vurulamayan şeyler! Hepsi de beyinlerimizin uydurduğu şeyler! Uydurulmuş olmak onları *önemsiz* yapmıyor."

"Peki ya hayatını kontrol ediyorlarsa? Hayatına hükmediyorlarsa? Seni gerçek veya kalıcı olabilecek her şeyden uzaklaştırıyorlarsa?"

Elimi sallayarak simülasyon dünyasını gösterdim. "Bu daha mı iyi?"

"Burada huzurluyum. Hayatımda ilk kez." Tereddüt etti, sonra gözlerimin içine baktı. "İkinci kez."

"Bana bir hedefim olması gerektiğini söyledin, Sandra. Hedef bu mu? Burada böylece oturmak? Tek başına?"

"Başka seçeneğim yok," dedi, sonra bana sarıldı. "Ah, Rhone. Bugün yine çıkmaya çalıştım. Fuar alanına gittim. Fısıltılar geri geldi. Sana da öyle olacak. Akıl sağlığını götürecekler. Eğer... Eğer onları zapt edecek bir şey yapmazsan."

Denizin üstündeki minik ışıklar titreşti ve bir anlığına alttaki karanlık gölgeleri... ve bize bakan ölü gözleri görür gibi oldum.

Sandra bana daha sıkı sarıldı. Onu kendime çektim. Sudaki onlarca cesedi şimdi net bir şekilde görebiliyordum. Sandra'nın suretleri.

"Ah, Sandra," diye fısıldadım.

"Burası huzurlu. Bulabileceğim tek huzur bu."

Bu dehşetten kaçmak için gözlerimi yumdum. Tüm bu kayıplar... İnsanın içini parçalayan o acı. Ne yaşadığını iyi biliyordum. Ne yaşadığını anlayabilecek yegâne kişi belki de bendim.

"Benimkiler de öldü," diye fısıldadım.

"O zaman kaçabilirsin."

"Ya kaçmak istemiyorsam? Ya onları geri istiyorsam?"

"O şekilde olmuyor. Bir kere öldüler mi sonsuza dek gitmiş oluyorlar. Yeni suretler yapabilsen bile gidenleri asla geri getiremezsin."

Öylece sarmaş dolaş durduk. Kim bilir ne kadar süre. Belki saatler boyunca. Nihayet geri çekilip gözlerinin içine baktım. Cevapların onda olmadığını biliyordum. En azından benim duymak istediğim cevaplar onda değildi.

Gözlerinde tarif edilemez bir boşluk vardı. Aynı şeyi daha önce telefonda sesini işittiğimde de hissetmiştim. Çok fazla şey kaybetmiş, çok fazla karabasan görmüştü. Bunlar onu buraya sürüklemişti. Korkunç bir boşluğa. Bir karabasana dönüşmenin gerçek hayattaki karşılığına.

Bir anlığına illüzyonun, halüsinasyonun ötesini gördüm. Küçük bir odadaydım ve Sandra yanımda ufak bir taburede oturuyordu. Oydu, canlı ve gerçekti. Etrafımızdakiler hayal ürünü olsa da o gerçekti. O her zaman gerçekti. Herhangi bir şeyi nasıl biliyorsam bunu da öyle biliyordum.

"Kal," dedi Sandra bana.

"Onca yıl önce," dedim yavaşça, "beni bırakıp gittiğinde... kendime çok işkence ettim, Sandra. Yine de suretlerim bu en önemli gizemi çözmeyi başaramadı. Nereye gitmiştin? Neden gitmiştin?"

"Rhone..." dedi. "Bunun artık bir önemi yok. *Kal.* Eğer yalnız olmak zorundaysak bırak beraber yalnız olalım."

"Biliyor musun," dedim son cümlesini duymazdan gelerek, "bir parçam hep senin neden gittiğini bildiğimden şüphe etti. Çok muhtaç bir hâle gelmiştim. Sebep buydu,

değil mi? Suretlerinin yanı sıra bir de benim problemlerimle uğraşmaya daha fazla devam edemedin."

Gitmek için kalktım ama elimi hemen bırakmadı.

"Bu kararını şimdi anlıyorum sanırım," dedim. "Neden gittiğini değil... ama neden gitmek *zorunda* olduğunu. Beni anlıyor musun?"

"Bir dahaki sefer daha hızlı olacak, Rhone," diye fısıldadı. "Eğer dışarı çıkarsan, fısıltıları ve karabasanları bir şekilde bastırabilirsen, bir sonraki suretlerin çok daha çabuk bozulacak. Aylar içinde ölecekler. Bana öyle oldu."

İrkildim, elini tutmaya devam ederek bakışlarımı kaçırdım.

"Ya bu huzurlu yerde kalacaksın," dedi Sandra, "ya dışarı çıkıp acı çekeceksin."

Yanlış dikotomi.

"Üçüncü bir seçenek yok mu? Bu ikisinin arasında başka bir yol?"

"Hayır."

"Yanılıyorsun." Elini bıraktım ve gitmek için döndüm.

"Seni çok muhtaç olduğun için bırakmadım," dedi. "Rhone? Stephen? Seni hiçbir zaman muhtaç biri gibi görmedim. Gittim çünkü ben kontrolü kaybetmeye başlamıştım. Kalırsam bir şekilde seni de olumsuz etkilemekten korktum."

Tekrar ona döndüm. Ayaklarının dibinde, suyun içinde tembelce sürüklenen cesetlerle, sonsuz bir denize doğru uzanan ahşap iskelenin ucunda oturan kadına baktım.

Sonra yine ona doğru yürüdüm, eğildim ve... beni öptü.

Dudaklarının o bildik dokunuşu... Tutkuyla boynumdan kavrayıp yüzümü yüzüne yaklaştıran eli... Dizginlediğim hislerin geri dönmesine, beni ele geçirmesine izin verdim. Tutkunun ve hatta acının. Dudaklarımı onunkilere bastırdım, tenimin ve –bir anlığına– ruhumun ona dokunmasına izin verdim.

Onu hâlâ seviyordum. Bu fazlasıyla gerçekti.

Sonunda dudaklarını geri çekti, başını geri atıp gözlerimin içine baktı.

"Hayatta bir hedefim olması gerektiğini bana sen öğrettin," dedim. "Gelen davaları çözmeye çalıştım ama bunun yeterli olmayacağını içten içe hep biliyordum." Elini tuttum. "Ama şimdi, şu anda gerçek bir hedefim var. Bir amacım var."

"Neymiş o?"

"Bir yolunu bulacağım, Sandra. Ve bulduğumda, söz veriyorum, sana geri geleceğim. Senin zamanında benim için yaptığını ben de senin için yapacağım. Sana cevaplarla döneceğim."

Başını iki yana salladı. "Rhone..."

Elini hafifçe sıktım, sonra kalkıp uzun iskelenin başına doğru yürümeye başladım. Etrafımda suretlerimin olmaması çok *acayip* bir histi ama –şimdiden– seslerin başladığını hissedebiliyordum. Bildik tonlar değişiyor, yerini tıslamalar ve dehşet alıyordu.

Artan bir hayal kırıklığı ve panikle depoya geri döndüm. Ona yardım edebileceğimi de nereden çıkarmıştım? Ben daha kendime yardım edemiyordum.

Kapıyı ardımdan kapattım. Fısıltılar bana tısladı. Şimdilik onları duymazdan gelerek hâlâ yerde yatan Kyle'la çalışanlarının yanına gittim. Silahlarını alıp boşalttım ve bir çekmeceye koydum. Ancak ondan sonra halüsinasyon cihazını kapattım.

Kyle hemen kalkıp oturdu, vücudunun yan tarafına dokunup nazikçe yokladı. Sonra bana bir bakış attı.

"Beni kendi hâlime bırakacaksın," dedim ona. "Beni aramayacaksın. Beni izlemeyeceksin." Kapıya doğru yürüdüm. "Bir arkadaşı ziyaret etmek için dönmek niyetindeyim. O zaman beynimi inceleyebilirsin. Ama sadece onunla birlikte içerde olduğum süre boyunca. Eğer bir daha beni kapana kıstırmaya kalkarsan bunun bazı *sonuçları* olur."

Kyle başını salladı. "Devrimsel çalışmamızın sunduğu avantajları fark etmene..."

"Of, kapa çeneni." Elterim cebimde, tüm enerjim çekilmiş gibi hissederek geceye adım attım. Bu gece büyük kısmım ölmüştü. Ve geri kalan kısımlarımla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yalnızdım. Gerçekten *yalnız*.

Bunu umursamadığım fark ettim. Karanlık park yerinde yürümeye başladım, derken yakınlarda hareket eden bir şey gözüme takılınca duraksadım. Çalının arkasında saklanan... bir insandı sanki.

"Jenny?" dedim hayretle.

Suret onu gördüğüm anda ortadan kayboldu.

İçimi çektim. Birinin kalmış olmasına biraz şaşırmıştım.

Öylece durdum, ta ki –beklenmedik bir şekilde– limuzinim önümde durana kadar. Barb camını indirip dışarı baktı. "Burada işimiz bitti mi, efendim?"

"Sana gitmeni söylemiştim."

"Wilson amcam beni senin bazen... zor olabileceğin konusunda uyarmıştı. Sinir bozucu olsan da seni *bırakıp gidemeyeceğime* karar verdim." Termosu kaldırdı. "Limonata?"

"Ben..." Kollarımı kendime doladım. "Teşekkürler."

Arabadan inip benim için kapıyı açtı ama suretler olmadan limuzinin arkası mağara gibi görünüyordu. Ürkütücü ve buz gibi.

"Öne oturabilir miyim?" diye sordum.

"Ah!" Ön kapıyı açtı. "Tabii. Yani elbette. Peki ya diğerleri?"

"Sen onları düşünme," dedim koltuğa yerleşirken. "Beni... Beni Elli Beşinci Sokak ile Adams'ın köşesine götür."

"Orası şey değil mi..."

"Evet."

Limonata doldurduğu bardaktan bir yudum aldım. Wilson'ınkine çok benziyordu. Limuzin yola çıktı ve şehrin karanlık sokaklarında ilerledik. Saat on biri geçmişti ve gece yarısına yaklaşıyordu. Çok geçmeden, "gazeteci Jenny" ile ilk kez karşılaştığımız eski binanın önüne gelmiştik. Burayı şimdi olduğu gibi görebiliyordum. Bir zamanlar muhtemelen işyeri olan terk edilmiş bir bina.

"Şuraya park et," dedim kaldırımı işaret ederek. "Biraz daha ileri..."

Arabadan inip arka tarafa geçtim ve bagajda duran çantayı karıştırdım. Nihayet kamerayı bulup çıkardım. *Bakalım... Saat kaçtı...*

Doğru düzenlemeleri yapmak biraz zaman aldı. Barb arabayı biraz daha öne çekmek zorunda kaldı ve ben de kameranın zaman ayarıyla uğraştım. Fakat nihayet fotoğrafı çekebildim. Bugünün erken saatlerinde yine tam da bu arabanın içinde çekilmiş bir kareydi.

Tobias, J.C. ve Ivy'ye bakıyordum. J.C.'nin söylediği aptalca bir şeye gülüyorlardı, Ivy onun koluna asılmıştı, Tobias gülümsüyordu. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Barb omzumun üzerinden fotoğrafa baktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordum.

"Sizi. Yalnız."

"Doğru koşullar altında onları hâlâ hayal edebiliyorum," dedim parmaklarımı fotoğrafta gezdirerek. "Beynimde bir yerlerdeler. Onlara nasıl ulaşacağım?"

"Bana mı soruyorsunuz?" Derken canlandı. "Ah! Tamamen unuttum. Alın, bu size. Bu gece işiniz bitince vermemi söylemişti." Cebine uzandı ve bir zarf çıkardı.

İçinden Wilson'ın doğum günü ve emeklilik partisine bir davetiye çıktı. En altta şöyle yazıyordu. "Elli iki kişiliktir." Ve bir gülen surat.

"Kendinizi gelmeye mecbur hissetmemenizi söyledi," dedi Barb. "Ama giderseniz çok sevineceğini bilmenizi istedi."

Yanaklarımdan akan yaşlara dokundum, sonra yine saate baktım. "On ikiye çeyrek var. Hâlâ devam ediyor mudur ki?"

"Kesin ediyordur," dedi. "Wilson'ı biliyorsun, gece birkaç kadeh içmeye bayılır. Ailesiyle şöminenin etrafında oturmuş, hikâyeler anlatıyordur." Bana bir bakış attı. "Sadece birkaçı senin hakkınızda."

Wilson'ı biliyorsun. Biliyor muydun? Wilson elinde limonatayla daima orada olan biriydi sadece.

"Gidemem," dedim. "Ben..."

Gerisini getiremedim. Barb bunu kastetmediğimi anlamış olsa gerek ki öne geçti ve Wilson'ın evine doğru yola çıktı. Wilson pek çok geceyi benim evimde geçirse de kendi evi vardı. Daha doğrusu, zaman zaman kaldığı kardeşinin evinde bir odası. Evin gerçekte kime ait olduğunu bilmiyordum.

Limuzini evin önüne park ettik ve Barb beni garaj kapısından bu mütevazı eve soktu. Kapıyı açmasıyla birlikte, tam da söylediği gibi içeriden gülüşmeler geldiğini duydum. Şöminenin sıcak ışığında insanlar oturmuş sohbet ediyor, elma şarabı ve limonata içiyorlardı. Belli ki limonatayı onlar da seviyordu.

Ben eşikte oyalanırken Barb mutfak masasından bir dilim pasta aldı, şoför şapkasını tezgâha fırlatıp şöminenin yanına yürüdü ve bir koltuğa doğru eğildi. Birkaç saniye sonra ince uzun, tanıdık bir siluet koltuktan kalkıp kapıya yöneldi.

Wilson beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. Koşar adım geldi. "Efendim? Efendim, buyurun lütfen! Doris'le Stanley'yi hatırlıyor musunuz? Ve küçük Bailey'yi. Eh, artık o kadar da küçük değil ama biz yine de ona böyle diyoruz. Ve..."

"Üzgünüm," dedim gitmeye davranarak. "Buraya gelmemeliydim. Ailenle eğlencenizi bölüyorum."

"Efendim," dedi Wilson kolumdan yakalayarak. "Stephen? Ama sen de ailedensin."

"Ben..."

"Seninkiler için de endişelenme," dedi, suretlerimin olduğunu varsaydığı boşluğu işaret ederek. "Bir sürü yerimiz var. Bana kaç kişi olduğunuzu söyle, yeter. Lütfen. Bunca yıl bana karşı hep çok iyiydin. Seni ağırlamaktan büyük mutluluk duyacağım."

"Bu gece yalnızım," diye fısıldadım. Ceket cebimdeki fotoğraf aklıma geldi. "Sadece ben varım."

"Yalnız mı?" dedi Wilson. "Efendim, ne oldu?"

"Bunu başka zaman konuşabilir miyiz? Sanırım... Sanırım bir dilim pasta yiyebilirim."

Wilson gülümsedi ve az sonra kardeşleri ve yeğenleriyle birlikte şöminenin başında oturmuş, Wilson'ın ağzından kedi ışınlama hikâyesini dinliyordum. Ki itiraf etmeliyim, Wilson versiyonu en iyilerden biriydi. Pek fazla pasta yemedim ama bu sıcak, neşeli ve, gerçek gecenin tadını çıkardım.

Hayatta önemli olan ne varsa, hepsi de tartıya vurulamayan şeyler...

İstemeden Wilson'a yalan söylediğimi fark ettim çünkü yalnız değildim. En yeni ve son suretim Jenny'yi mutfakta dolanırken yakaladım. Yine not defterini açmış, hararetle bir şeyler yazıyordu.

Sonsöz

O gece eve dönmedim.

Eve gidip o boşlukla yüzleşemeyecektim. Ya da... daha beteriyle. Bana işkence etmek için canlanan gölgelerle. Ben sadece... kendime gelmek için birkaç saatim daha olsun istiyordum.

Şansıma Wilson'ın ailesinin bir konuk odası vardı ve geceyi orada geçirmeme izin verdiler. Sohbet sona erdiğinde oraya çekildim ve odadaki masaüstü bilgisayarı açtım. Bir zamanlar bildiğim konulardan geriye beynimde ne kalmış diye görmek için temel bazı konulara dair Wikipedia sayfalarında dolaştım.

Boşluklar düzensizdi. Pek çok şeyi unutmuşum gibi görünüyordu, öte yandan internette bir şey görüyor ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi bir dizi kelime yazarken buluyordum. Arkama yaslanıp ne yazdığıma baktığımda beynimde buna dair bir bilgiye ulaşamıyordum. Fakat işte bunları ben yazdığıma göre, bir şekilde o bilgiye sahiptim.

Gençliğimde, suretlerden ve Sandra'dan önce de böyleydi. Beynim bir sürü bilgiyle tıka basa dolu olurdu ama nasıl kullanacağımı bilmezdim.

Sandalyede kaykıldım. Çok bunalmıştım, yorgundum ve öfkeliydim. "Sandra haklı mıydı?" diye sordum yüksek sesle küçük boş odaya. "Bir çözüm bulacağıma söz verdim ama nasıl bir umudum olabilir ki? Sandra bu konuda benden çok daha fazla şey biliyordu ve o bile bir çözüm bulamadı."

Cevap gelmedi.

Cebimdeki fotoğrafı çıkardım ve klavyeye yasladım. "Buraya kadar mı gerçekten? Yoksa onları sonsuza dek kaybetmiş miydim? Ivy, J.C., Tobias? Beynim onları var etmek için gereken çabayı gösterecek kadar güçlü olmadığı için sonsuza dek gittiler mi?"

"Gitmediler," dedi Jenny.

Sandalyede hızla döndüm ve kapının yanında karanlıkta onu gördüm. Not defterini kaldırdı. "Buradalar."

"Sen nasıl hâlâ hayattasın?" dedim.

"Bana gitmemi söyledin," dedi. "Bana gitmemi, kuralları çiğnememi söyledin. Ben de öyle yaptım. Beni kurtardın bir şekilde."

"Sen gerçek bir suret değilsin," dedim. "Seni ben çağırmadım."

"Tabii ki sen çağırdın. Burada asıl soru, neden çağırdığın." Bana doğru bir adım atıp not defterini uzattı. "Benden yapmamı beklediğin ne? Benim uzmanlığım ne, Stephen Leeds?"

Gözlerimi defterden kaçırdım. "Yine aynı döngüyü tekrar edeceğim," dedim. "Ya öyle yapacağım ya da delireceğim."

"Yanlış dikotomi," diye fısıldadı.

Bir üçüncü yol, hatta belki daha bir sürü yol varken sadece iki şık varmış gibi yapmak... Yazılarla dolu deftere baktım. Sayfanın en tepesinde "Tobias" yazıyordu.

Benim hakkımda değil, suretlerim hakkında notlar alıyordu.

Üçüncü yol. Suretleri içselleştirmeyi ama aynı zamanda kendi yaşamlarını sürdürmelerini sağlayacak bir yol? Seslere bana saldırmak dışında bir ifade alanı vermek, onlarla barış yapmak için bir yol?

"Ben onlar konusunda uzmanım," dedi Jenny yumuşak bir sesle. "Sende uzmanım. Senin bu inanılmaz, akıl dışı beyninle ve suretlerle geçirdiğin on yılın tüm bilgisine sahibim." Yine defteri işaret etti. "İzin ver tekrar yaşasınlar."

Tereddütle defteri aldım. "Aynı olmaz."

"Aynı olmasını sağla."

"Gerçek olmaz."

"Gerçek olmasını sağla."

Jenny solmaya başladı. Notlarla, hikâyelerle, hayatlarla dolu defterini elime bıraktı ve kayboldu. Ama o sarsıcı kayıp hissini yaşamadım. Bilgisi hâlâ kafamın içindeydi. Bildikleri. Bildiklerim.

Aydınlık bilgisayar ekranına baktım. *İşe yaramayacak*, diye düşündüm. *Mümkün değil.*

Yoksa mümkün mü?

Defter elimin altındaydı ama ona ihtiyacım yoktu. Orada olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı sadece. Böylece yazmaya başladım.

Adım Stephen Leeds, diye yazdım, *ve akıl sağlığım gayet yerinde. Halüsinasyonlarıma gelince, onlar bayağı deliler.*

Yazdıkça yazdım. Saatlerce. Şafak sökmek üzereyken bilgisayar ekranından yansıyan bir gölge gördüm. Arkamı döndüğümde kimse yoktu ama tekrar ekrana döndüğümde onu yine arkamda görür gibi oldum. Omzumda bir elin belli belirsiz dokunuşunu hissettim. Bilgisayardan başımı çevirmeden elimi uzattım ve o ele dokundum. Yıllarla yıpranmış bir erkek eliydi.

Aferin, Stephen, dedi tanıdık –tam olarak gerçek olmayan– bir ses kafamın içinde. *Aferin. Niye Ivy'yle J.C.'nin beraber Paris'e gitmelerini de yazmıyorsun? Ivy hep gitmek isterdi. Orada bir şeylerin ters gitmesi lazım tabii. Elmas hırsızlığı olabilir mesela? Kraliyet Elması, Louvre'da sergileniyormuş. Tüm dünyadaki en kusursuz elmasmış ve...*

Gülümsedim. Sandra yanılıyordu. Suretleri zapt etmek değildi mesele. Onları özgür bırakmaktı.

Yazmaya devam ettim. Benim maceram bitmişti. Nihayet. Şükürler olsun.

Ama halüsinasyonlarım... Ah, onlar *daima* başlarını belaya sokuyor.